



சிவமயம்

சூறப்பிரஹ்மணைநம:



திருத்தேவையேனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாம்பன்.

சூமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகளருளிச் செய்த

உக - வது,

ஜீவயாதவனையக்குறித்தவியாசப்



First Edition 400-Copies.

இது,

விநிதாசலம்:

தியாகராஜ கவிராயர் குமாரர்

பி. கலியாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். பி. ஏ.

இயற்றிய வுரையுடன்

திருவனந்தபுரம்:

ந. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது



1906.

இதன் விலை அரை—12.



அனேக சுருதிஸ்மிருதி
புராணேதிகாசாதி பிரமாண சூபமாகவுள்ள
இவ்வியாச மூலத்திலும், உரையிலும் பெயரோடு காட்டப்பட்ட

பிரமாண நூல்களாவன

சுருதி வாக்கியம்.
நிராலம்போபநிஷத்து,
மண்டல்ப் பிராக்ரமணேப
[நிஷத்து.

சாண்டி ஸியோபநிஷத்து,
வராகோபநிஷத்து,
கர்ப்போபநிஷத்து முதலியன.
சைவசித்தாந்த நூல்கள். (பர
மேச்வர ப்ரோக்தமாகிய ஆக
மார்த்த சாஸ்திரம்)

சிவஞான சித்தியார்.
சிவதருமோத்தரம். (உபாகமம்)
தேனிகாலோத்தரம். (உபாகமம்)
கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆக
மங்கள். (மாநாடசித்தர் நூல்
கள்)

மஹஸ்மிருதி.
பராசரஸ்மிருதி.
இலிங்கபுராணம்,
சைவபுராணம். (ஞானசங்கிதை)
பாத்ம புராணம். (சிவகேதை)
கருட புராணம்.
கந்த புராணம்.
காஞ்சிப் புராணம்.
திருவிளையாடற் புராணம்.
சூதசங்கிதை.

காசிகண்டம்.
வியாசபாரதம். (வடமொழி)
பெரியபுராணத்தில்,—
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

[புராணம்,
கண்ணப்பநாயனார் புராணம்,
சாக்கியநாயனார் புராணம்,
அதிபத்தநாயனார் புராணம்,
சிறுத்தொண்ட நாயனார்
[புராணம்.

அரிச்சந்திர புராணம்.
திருக்குறள். (திருவள்ளுவப்
பயன்)

கொன்றைவேந்தன்.
பிங்கலந்தை.
சேந்தன் றிவாகரம்.
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்
[தேவாரம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
[தேவாரம்.
பட்டினத்தடிகள் பாடல்.
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.
பஞ்சாதிகார விளக்கம்.
(விவக) சிந்தாமணி.

இவ் வியாத்திலுள்ள மூலச் செய்யுள்களையும், [] இவ்வித பகாவளை வுதளி லடங்கிய வற்றையும், அடியிற் கோட்டிற்குக் கீழி டப்பட்ட குறிப்புகளையும், மூடர்வாதனம்ஸத்தி விடப்பட்ட அவ தாரிகைகளையும் படியாமல் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்து படித்தால், வான நூலாகவே முற்றுதுமாறு இந்நூற் பொழிப்புரை யமைந்த படி காண்க.

உக - வது

ஜீவயாதவனையக்குறித்தவியாசம்

முலமுமுரையும்.

பாபிரம்.

காப்பு.

ஒருவிகற்ப நேரிசைச்சிந்தியல்வெம்பா.

நீர்கொண்ட பொற்புநா கத்திலுறை நீளயிறைகச்
சீர்கொண்ட தேவண்ணல் சேரநடா—நேர்கொண்ட
நார்கொண்டிந் நூலகாக்க நன்கு.

பொழிப்புரை

சகல புலனங் கடும் ஆகாமாயிருக்கும் நன்மையைக் கொண்டதாய்
ஹேமப்பிரகாசத்தைக் கொண்டதாய்ச் சிவயோகிகட் குண்டாகுந் சிவாது
பவத்தில் வெளிப்படு மியல்பினதாயுள்ள பாவெளியினகண் வீற்றிருக்கும்
நீண்ட வேலாயுதத்தைத் தாங்கியவாகியும், சகல தேவதைகளின் சிறப்புந்
தஞ்சிறப்பேயாகக் கொண்டவராகியும் விளங்குகின்ற துஷ்பிரஹ்மத்தி
னருளானது பொலிமைச் சகலாண்டிசைக்கும் அன்பின் விசேஷத்தினால், இவ்
வியாசம் இடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நன்குக்க காந்தருத்தன்மை
யுடையதாகுக.

(மற்றொருவகை) நீர்வளமு மழகும் வாய்ந்த பரநாகமெனும் நினைப்ப
கிரியில் வீற்றிருப்பவராயும், நெடிய வேற்படையைச் சிவாகாந்தரு
றுவது சிறப்புடையராயும் விளங்குகின்ற துஷ்பிரஹ்மத்திவாய்ந்த
அவரண்ணலாம் விநாயகமூர்த்தியினதருளும், பொலிவுற்றிருக்கும் அன்பின்
விசேடத்தினால் இவ்வியாச மிடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நன்காக்
குந் தன்மை யுடையவன வாகுக. [விவாணம்=வி ரிவு.] (சு)

கடவுள் வணக்கம்.

கலிவிரூபம்

பூமி ராகன் றெகாவ ந னாடியி

பூமில் பாவரும் புந்திரெய் துய்யவே

சீவ ராதனை செபு வியாசநற்

பாவி லோதமுன் னேனைப் பழிச்சவரம்.

இயல்பாகவே பாச நிலப்பொருளாய் சிவநதெளிந்தோர்க்கு என்கும்
வெளிப்படுவாயுள்ள விசாகப்பெருமானா திருவருளை முன்னிட்டிகொ
ண்டு இவ்வுலகினா யாவரும் ஸ்ரீவஹிமையை நீக்கி யிருந்து அக்காணத
பாற சருவ வியாபகனாகிய சந்வேகாணிக் கண்டிகளிக்கும் பெருவாழ்வைத்
தருவதாகிய கொல்லாவிதத்தையே நடைப்பிடித் துய்யுமாறு, சிரத்தையுடன்
பாசிய சீவிய ஸ்ரீகாணலைப் பற்றியருபமாகக் கூறப்படுகையாம், எகசாரியமும்
இலையுமின்றி முடியுமாறு கூறப்பட்டுத் திறப்பினாகிய ஹேமப்பரை
ணைக்குறாம் (௨)

என்று மெய்யித யத்தினி லின்புற

நின்று நித்த பரானந்த நீட்டிடு

மன்ற ஸங்குவ னைத்தொடை மார்புடைக்

குன்றெ றிந்தவெல் காணைக்கை கூப்புவாம்.

எகசாலி சிவ மாந் திருக்கமடையா ணமையாகவே தஹராகாசத்தின்
கண் லீற்றிருந்து நிபந்தியமான சிவா னந்தத்தைக் கொடுத்திகொண்டிருக்க
கும் ஹசனையும் அழகும வாயந், செங்கழுநீர் மாலையணிந்த மாப்பினராகி
யும், திரௌஞ்சகிரியைப் பிளக்குமபடி பிரயோகிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்
தையே உதர சூல வாகனாகிய வரையுமிருக்குத் திருந்தணிகை முருக்கடவுள் யஞ்ச
லிப்பாம்

[துவனையெனஞ் செங்கழுநீர்மலை — திருத்தணிகை முருக்கடவுட்
கேயுரி யாகவின், இயாகு அத டலம் வருவிக்கப்பட்டது] (௩)

கவியாக்கிய காரணம்.

எழுகீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரூபம்.

அணிநிறைந்தமுதுகோளத்திருவனந்தமா புரவிருக்கையான்
மணிநிறைந்தவரகங்கையங்குலம்விளங்கவந்தந றுமாலையான்
மணிநிறைந்தநரசிங்கமூர்த்திதவபாலனாகியமுருகற்பணி
குணநிறைந்தவொரு ப்ரமண்யன துவேண்டுகோட்படியின் றதால்.

எல்லா அழகுமுடையதாகியும் புராதனமானதாகியுமிருக்குக் கோள
சேகரி யுண்டாண் னுள்ள ஆன திருவனந்தபுரத்தையே தனக்கு வாசஸ்தான

மாகக் கொண்டோனாகியும், முடிவாகுணிகைநத ஆகாசகாகையின் குலம்
வள்ளிக வேளாள மரபினுதிதவ நற்குணமுடையோனாகியும், சிவதொண்டி
மேற்கொண்டோனாகியு மிருந்த கரசிங்கமூர்த்திப்பிள்ளையன் தலபலப்பு
சிறனாகி முருகக்கடவுளை (மனமொழி மெய்களால்) வணங்குந் குணசம்பன்
னனான சுப்பிரமணியபிள்ளையினது வேண்டியோ ளாகிக் கிடைத் தவனருப
மாயிருந்த இவ்வியாசமானது கவியாகப்பபட்டது. (ச)

நூல்வரலாறும், ஆசகியோன்பேயரும்.

எண்ணீர்க்குநீநெடி லடியா சிரியவிரந்தம்

கவஞானக் குமரகுரு தாசன் னென்றான்

றண்ணளியிற்றி நிழ்வசன மாகச் செய்து

சிவஞான தேசிகநூ றனிலே பாவது

திருந்நுறு மிருபததொன் றுமணி யாசத்

திவரீசீடன் வினாமுடர் வா திற காரா

னின்றுத்தமொழி களையேசென செய்து வாகப்

பவநூறக் குமரகுரு தாசன் றானே

பாடினனற் குருபரணைப் பழிச்சி மாதோ.

பவமும் ஞானமுமே பெருஞ் சாகக் கொண்டு துமிருந்தாசகவாய்க்
கெணுஞ் சிறப்புப் பெயாபெற்ற இக நூலாசிரியா, வேகமுதலிய விததைக்
களிலும், ("ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" எனத்) திருவள்ளுவப்பயனி
லும், மற்றை மாண்புடையா நூல்களிலுய கூறியுள்ள கொல்லாவிதத்தை
யதுஷ்டித்து யாவரு முய்யவேண்டுமெனும் காரணயநூலானே யருளிச்செ
ய்த இவ்விரதத்தோடு அனேக வ்ஷயங்களை ஆயிரவினாவுத்தாங்களாய் முப்
பத்திசுண்டு வியாசங்களாய் நின்று விளக்குபவாய்த் தமிழிற் கூறிய ருபமா
கச்செய்துள்ள சிவஞானேகிகமெனும் பெருநூலிற் பாவதிறம்பகரும்
இருபததொன்றும் விவாசத்தி லடங்கியிருக்குஞ் சீடனின லுயபத நூலான்கு
விகைக்கும், பன்னிரண்டு மூடாவாதங்கட்கும் ஆசிரியருரைத்த நியாய
மொழிகளையே அழகிய செய்யுளாகப் பவதுதன்பினை கருகெடுகுந் தகைமை
வாய்ந்த மேற்குறித்த கத்தியருபததைச்செய்த ஆசிரியரே தம்முடைய
ஞானசாரியரைத் துதித்துப் பத்தியருபமாகப் பாடியருளினா (௩)

பாடிய முற்றிற்று.

நூல்.

க-வது குருசீடசம்வாதம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பின்னைநாட் குதர்க்கி யென்னும் பெயரினான் குருவை நோக்கி
யின்னில விலகிற் சீவ யாதனை யெனவே கூறு
தன்மைய விளம்பு கென்று தாள்பணிந் திடவா ரன்பி
ன்னெறி வித்யா ரண்ய நற்குரு நவிலு மன்றோ.

மறநான் (விஷயப்பிரியனாகிய) துதர்க்கியெனும் பெயருடைச்சீடன்
தன் குருவைநோக்கி, இல்லெனும் மனைகளோடுகூடிய நிலவுலகில் ஜீவரா
தனையென்ற கூறப்படுவதன் சொற்பத்தை அமையேனுக்கு விளங்குகூற
வேண்டுமென்று அவருடைய திருவடிகளை வணங்க, அருமையான ஜீவகாரு
ண்ய வொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட வித்யாரண்யரெனு நாமதேயம்
வாய்க்க அந்நிக் குருசிரேஷ்டா கூறுவான் ஞாடங்கினர் (க)

பகத்துவத் தொறுண் ஞானப் பண்புடை யெதனை யேனு
நசித்திட வடித்தல் பிழை நனுகிடக் கீறல் கொய்தல்
விசித்திட லாதி கூறுந் விதமொ ள் மதுவே யென்னு
விசைத்தனை கேட்ட சீட னியர்ப்புவா விதனை மாதோ.

பகத்துவம் வாய்ந்த சீவகூட்டங்களில் அறியுந் தன்மையுள்ள எச்
சீவனையாவது சாகுமபடி யழித்தல், துக்கமடையும்படி கீற்தல், அறுத்தல்,
கயிற்றாவிதகங்கட்டெல் முதலியவாகக்கூறம் பலவகைச் செயலெல்லாம்
அச்சியாதனையே மாமென்று ஆசிரியர் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சீடன்,
இனிவருமாறு ஆகேற்பிப்பானாயினை. (உ)

நிமித்தத்தில் லாபல் வீணை யிழைத்தறா னேரி றுன்ப
நிமித்தம் மாக நாமே ஸ்திதினங் கூரு மொன்றை
யிமைக்குமுன் கோறல் சொன்ன யாதனை யாமோ வேசில்
சுமப்பத வடிகே னென்று சொல்லின னடிகள் சாற்றும்.

யாதொரு காரணமுமின்றி (நான்கித்தமாக) வீணை நிகர்த்த துன்ப
முண்டாபுமபடி மேற்குறித்த செயல்களைச் செய்வதுதான் சீவயாதனையா
மேயன்றிச் சினைகபாவத்தைவிட்டு மிகக் கோபாவேசத்துடன் நம்மீது
வருகின்ற ஹேதுவை இமைகொட்டு முன்னர்க் கொல்லுதல் முன்சொ
ன்ன சீவயாதனையாமோ? தாமரை மலர்போன்றிருக்கும் மாகற்ற பாதங்
களை யுடைய ஆசிரியரேயென, ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். (க)

(7011)

அன்னதுள் ஞ்ணருந் தன்னைக் காக்ககல் லறிவொன் றுள்ளன்
றன்னொடு தனக்குக் துன்பந் தவந் முயிர்க்கு மாண்டோ
ரின்னலெய் தாது காக்கு மியல்பின னுவ னன்றிப்
பன்னிய கொலைசெய் யான்காண் பரவுது மின்னுங் கேட்டி.

அவ்வாறு பாஷொருபிராணி கோபாவேசத்தோடு தன்மீது வருதலை
யறிந்து தன்னைக்காத்துக்கொள்ள நல்லறிவொன் றுள்ளவன், அந்நான்
தன்னைக் காத்துக்கொள்வதோடு அந்த ஜெந்துவுக்கும் எவ்வகையுறு முண்
டாகாதபடி காக்குத்தன்மையனுவனன்றி மேற்கூறிய கொலையினைச் செய்
யான. இன்னும் அதுபற்றிக் கூறுவோடு கேட்பாயாக (ச)

புல்லனோ பலர்ச காயம பொருந்தின னேனு மங்ஙன்
வல்லவன் போல்வெ குண்டு வன்னிவீழ் சருகு போல்வன்
சொல்லிய நேரோ ரென்று சொற்றனன் கேட்ட சீட
னல்லதிங் கொருவ னுண்ணு நலனுறச் சவட்டி னென்னை.

என்றனன் பொலந றுந்தா நிலையிற் குதற்போற் றைய
னன்றல வதுவு மெவ்வா ரென்னின்வாய் நாசி கண்கா
தொன்றிய டுடபபு தானே யுனக்குள ததற்கு முண்டு
துன்றுணர் வயிருக் காகத் துன்புக டோன்று மாயின்.

துடிதுடிப் பநதோ சற்றேரோ தொனித்தழல் சற்றேரோ நெஞ்சக்
கடிதனக் களவு முண்டோ கண்டிடு நாமிப் பொல்லாச்
செடியினைப் புரித னல்ல தீபத்தோ டொருகூ வத்துள்
ளடியொடு விழுத லொக்கு மாதலா லுதவர் தீதே.

அவ்விடத்தே அற்பன் பலருடைய சகாயமுடையறியினும் அவன் சம
ர்த்தன்போற் கோபித்து, நெருப்பில் வீழ்ந்து நாசமடையுஞ் சருகொத்துத்
தன்கேட்டைத் தானே தேடுவொளுலானன்றி வேறாகான். இப்போது கூறி
யவற்றை நன்கறிந்து கொள்ளக் கடவாயென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்ட
சீடன் அதுசரியே, ஆயினுமொருவன் பகிவேதனை தீர்க்கும் புண்ணியம்
பொருந்தப் பிறவுயிரைக் கொலைசெய்தா லென்னை? (ரு)

என்று வினாவினான். அதுகேட்ட, பொன்னெனத்திகழு நலமாமலை
யணிந்த வேற்படையுடைக் துதப்பெருயானப் புகழ்ந்தாய்புரு குருவானவர்,
புசிப்பதற்காகச் செய்யுங்கொலையும் நற்காரியமன்று. எவ்வாறென்னின்,
“யாய் நாசி கண் காது உடம்பு முதலியவற்றோடு கூடிய தேகமெப்படி
யுனக்குளதோ அப்படியே அதற்கு முளதாகையால்” உணர்ச்சியுடன்கூடிய
பிராணிக்கு ஹம்சை யுண்டாகுமாயின்,— (சு)

ஐயோ! தடிநடிப்பும பெருங்குரலிட் டழுதனுஞ் சிறுவனையோ' னெ
ஞ்சு பதைபதைத்தனக்கு அளவுமுண்டா! காண்பாயாக, நாரிப் பெரில்லாத
தீச்செயலைச் செய்வது ஓங்கியெயிரிந் தீபத்தோடு ஒருகணத்தில் எல்லா
நலமார்க்கட விழுதலொருகும், ஆதலால் இது தகாதகாரியமே. (எ)

இன்னுமிக் கோற னல்லா ரிசைத்தசம் மதமு மன்று
முன்னவ னான வீசன் பொழிந்தசம் மதமு மன்று
தன்னைநே ருருவே கண்டுந் தடிந்துனால் பாவம் பாவ .
மின்னலீ நரகஞ் சேர்த்து கிதையலால் வேறே வேண்டும்.

மேலும், இக்கொலை செய்யத்தக்க தென்று ஆபீசர்களால் விசிககப்
பட்ட காரியமுமன்று. முன்னேனாகியும் அதிபரமாதனாகிய மிருக்கும்
நானால் விசிககப்பட்டது மன்று. (எவ்வகையானும்) பிறிதொன்றனுடல்
தன்னுடலொதுகிருப்பதை நேரே பார்த்தும் அதைச் சேதித்துண்டல் பாவ
மே! பாவமே! துக்கத்தைப் பயக்கும் நரகத்திற் சோதற்கு எதன்றி வே
றொரு பாவமும வேண்டுமோ! (அ)

ஆயெனக் கழறி னானிள் வகிலமுட் டனதாயுட்கா
யீயிர தவண்டி யென்று மிலையெனி னுயிறைத் தேய்க்குந்
தீயவு லோபி யாவை யென்றுந் நூலே செப்பு
மாயுமில் வாரே பல்லோ ரறையுரைக் களவு மின்றே.

இந்நீன ஆயத்தறிவாயாக வெனக்கடறினா இவ்வுலகத்தில் தனதாயுளுக்
காக அதாவது தான் பிழைத்திருக்கும்படி பசிரோய்க்கு உரிய வுடம்போ
பேதமான உணவினைக் கொடுப்பாயாக இல்லாவிடின் தீன்பிராணனைத்
தானே நாண்டாவில் நாசஞ்செய்யுங் கொடிய உலோபியாகிய பாவியாவை
யென்று உலகன் சமயநூலேகறும் இப்படியே சான்றி விசாரஞ்செய்த
பெரியோர் பலருங் கூறுகுகூற்றுக்கு மளவிலலை. (க)

ஆதலி னொருவன் றன்னை யன்புடன் வளர்ப்ப தற்கா
யாதொரு டிராணி கொல்லல் யாங்ஙனம் பாவ மாரு
மோதுக வென்று சீட னோதிட வித்யா ரண்ய
போதக னும்கி வேக பூரணன் புகற லுற்றான்.

ஆகையால், ஒருவன் தனது தேஹத்தை வளர்ப்பதற்காக யாதொரு
ஜெந்துவைக் கொல்லுவதானது எந்த நியாயத்தாற் பாவமாகும்? சமாதானங்
கூறவேண்டுமென்று சீடன்கூற, வித்யாபரணயாகிய விவேகபூரணசாரியர்
விடைகூறலாயினர். (க0)

கிடனைக்கலிப்பா.

சொன்ன வண்ணம் புலால் புகித் தன்றியுட்

டோன்று குக்கிவெந் தீயடங் காதென

வுன்ன வுந்தொக் குடல்வள ராதென
வுள்க வுஞ்சிறி தேனு நியாயநின்
றன்ன முண்ணிந்த நாட்டி லனேகர்க
ளசுத்த வுலக ராதிலை காய்க்கறி
துன்னும வித்து நறும்பழமேநனி
துய்த்து வாழ்தலெல் லாரு மறிந்ததே.

நீ சொல்லியபடி யுணுணவு கொண்டாலன்றி வயிற்றிலுண்டாகும் பசியாகிய கொடுந்தீயானது தணியாதென நினைக்கவும், தோற்பாரவையோடு கூடிய வுடல்வளராதென வெண்ணவஞ் சிறிதேனு நியாயமேயிலை. உஃ தென்னையெனின், “ பெரும்பான்மையாக அன்னத்தையே ஆகாரமாகக் கொள்ள மிந்நாட்டிற் பாவத்திற்குப் பயந்த கிருதகிருதநியர்களாகிய அனேகர் — தானு மசுத்தமாகித் தன்னை யுண்போடையு மசுத்தராகச் செய்யுந் தன்மைத்தாகிய ஊனைப் புசியாமல் இலகநறி, காய்க்கறி, எய்குங்கிடைக்கும் விதமாகுகளாகிய தானியங்களு, வாசனையுள்ள பழமிவைகளையே மிகவும் புசித்து உடலோம்பி யிருத்தல் எல்லோரும் பிரதநியகூடமாகக் கண்டதேயாம் ”

(௧௧)

அவரு டம்பினி லேவனப் பிலையோ
வவரி டத்தி லருமபல மில்லையோ
வவரு டம்பினுக் கேசரை பெய்துமோ
வவரு டற்குய ராயுளஃ குங்கொலோ
வவரி டத்துய ராண்டன்மை குன்றுமோ
வவரு ருப்பெறு சந்ததி மங்குமோ
வவர்பு சிப்பினி லின்சுவை யோவுமோ
வவர கத்தில் விவேகமின் றோசொலாய்.

புலால் புசித்தலை நீக்கியிருப்போர் தேகத்தில் அழகில்லையோ? அவர பால் அருமையாகிய தேகபலமில்லையோ? அவருடம்புக்கே நரைதோன்றுமோ? அவருக்கு உயர்வாகிய ஆயுள் குறையுமோ? அவரிடத்துப் புருடத்தன்மை கெடுமோ? அவரவயவ ஒற்றமைபெற்ற பிள்ளைகள் நசிககுமோ? அவர் கொள்ளும் ஆகாரத்தில் இனியசுவையிராதோ? அவரிடத்தில் விவேகமிராதோ? கூறுவாயாக.

(௧௨)

யாது மோர்குறை வின்மையி னூன்கொடே
யாக்கை யோம்பிட வேண்டுமென் றேசொல
லேத மாமுயிர் மேற்றயை வைத்தசை
வேயு மூச்சுதி ஈம்மற்ற வத்துவை

யாத ரத்துட னேயுண்டு வெம்பசி
யடங்கசு செய்தலகட் டாய மெனவொரு
நீத மான வருத்தம பணிக்கொள
நிலத்தில் வாழியர் மாந்தர் விவேகமே.

இவ்விதம் ஊனுண்ணதாரிடத்தில் ஓர் குறைவுகா காணப்படாமையால், மாமிசத்தை யுட்கொண்டே யுடலைக்காததல் இன்றியமையாமை யென்றல் பிரத்தியக்ஷ நியாய விரோதமெனவு ருற்றமாம். ஆகையால் பிராணிகளின் மேற் காருண்யம் வைத்திச் சரத்தன்மை பொருந்தும் பிராணன், உதிர மெனு மிவைகளில்லாது, பதார்த்தங்களை விரும்புடனே புசித்துக் கொடிய பசி தணித்தலை அவசியஞ் செய்தல் வேண்டுமெனும் நீதமான அருத்தத்தை யே “ஆயுளுக்காக வுணவைக்கொடு” எனும் அன்றல் வாககியங்கட்குச் செய்யுகொள்ளல், இப்பூமியில் யாழும் தருமாதவ்ஷ்டானாதிற் சிறந்த மனிதரின் விவேகத்தாலாய பயனும் (கங)

இவ்வி தங்குரு சொற்றதைக் கேட்டவ
நினிய தேறன் மொழித்துவர் வாயுளா
யவவி தஞ்சொல் லுயிர்ப்பில் பதார்த்தமே
யருந்து வோர்க்கதி வல்லமை யில்லையென்
றெவ்வு ஞாயத்திற் காட்டுகின் றேனவர்க்
குவணி யாதிபல் லாயுத மேகொடு
தெவ்வர் சூழ்நதிடு போரிடை யாற்றலில்
செய்கை யேயிது மெய்யெனச் செப்பினான்.

இப்படிக் குருகூறியவற்றைக் கேட்ட சீடனானவன், இனிய தேன் போன்ற மதுரமொழிகளைத் தருஉஞ் சிவந்த வாயுடைப பரமாசாரியரே! அவ்வாறு தாங்கள் கூறிய பிராணன் முதலிய வற்றோடு கூடாத பதார்த்தமே யருந்துவோர்க்குச் செளரியத்தன்மை யில்லையென்பதைப் பொருந்து நியாயவழிக் காட்டுகின்றேன் அதாவது — அன்றோர்க்கு யாள் முதலிய ஆயுதங்களையேந்தி மாற்றலர் கூடியிருக்கும் யுத்தக்களத்திற் சமர்செய்யுந் தன்மை யில்லாமையேயாம். இது சத்தியமெனக் கூறினன். (கச)

இல்லை யில்லையிந் நாட்டிலு முத்தர
வெல்லைக் குள்ளும் புலானுக ராதவர்
நல்ல வீரர்க ளாயிருக் கின்றனர்
ஞாட்பின் மிக்கவர் பூர்வம் விளக்கியே
சொல்ல ணங்கிதி காசத்தி லேவருந்
துரோண னும்பூ சன்பரித் தாமனும்

வெலலும் வீரம் படைக்கப் புலால்சொரி

விடக்கெண் மானமு முண்டன ரோசொலாய்.

இல்லை, இல்லை இத்தகையதேசம் நிலும் வடநாட்டிலும் புலாலுணை
ஊதவர்கள் இப்போதும் எல்லவீரர்களாக விருக்கினுராகள். போரகளை
திற்திறத்தவீரர்களாக முற்காலத் திருந்தோரின் சரிதர்களை விளக்க
கூறுத தெய்வீகம் பொருத்திய இத்தகையதேசம் புகழ்நலம் கூறப்படுகின்ற
துரோணசாரியரும், பாசுராமரும் அநவத்தமநதீ சத்திநருக்களைப் புறந
காணும் வீரத்தைப்பெறத் தூக்கசந்தம் வீசும் ஊனை என்னவெனும் உண்
டனரோ? கூறுவாயாக (கூ)

கட்டெண் ணாதுசீன் னாய்மக னேநிலை

கருணை யாளரெங் கேணுஞ்செந் நீரினைத்

திட்டி யாலறி போதிரங் குந்தயை

செய்தன் மேன்மை யலாதிழி வில்லையென்

றிட்டர் நூல்களெல் லாஞ்சொ லும் வேதமோ

டேதி லாகமங் கூறுமென் றேறதிய

தட்டி லப்பெரு மான்சொலைக் கேட்டவன்

றுண்டிப் பேசத் தொடங்கின எங்ஙனல்.

பெரியோர் வகுத்த வரம்புகளை யோசியாத பேசிய மகனே! கிதை
கருணையுடையோர் எவ்விததாயினும் உத்தரணைக் கண்ட போது இரக
கப்பமொறு செய்யுந் தயாலுல நாமாதுவந்தானம் சிறந்ததெயொழிய இழி
வானதன்றென ஆபீதீதூலணந்தூங் கோஷிக்கும் அப்படியே வேதங்க
ளும், குற்றமற்ற சைவாகமங்களும் கூறுமெனவுரைத்த ஆவ்வாசிரியர்
மறுக்கப்படாத வாக்கியத்தைக்கேட்ட சீடனே, அநையும ஆசாரிதரைய
பேசத் தொடங்கினன் (கூ)

நன்றி மேய துரோணனு மேனைய

நலிவி லாரு மனைக தளங்களைக

கொன்றி ரததம் புலாக்கமழ் பூநியிற்

குறைவி லாமனின் றாவ ரேதமே

துன்று பாவிச ளாவர்கொ லோநிசரு

சொல்க வென்றனன் தீர்த்த நியம்புலவான

வென்றி கொள்ளுஞ் சமீகத்தின் மாண்டிடின்

வீர சொர்க்கமுன் னேகிட்டு மன்றியும்.

நற்குணங்கையுடைய துரோணசாரியரும், மற்றுமுள்ள வீரர்களும்
குறையாத செளரியவான்களும் அனைக சைந்தியர்களை உத்தம முனை

நாற்றமும் தரத்தகக யுத்தபூமியிற்கொன்று ஷீரப்பிரதாபகுறையாமல் நின் ஞாகனல்லவா, அவாகம் கொலைப்பாவததாற பீடிககப்பட்டவாதாமோ? உணமைகூறவேண்டு மென்றனன். அதைக்கட்டபரிசுத்தராகிய ஆசிரியா வுடைகூறத் தொடங்கினர். சததுருக்களை, ஜயிகும யுத்தரயகத்தின் மாண டவாகட்டு உடனே வீரசுவர்க்க மெய்தும் அதுவுமன்றி,— (கௌ)

துட்ட சீவன்செய் துன்பெர்புழிப பானதைத்

தோன்றல கொல்லுத னல்லற மாமென

விட்ட ஞாயம பிடித்தந்த மன்னாக

ளிழைத்த போர்பெரும் பாவமன நென்றன

னட்ட மில்குரு வேயது வேயொரு

ஞாய மென்னி னவின்றவந நீரவந்

சுட்ட மானதன் மப்பிடித தெற்றிய

தன்மை போலிவந வேயொரு மைந்தனும்,

துவட ஜீவாகம் பிரர்க்குசசெய்கின்ற துன்பத்தை யொழிகுமபடி யவர்களை யரசனாவான் கொல்லுதல் நல்ல தாமகாரியமேயென விடுத்த விதி யையே உறுதியாகப்பற்றி அவ்வீராகன செய்த சண்டை பெரியபாவமாகா தென்று அவ்வாசிரியா கூறினா (மேல்) நற்குணங்களிற் குறைவில்லாத குருவே! அதையே யொரு நிமரயமாகக் கொண்டுகொள்ளல், அததன்மையோர், தாமசானது விதியையே சுடையிடிததுக் கொன்றதுபோல இக்கர லப்ப மொரு மனிதன்,— (கௌ)

தன்னு யிர்த்திறங் காக்கு நிமித்தமாச

சவட்டன் மாவவ மினறெனக் கொள்ளினென்

னன்ன புண்ணிய மங்கன மில்லையோ

வறைக வென்ற குதர்க்கியை நோக்கிமெய்

மன்னு சேயவ னோன்கழற் பூதியான்

மல்கு துட்டப் பிராணிகொல் லாவிடிற்

றுன்னு மெண்ணில் பிராணிகட் கின்னலே

தோன்று மாகலி னத்தொழி றக்கதாம.

தனதுயிர்த்திறத்தைக் காக்குநிமித்தம் கொல்லுதல் பெரும்பாவமில்லை யெனக்கொண்டால் தோஷமென்ன? மேற்குறித்த புண்ணியமும் மதன லுண்டாகாதோ? சொல்லியருள்கவென் றுரைத்த குதர்க்கியாகிய சீடனப் பாத்ததுச சததியருபியாகிய ஸூத்ரமார்க்கடவுளின் வலியதிருவடிச் செவ்வ முள்ள ஆசிரியா, விருத்தியாகின்ற துஷ்டப்பிராணிகளை யாறங் கொல்லா விட்டாற் பூமியிலுள்ள அனவிறந்த ஜீவராசிகட்டுக் கெடுதியே யுண்டாகும். ஆகையால் அக்கொலை நி ராயமான சாரியமே. (கௌ)

தீமனமில் பெருங்கருணைக் குருவென் பான்மா
 திணிதோளோ யெதற்செதப யோக மாபோ
 டோமவழி யதுசாலு முயிர்க்கு நினறி
 னீணிவத்தி லவற்றிலிருந் தெடுக்கும பண்டந்
 தாமதமில் லாதுபயோ கிக்க லாமத
 தாழ்வற்ற கருமத்தாற் பால மெய்கா
 தேமனெனவுயிர் தொலைதூ னருந்த லாகா
 தெனுநீர்வை யொன்றேநந் துணிபு கண்டாய்.

(மேல்) தீயசின்னையிலலாக மஹர்காருண்ய மூர்த்தியாகிய குருவான்
 வா, திண்மையான புஜங்களை யுடையவன்¹ எக்காரியத்திற் கெத்பயன்
 படுமோ அக்காரியத்திற்கு அழைப்பு² யோக்கை போனடுமென்னு நியமததை
 க்கொண்ட மார்க்கம் ஏற்புடைத்தே (இருந்) நெடியபூமியில் உயிர்களுக்கு
 ஹிம்சையில்லாமல் அவைகளிலிருந் தெடுக்கப்படும் வஸ்துக்களை யாதொரு
 தடையுமின்றி யுபயோகிக்கலாம் அந்த நிகழ்வற்ற கருமத்தாற் பாலம் வா
 மாட்டாது. நமஸ்போல உயிரையு முட மபையும் பிரிப்போராகி யூனருந்
 தல் அடாபென்னு முடிபொன்றே நமது ஒருவையான சித்தாந்தமாம்.

[ஹிம்சையிலலா தெடுக்கப்படும் வஸ்துகள்.—உயிர் னீகரககாலத்தெ
 டெக்கத்தக முதிர் இறகு, முதிர் உரோமம், முதிர் நகம், முதிர் யானைத் தந்
 தம், மலம், மூத்திரம், முதலியனவும், உயிர் னீகரியகாலத் தெடுக்கத்தக்க
 அந்த பண்டங்களும், புலிதீட்சால், மான் ஆடு மாடு முதலியவற்றின் தோல்,
 கொம்பு, நரம்பு முதலியனவுமாக] (உஅ)

பகவதைத்து வைத்தியமே செய்த னீத
 பக்கமன்றே வென்னினந்த வைத்தி யந்தா
 னுசிதமுள்ள பற்பத்தாற் செய்யுந் தெய்வ
 மோடதியாற் செய்திமோ துடமு மாமூன்
 கசியவதிற் செய்தலிராக் கதமுற் சொற்ற
 கரிசிலிரண் டுந்தேர்ந்தோ ரிதனைச் செய்யா
 ரகசியுடை யிராக்கதமென் வைத்தி யத்தை
 யருட்குணத்தர் விருப்பகில்லா ரதன லென்றான்.

பகவெனப்படும் உயிரா வதைசெய்து அதனுனைக்கொண்டு வைத்தி
 யஞ்செய்தல் நியாயமார்க்கமன்று. ஏனெனில், வைத்தியமானது தகுதியுள்ள
 பஸ்மங்களைக்கொண்டு செய்யும் தேவவைத்தியமென்றும், மூலிகைகளைக்
 கொண்டுசெய்யும் மூலிகைவைத்தியமென்றும், உதிரங்கசியும் ஊன்களைக்
 கொண்டுசெய்யும் இராகுதவைத்திய மென்றும் மூன்றுவகையாக விருக்
 கும். குற்றமற்ற முற்கூறிய இரண்டிலிற் தோச்சியுள்ள வைத்தியாகள்

கடைப்பட்டதாயிய அந்த இராகுதவையையிஞ் செயயச சமமதியாகன்
அதன் பாவததன்மையை நோக்கிக் காருண்யசுபாவமுடையோரும் அவவித
வைததியததைச் செய்துகொள்ள விரும்பார்களுென்றுகூறியருளினர். (௨௧)

கட்டளைக்கலிப்பா.

தேட்ட சீடனவ் வாறெனி ஸீப்பெருங்
கிடக்கை மானவ ரல்லிழி பல்லுயிர்க்
கட்டத் துண்ணிற் புலாலுள் தைத்தினங்
கொன்று தின்மினென் றேயிறை கூறினன்
வாட்ட மின்றத னாலுண்ண லாமென
வழங்கி யன்னண மேசிலர் செய்யவிந்
நாட்டி லாராதெவ வாறவர் மட்டிலே
நாதன் றிர்த்தன னோறவில் கென்றனன்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியா கூற்றைக் கேட்ட சீடன், அப்படியாகில்,
(இவ் விஸ்தீரணமான பூமியில மதுவியரல்லாத மந்தைக்கீழ்ப்பட்ட பல
பிராணிகளின் கூட்டத்துள் நல்லமாமிசமுள்ளதைப் பிரதிநிதமுங் கொன்
றதின்பீர்க்காக ” என்று சருவேசுவரனே விதித்துளான்; ஆகையால் நம்
மைப்பாவம் பீடியாது, ஊனுண்ணலாமென ஒரு கோட்பாட்டை வழங்கு
விதது அப்படியே சிலர் செய்துவர இந்நாட்டிலுண்டா யிருப்பதென்னோ?
(ஒநவாறு) அவ்வழக்கம் அன்னவர் மட்டிலிருக்கலாமென அவ்வீசுவானே
விதித்தனனோ? விளக்கியருள்க என்றனன் (௩௦)

எப்பெ ரும்புவி லாழியிர் யாவுமா
ளேசி றெய்வ மிரண்டிலே யொன்றுகாண்
டபபி லாவது நீதியின் மிக்கதே
சருவ வானிகள் கண்ணுமன் புள்ளதே
யப்ப னன்னைக்கு மப்பனு மன்னையு
மாக நிற்குமஃ தேயரு ளாலுயர்
வொப்பு டன்றரு மாளிகொன் றுண்மினென்
றேதிற் றென்றிட லெண்ணா மேதமே,

எவ்வெப் பெரும்புவனத்திலும் வாழ்கின்ற சாவ ஜீவராசிகளையும் ஆண்
டருளும் பரம்பொருள் ஒன்றேயன்றி யிரண்டிலலை. அனாதி மலமுக்த சித
ருபியான காரணத்தால ஒருசிறிதுங்கனங்க மின்றியிருக்கும் அப்பரம் பொ
ருள், நியாயம் விதிப்பதிற் சிறந்துளது அப்பொருள், சர்வான்மாக்களிடத்
தும் பரிபாகத்துக் கேற்றபடி அனபுடையதே. எல்லாவுயிர்களின் பிதா
மாதாக்கட்கும் அப்பனும் அம்மையுமா யிராநின்ற அந்தப் பரமான்மாவே

பூமி மீதொரு வன்பசி யாலுழை
 போதவா யுனினை யெயுண்டு தீர்தலெய்
 றேமி முற்றுக ராருமின கிலையே
 னென்னி னேனைப யுண்டி யிருக்கலா
 னீமி முற்றிய வாறுண்ணக கொல்லுத
 னிலையிற் றகுகதன் றென்றனை தேட்டவ
 னுமி தைச்சொலு வோமினி யென்றனி
 நாட்டி லேசொலு மாற்றமொன் றேதுவான்.

பூமியிலே ஒருவன் பசினாயாற சுழன்றுதிரியுகாலத்தில் அந்த மாரி
 சமேயுண்டு அப்பசியைத் துணித்துக்கொளவாயாக வென்று சொல்லுநா
 யாருமில்லா ஏனெனில், “வேறுவித வுணவுகளு மிருக்கின்றன. ஆனால்” நீ
 கூறியவாறு புசிப்புககாலக் கொல்லுநல சகக் காரியமன்றென்று கூறினா
 அதைக்கட்டியவாறுதேனே, இனி நாமிகளைச் சொல்லிப் பாரப்போமெ
 ன்று தன்மனத்திற் கருதினவனாகி, அழகியநாட்டிலே புறந்தேறிக் கழகக்
 மாகச்சொல்லும் வாககியமொன்றைக் கூற வாயமபிழைகள். (௨௦)

எண்ணீர்க்குநீடுபுலியாச்சிவவிரதநாள்

*படைத்தபடைப் புகளெல்லா மநாடிக் கெனறே
 பல்லோரும் பகர்கின்றா ததன்மெய் யெனனை
 விடைக்குருவே புகலெனறா னத்தன் காளாய்
 விறலாவை யோமபிப்பால் கறந்து னாற்கென
 றடக்கநறும் பொருவகோடல் வேண்டு மஃதை
 றாடித்துண்ணற் கென்றுகொளல் பொருந்தா தென்றான்
 மிடற்சீடன் பா லுபிரகட் கிச்சொல் லொவாயு
 வேறுயிர்கட் கொவாவதென் றேதர்க் கிததான்.

வினாவிற்கு விடைகூறுவதில் வல்லுநராகிய பாமகருவே! புறமத்ததா
 ரென்று நுககளாற் கூறப்பட்ட அனேகர் வழங்கும் * “படைத்த படைப்
 புகளெல்லாம் மதுர்க்கு” எனும் மொழியின் உண்மைக் கருத்தென்னை?
 கூறவேண்டுமென்றான். அந்நன் ஆசாரியா, காளிப் பருவமுள்ளவனே!
 மகிமையுள்ள பசுவை யிரகதித்து அதன் பாலாக் கறந்துண்ண வேண்டு
 மென்னுஞ் சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருத்தமான பொருளை அவ்வனது கொ
 ள்ளவேண்டும். அதனை வதைத்து உண்ணவேண்டு மென்றும் பொருள்
 கொள்ளல் அத்திறநூல்களின் கருத்தோடு பொருந்தாதென் றுரைத்தார்.
 (மேல்) பிடிவாதமுடைய சீடன், பால் கொடுக்கும் பிராணிகட்கு மாததிரம்
 இஃதொவ்வுமேயன்றி மற்றையபிராணிகட்கொவ்வாசென ஆகேற்பித்தான்.

[* இம்மொழிப்பொருள் பொருந்த மதுஸ்மிந்தி இ - உஉ - ல¹ ப்ரம
நேவா இவ்வுலா முமுதம ஜீயனுக்காகாரமார வுண்மிசெய்தார ஆதலால்,
மெல் முகுவிய தாவரமும் மிருகமுதலிய ஜங்கமமும் ஜீயனுக்கு ஆதாரமாக
யே யிருக்கின்றன. ” எனவருகின்றது இத்தற்கும இங்ஙனம் ஆசிரியா விரிக
கும பொருளே பொருளைக் கொள்க] (உச)

அவைபெரிது மோப்பியவை வருத லேக

லலங்கார மாகிற்ற லொலித்த லாட

லாவகைநலம் பாராட்ட லாதி யாவு

முபயோக மெனக்கொளலா மநாடா யாரு

பிளையல்லாத் பலலுயிர் பொருளுஞ் செய்யு

மேவல்களு மநாடர்களுக் காகு நல்ல

செய்யுள்ளோ யறிதியெனத் தீராதன் சொன்னான்

சீடனருட் குருவைமறு படியு நோக்கி

நீ கூறிய மந்தைப் பிராணிகளையு நன்கு காப்பாற்றி அவை அழகாகவரு
தல், போதல், அழகுபொருள் நின்றல், சுத்தமிடல், ஆடல், இவைகளால் நமது
குண்டாகுஞ் சந்தோஷத்தை, யடைதல் முதலிய பிரயோசன மெல்லாம்
அவற்றுள்ளுண்டாகும் பயனென்று கொள்ளலாம் இவையே யன்றிப் பல
பிராணிகள் கொடுக்கும் பதார்த்தங்களும், அவைகள் உழைக்கு முழைப்பும்
மனிதர்க்கு உபயோகமாகும். நலல்கேள்வியுள்ளாய்! இவ்விவரம் அறிவா
யாகவென்று பரிசுத்தாகிய குரு கூறினா சீடனவான், மறுபடியுந் தயானா
யாகிய குருவைப்பார்த்து,-- (உஉ)

ஆனலு முண்ணுபுலா னீங்க லானே

யகிலிறை படைப்பெல்லா மநாடர்க் கென்று

மேனான் குரைத்தபொழிக் கியைந்த வர்த்தம்

விரிக்காத போலியெனா சொன்ன தாகு

மேனேவிவ வாறுசொல வேண்டு மையா

வெனவினவக் குருமைந்தன வதன நோக்கிக்

கூன குதர்க்கமதே கற்றா யொன்றிற்

கொள்ளுவது தள்ளுவது மறியாப் பேதாய்.

ஆனலும், மனிதருண்ணும் புலால் நீக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தி
னால், “ உலகி னிறைந்த படைப்பெல்லாம் மதுடாகு ” என்று நான் நன்
றாக மேலேயுதகரித்த வாகியதிற்குத் தாங்கள் செய்த பொருள்.—பொ
ருத்தமானதாகாமே போலியெனவாகும் ஐயமே! ஏனேவிப்படிக்கூறவே
ண்டுமென்று கேட்க, குருவானவா அச்சீடன் முகத்தை நோக்கி வக்கிரகதி

யான சூதாக்கமே பேசுக்கற்றயனே ! யாதொருவஸ்துவிற் கொள்ள
வேண்டியதையும் தள்ளவேண்டியதையும் அறியும் ஊகமில்லாப்பேரகயே !
கேட்பாயாக. (உச)

ஈசனது சிருட்டியினி னன்றுந் நீது
மிருநரக சுவர்க்கமெனு மிரண்டு முண்டே
நேசமுட னின்னுநனி விளக்கி கின்றேம
நிரப்பற் றொருமாது ளங்க னிக்க
னுசில்கெழு வின்சுவையுந் துவர்ப்புநிப்பி
யதனிஎன் னித்திலமு மழிபு லாது
மாசிலர வின்மணியுந் கொடிய நஞ்சு
மடுவினிடை நன்னீரும் பழுத்த சேலும்.

உயர்வில்வந் தன்னின றும் சூவு முள்ளு
முளவிவற்று ளருந்துவன வருநதல் யாதோர்
செயிரறநன் கணிவனவே யணித லன்றோ
சீலமுறு மாதுடாகட் காரு மிந்த
மயர்விலலாக் காட்டாலே யுயிரி லுள்ள
வத்துவெலா முபயோக மாகா வன்றிப்
பயமில்லாப் புனிமதுடர்த் தின்ப தாலே
பகர்மதுடாப் படைத்ததுவு மதற்கென் றுமே.

ஈசுவாசிநஷ்டியிற் சுவாக்க நரகமெனு மிரண்டுமுள்ளவாறு பேரவநல்ல
துவ கெட்டதுமாகிய இரண்டிருககும் இவ்விஷயத்தைப் பிரியததுடன்
இன்னுநதெளிவாக விளக்குகின்றோம் குறைவில்லாத ஓர்மாதாநிதனியின்
கண்ணே குற்றமற்ற மதுரமுந் துவாப்பும, ழுத்துச்சிப்பியில் முதலாம் அழு
கியொழியத்தக்க மாமிசமும், சரீப்பந்திற் குற்றமற்ற நாகரத்தினமும் கொ
டுமையானவிஷமும், மடுவிந் சுத்தோதகமும் அமுகற்சேறும்,— (உச)

உயர்ந்த வில்வமாத்திற் சுகந்தமலரும் முட்களும் உள்ளன இவற்றுள்
எவை புசிக்கத்தக்கனவோ அவற்றைப் புசித்தலும், எவை தரிக்கத்தக்கன
வோ அவற்றைத் தரித்தலுமன்றோ ஆன்றோ ராசாரம் பாதுகாக்கும் உத்த
மர்க்குத் தக்கனவாகும். இந்த மயக்கமில்லாத உயமானத்தால் ஏற்படு முப
மேயமாவது பிராணிகளின் தேகத்துள்ள சகலமும் உபயோகமாகா, சிலவே
உபயோகமாகுமென்பதாம். இந்நியாயமுமன்றிப் புலியானது மனிதரைப்
பசியின்பொருட்டுத் தின்பதுண்டு. அகராணத்தால் மனிதரைப் படைத்த
தும் புலியினுபயோகத்திற்கென்று கூறவும் இடந்தருமே பிறர்கொள்ளும்
அவ்வருத்தம்.

[இங்ஙனம், மாதுளமபழ, திலுள்ள இனசுவையையும், மடுவிலுள்ள சுத்தோதகசுவையுமே ஆருந்தமப் பொருள்களாகவும், முதனையும், நாகரத்தினைத்தையும், வில்வமலராயுமே அணியும்பொருள்களாகவுங்கொள்க.] (உரு)

இவ்விதமல் வெவ்வாச் சொல் விளம்பிக் கொன்று
 னிரையெனவே புசித்திடுவோர் கொளுடோ ரர்த்த
 மொவ்வுமெனின் மலமுத்தி மங்க னேத்தா
 முண்ணாமல் விடுவதென்கொ லசுத்த மென்றே
 தெவ்வரைக்கத் துணிவதென்கொன் மதிதா னுண்டேற்
 தேர்ந்துகொளா யெனவறிஞன் சொன்னு னங்ஙன்
 கவ்வையுணர் மாணவச னனிடோ சித் திக்
 கருணைகிளர் குருமுனிதைக் கழறுற் றுனால்.

இந்தப்படி அந்தப்பொருதலில்லா வுரையை யுரைத்தக கொண்டு பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றின் தலையை யாகாரமாக வுட்கொள்வோர் கொள்ளுகின்ற ஆவ்வுருத்தம் உலகேகரிககத்தகடெனின், அந்தப் பிராணிகளின் தேகத்திலுள்ள மாமிசத்தை யுண்பதுபோல மலமுத்திரங்களை யுண்ணாம னீக்குதலென்னே? அவைகளைக்கதமென்று விசேஷித்து கூறுதலென்னே? உனக்கு துட்புத்தியிருந்தால் விசாரித்தறிவாயாக வென்று மே தாவியாகிய ஆசிரியர் கூடனர். (மேல்) துன்பத்தை யுணர்த்தக்கமாணுகன் னன்றாக யோசித்துப் பாடினதுக காருனைய வீக்ஷணத்தாற் பிரகாசிக்ருமா குரு சன்னிதியிற் பின்வருமாறு கூறுபாணுயின்.

(உசு)

இங்கோது யுள்ளனவுட் சிலவென் கூற்றிற்
 கிரிபின்றி யொவ்விடுமெவ் வாறென் றக்கார
 றங்காம லிழிமலமுத் திருமு பிறதத்
 தரணிமிசை வைத்தியகன் மத்திற் காகுஞ்
 செங்காவி யன்னவிறைச் சிதளு மந்தச்
 செய்கைக்கு வைத்தியர்க ளுபயோ கிப்பா
 மங்காத விவ்வுழியி னாலெல் லாமிம்
 மாந்தர்க்கா மெனுமாற்று னென்றா னன்றே.

இப்பொழுது தாவகன் கூறிக்கொண்டு வந்தவற்றுள் சில, நான்கொன் டபொருளுக்கு விசேஷமின்றி யியைவனவாகும். எவ்வுழியா லென்னில், “உள்ளே தறுகியிராமல் வெளிப்படு மூத்திர புரீஷங்களும் இப்பூமியில் வைத்தியத் தொழிலுக்கு உபயோகமாகும். செங்காவிக்கல்லொத்த இறைச் சிதனையும் வைத்தியர்கள் அத்தொழிலுக்கு உபயோகப் படுத்துவார்கள். குறையில்லாத இந்நியாயத்தால் எல்லாப் பிராணிகளிலுள்ள எல்லாப்பொரு ளும் மனிதரின் உபயோகத்திற்கு ஆகுமென்னும் வழியால்” என்றான்.

மூலமுமுரையும்.

கள

காருண்ய மேலீட்டினால் ஒன்றற்கொன்று உமீர்வாயும் ஒத்ததாயும் தண்ணூற்
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளை மனிதராகிய நீங்கள் கொன்றுணணக கட-
வீர்களென விதித்ததென்ற கூறுவதும் அளவற்ற பாவமாம் (௩௧)

அவ்வு யிர்க்கொலை செய்கையின் மந்திர
மறைத லிற்பிழை யில்லைமென் றுலக
னெவ்வெ னுநதுன்பி லாதற வேண்டுமே
நொந்து கீத்தித் துடித்திட லென்கொலோ
வொவ்வு ஞாயமின் றுகலி னக்கொலை
புணர்வி லான்றன்னைத் தான்வதைக் கின்றவோ
ரெவ்வ மொக்குமனீ பாஸிது பற்றிநா
மின்னுங் கூறுது நீநனி யுய்த்துணர்.

அந்த ஜீவஹிம்சையைச் செய்யும்பொழுது அதற்காக வேற்பட்ட மத்
திரததை முன்னரோதி யிதெலாற் குற்றமில்லை யென்னிலோ, அகவனம
நோயென்கிற துன்பமில்லாது அவ்வுயிர் போகவேண்டும். துன்படைந்து
வாய்விட்டலறித் துடித்தல் பிரத்தியக்ஷமானகையால், மந்திரமோதிக் கொள்
வதில் விசேஷமென்னை! பொருந்து ஞாயமொன்றுமில்லை. ஆதலின், அதை
கைய கொலைப்பாவம் அறிவிலியாகிய பொருவன் தனக்குத்தானே செய்து
கொள்ளுந் தற்கொலைப்பாவத்தை யொத்ததாகும் அன்பினால் இவ்விஷயம்
பற்றியே யின்னுடகூறுவோம் : நீ நன்றாக உய்த்துணர்வாயாக. (௩௨)

உயிரைக் கொன்றுடல் வாட்டி வதக்கியிங்
குண்ணத் தானல் விவேகிகட் கெப்படி
முயலு நெஞ்ச மனேக வுயிர்ப்புலான்
முடைக ளுண்பவர் கட்டும் பிணங்களை
நயவு ணுவென வுண்டுவக் குஞ்சவம்
நரிக்கு நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதமென்
வியன்வி வேகிக விரவிரண் டாய்வுறின்
மேல திற்பென வேயறி வாரரோ.

பிராணிகளைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தைத் தீ முன்னர்ப் பசனஞ்செ
ய்து உண்பதற்கு நல்லவிவேகிகளின் மனந்தான் எப்படிப் பிரயத்தனப
படும்! அனேக ஜீவராசிகளின் துர்க்கந்தத்தோடு கூடிய ஊளைப்புசிப்பவர்க
ளும், பிணங்களைத் தக்கவுணவெனவுண்டு சந்தோஷிக்கும் பேய்களும், (இடி
காட்டு) நரிக்கும், நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதந்தானென்னை! விசாலமான
விவேகமுடையோர் யோசிப்பாராயிற் புலாறுண்டலோ, சாகமுண்டலோ
சிறந்ததென்று தமக்குத்தாமே யறிந்துகொள்வா. (௩௩)

ஊனை யேபுசிக் குங்குலத் தேதார்மக
 னொருபி ராணிகொள் வெந்துயர் கண்டிடி
 னீன மேதுமி லாப்பரி தாபமுற்
 றிரங்கு வானவ னக்குண னுயினுர்
 தானுண் ணற்கென வேவதை செய்கையிற்
 றயவெ னக்குண நீத்தவ னாவனே
 யான தாலிந்த மாதுட னுக்குமே
 லாய தெய்வந் தயாவுடைத் தென்றுமே.

புலாவையே யுண்ணப் பழகிய குலத்திலுதித்தவருள்ளம் கருணையுள்ள
 வொருவன், ஒருபிராணி யாகோவொரு காரணத்தாற் படுந் துகடததைக்
 கண்ட வழி எவ்விதத்துயருறைவற்ற பரிதாபமுடையனா யிரக்கப்படுவான்
 அவன் அததன்மையனாயினுந் தானுண்பதற்காகக் கொலை செய்கையில்
 காருண்யமாகிய அந்தக் குணமில்லாதவனே யாவன். ஆகையால் இந்த
 ஏகதேசகருணையுள்ள மனிதனுக்கும் மேலாயுள்ள தெய்வமானது நீத்திய
 கருணாதீதேயாம் (௩௪)

அத்தி றத்தெய்வ மானிகொன் றுண்மினென்
 றருளி னாற்சொலிற் றென்பதைப் பாவமு
 னெத்தி றப்பவ மெத்திற் வன்கண்மை
 யெத்தி றத்துணி பெத்திறப் பேதைமை
 யெத்தி றப்படி றெத்திற் மோசமென்
 றெத்தி றத்தளந் தேத்திடு வேஞ்சைசை
 பித்த ரும்பழி சொல்வர்கொல் லாமையே
 பேர றந்தவ மென்றிறை செப்பினன்.

அத்தகைய தெய்வம், மனிதர்மீதுவைத்த கிருபையினுற் பிராணிகளைக்
 கொன்று புசியும்கொன்று கூறிற்றென்னும் வாக்கியத்தை.—பாபங்களில்
 எத்தன்மையான பாப மென்போம். கொடுமைகளில் எத்தன்மையான
 கொடுமை யென்போம். துணிவான காரியங்களில் எப்படிப்பட்ட காரிய
 மென்போம் எப்படிப்பட்ட பேதைமை யென்போம். எவ்வகையானபேய்
 யென்போம். எவ்வளவு பேரியமோச மென்போம். எவ்வகையால் அதன்
 றன்மை முழுதுமாராய்ந்து கூறும் ஆற்றல்பெறவோம். சீச்சீ! பித்தங்கொ
 ண்டவரும் பழிப்பர் கொல்லாமையே பேருந்தரும மென்றும், கொல்லாமை
 யே பேருந்தவ மென்றும் ஆசாரியர் கூறினர். (௩௫)

கலிநிலைத்துறை.

கொன்றாற் பாவந் தின்றாற் றீரு மெனாங்கூற்றென்!
 னென்றான் சீடன் மைந்தா கேகவென் றெழிலாசான்

நின்றூற் பாவந் தீரு மென்னிற் றினீந்தோறுங்
கொன்றோ தின்னத் தீர்வுண் டாகுங் கொடி தாமே.

“கொன்றப்பாவம் : தின்றூற் தீரும்” எனும் வாக்கியத்தின் பொருளென்னவென்று சீடன் கேட்டனன் அது? கட்ட அறிவுமுகவாய்ந்த ஆசிரியர், மைத்தனே! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக தின்றூற் பாவந் தீருமென்றால், தின்னந்தோறுங் கொன்றுதின்றல் ஆகுமெனலோ சித்தாந்தம்? அப்படிச்செய்யின் கெழுடியபாவஞ் சேருமன்றோ. (௧௩௮)

கலிவிநூந்தம்.

அந்தமுடி வின்னதென வாய்வலியி லார்தா
மெந்தமுடி வானநடு வெண்ணுவர் மதித்தே
செந்தயவி லாமதுடர் செய்பொருண்மெய் யென்று
புந்தியின மதித்துயிர் வதைத்துமிசை புல்லர்.

“பாவம் : தின்றூல் தீரும்” என்பதன் துணிபொருள்.—“ஆகாரத்திற்கென்று தன்மனமாய்க் கொல்லாமல் யாதோ ரறியாமையாலே தன்னூற் கொல்லப்பட்ட பிராணியினது மாமிசத்தை ஆக்கொலைப்பாவ பரிகாரத்தின் பொருட்டிப் பச்சையாகவே துயரத்தோடு இம்மையிலேனும், மறுமைப்பயனாகிய நாகத்திலேனும் புசித்தாற்றான் தீரும்” அதாவது “கொலைப்பாவம் அதுபவித்ததன்றி யொழியாது” எனவாகுமென்பதை விசாரித்தறியுஞ் சக்தியில்லாதார், எந்த முடிவான ஞாயத்தைத்தான் பூகத்தால் யோசிக்குந் திறமுடையராவர்! செவ்விறான காரணிய மில்லாத அறபர் செய்யு மருத்தத்தை யுண்மைப்பொருளாக மதித்துப் பிராணிகளை வதைத் துண்கின்ற கீழோர்,— (௧௩௯)

ஏசுவினை யா லுலகி லெள்ளளவு நல்ல
போசனையி லாநடையு ளாரெனவு மாவ
ராசடைய வன்னவாச்செய் யாவிவதை தானே
தாசரடை நன்னிலை கெடுத்தளவில் சன்மம்.

பலரும் பழிக்குங் காரியங்களைச் செய்தலால், எள்ளளவேனும் நல்ல யோசனையில்லாத வொழுக்கமற்றவ ரெனவுமாவர். பரவிகளாகிய அத்தன்மையோர் செய்யுஞ் சீவக்கொலையானது— செய்த அுவரைப் பெரியோரடையத்தக்க மோகநா திக்கியமெய்தாது பண்ணி, அளவற்ற ஜன்மங்களில்,—

ஊனவுடல் சேர்த்தறிவு கொன்றுபிணி யுண்ணு
மீனவடி வாக்கியிறை யெண்ணுணர் வுழித்து
மானவரு ளீனரென வேசெயு மதத்தா
லுனுயிர் வதைத்துமுடை யுண்டுதிரி ழுவானே.

அற்புதகயுகளிற் புகும்படி செய்து, அயுநனம் நல்லறிவைக் கெடுத்து நோயால் நொறுங்குண்ணும் ஹீனரூபமாகச் செய்து, ஆண்டு ஈசுரநியானத் திற்றுகரிய நற்புத்தியையழித்து, மாதுடதேகமெடுத்தவருட் கீழ்மக்களென வுலகு உறும்படி செய்யும். மத்தினுற் சீவனை வதைத்து அதன் தூர்க்கந்த மாமிசத்தைப் புசித்துத் திரிபவனை,— (௩௯)

இம்மைமுடி வாமறுமை யிற்புலவில் வீழ்த்து
விம்மிய வவன்றசையை வீரமற லுண்ணுஞ்
செம்மையின் முடைப்பிரியன் சிந்தைசிறி தேனும்
வெம்மையறு பூததயை மேவிடுவ தில்லை.

புலாலுடம்பு நீங்கியவுடன் வரும் மறுமையிற் புலால் நாகத்திடை வீழ்த்தி வீரத்தோடுகூடிய காலபடர் அவனது புஷ்டித்த தசையைப் பிடுங்கித் தின்னுமாறு செய்வார். அருவருப்பான நாற்றமுள்ள மாமிசப்பிரியனது மனத்திற் கிஞ்சித்தேனும் வெப்பமென்பதில்லாது தண்ணெனவிற்கும் ஜீவகாருண்யம் பொருந்துவதேதயில்லை. (௪0)

எப்பொழுது பூததயை யென்பதிலே யோகே
எப்பொழு தருட்பர னருட்பரிவு மில்லை
தப்பினது விம்மகி தலத்துறு செருக்கா
லற்பனென வாயிடுவ னேகனக னேனும்.

நாம் சொல்வதைக் கவனிப்பாயாக. எக்காலம் வரையிற் சீவகாருண்ய மொருவனிடத்திலேயோ அக்காலம் வரையில் கிருபாநிதியாகிய பரமேசுவரனது காருண்ய சக்தி யவனைப் பரிவுடன் நடத்துவதில்லை. அப்படியெவ னொருவன்? அக்காருண்யசக்தியின் அருளையிழந்தனனோ அவன், அறிவிலார் விரும்பத்தக்க இவ்வுலகச் செருக்குடையனே யாவன். அதனுற் குபோனோ த்த மஹதைசுவரியவானா யிருப்பினும் அவன், அற்பனென யாவருங் கூறத் தக்க நிலையையே யடைவன். (௪௧)

ஏனெனினி ரிசங்குமன மின்றிநிதி யீட்ட
லீனவினை யந்நிதி புரத்தனல மில்லா
மானவர்கை யீதலிவை யால்விசன மல்கி
பூனமுற லாலென வுரைத்தனன் விரித்தே.

ஏனெனில், “ எவ்வுயிர் மாட்டும் இரங்குமனமின்றித் திரவியந் தேடுத லாலும், அப்படித் தேடுந் திரவியத்திற்குக் கடவுள் கருணையைத்தானே பெருகுகாப்பாக்கிக் கொள்ளாத அவன் தனது அற்பத்தொழிலையே காப் பாக்கிக்கொள்ளுதலாலும், யோக்கியமில்லா மனிதரை நம்பி அவர் கையில் அத்திரவியங்கொடுக்க நேரிடுதலாலும் அத்திரவிய மவனைவிட்டு நீங்கும்; அக்காரணத்தா லவனுள்ளத்தில் துக்கம்பெருகிவருத்த, ஈனநிலையை யடைவனாகலின் ” என்று ஆசிரியர் விரித்துக்கூறினர். (௪௨)

அறுசீர்க்குழந்தை லடியா சிபிய விநீதம்.

இவைவசெவி யேற்ற சீட்'னிழிபுலான் மறுத்த லென்று
நலிவது புலானு டம்பை நனிமறந் திருத்த லென்றும்
வினிதவைம் புலன்ம றுத்த லென்றுமே சிலர்வி ளமப
லவனியி லுளவங் வாய்மை யறைகென ளளியோன் கூடும்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறினவற்றைச் செலிக்கொண்ட சீடன், “இழிவான புலாலை மறத்தல்” என்றவழியுக்கு சொற்றொடர்க்கு, மாமிசத்தாலாகிய வுடம்பை நன்றாக மறத்திருத்தலென்றும், சுவை - ஒளி - மன - ஓசை - நாற்றமெனும் ஐம்புலனையும் மறத்திருத்தலென்றுஞ் சிலர் பொருளுரைத்தல் இப்புலவகிலுள்ளன. ஆவடிண்மையையுங் கூறவேண்டுமென, கருணா மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சுரு)

உடன்மறந் திருக்கின் ஞான வொளியடைந் திருமே சீவன்
முடைநுகர் நனசகா ணுங்கொன் மூசுமைப் புலனீக் கத்து
மடமுடை மனமே தக்கால் வநுப்புலா னனசய முண்டோ
வடல்கிழிப் புளர்க்கே சொற்ற தாகுமம் மறுத்தன் மன்றே.

உடம்பை மறந்திருக்குநிலை யெய்தின் ஞானவொளி அதாவது அரு ளொளியை ஆன்மாவடைந்திடமே அக்காலத்தில் அதற்கு மாமிச முண்ண வேண்டுமெனும் விரும்பமுந்தோன்றுமோ! மொய்த்திருக்கும் ஐம்புலனு மின்நி யிருககுநிலை வருமாயின் அக்காலத்தே மூடமனந்தானுண்டோ!! அம் மனத்திற் றோன்றும் புலால்விரும்பத்தானுண்டோ !!! ஒன்றும்பிராது. ஆத லால், அந்தப்புலான்மறுத்தல் இந்தவயிய ஜாக்கிராவஸ்தையினுள்ள சாதா ரணஜனங்களுக்கே சொன்னதாகும். (சச)

உயிர்க்கொலை புரியு மன்றோ ருயர்மறைக் கொலையுந் செய்ய
முயற்சிகொள் கின்றார் தேவர் மொழிந்தவன் வதிகா ரத்தே
யுயிர்க்கொலை பாவ மென்று மூதுண வொண்ணு தென்று
மயிர்ப்பற விளக்க லானே யவர்முயல் வதுமுற் றாதே.

உயிர்க்கொலைசெய்து வருமவர்கள், உயர்த்த வேதக்கொலையுஞ் செய்ய யத்தனிக்கின்றனர். திருவள்ளுவதேவ ரகுனிச்செய்த தமிழ்வேதமாகியதிருக் குறளினுள்ள அந்தப் “புலான்மறுத்தல்” எனும் அதிகாரத்திலே உயிர்க்கொலை பாவமென்பதும், ஊனுண்டல் அடாததென்பதும் சந்தேகமறக்கூறப்பட்டனவாதலால், அவர்கள் இவ்விதமாகப் புலான் மறுத்தலென்ற தற்கு வேறுபொருளுகூறி, அதனை நிலபெறுத்தமுயல்வதுமுற்றப்பெறுது.

“ அவர் முயல்வது முற்றாதே ” என்பதற்கு, ஊனுண்ணையாகிய ஓநீர்திரிய நிக்கிரகத்தில் அற்பபாகத்தைச்செய்ய வல்லுநராகாதார், எவ்வண்ணம் ஐந்திர்திரிய நிக்கிரகமுதலிய அருக்தொழில்களைச் செய்ய வல்லுநராவனென்பதும் பொருளாகலாம்.] (சதி)

நூலுரை புரட்டிக் கூறுதான்னுணர் வில்லா தாரும்
வாலுறு விரத நாளில் வருப்புலா லெழித்துண் பார்சு
ளேலது விரத மாயி னென்றுமஃ தின்றி யுண்டன்
மேலவர் புகழு நித்த விரதமா காதோ சொல்லாய்.

சாஸ்திரக்கூத் ஷக்களைத் தங்கள் கெட்டவழக்கத்? தாடு ஒத்திருக்கும்
படி மாற்றிக்கூறும் ஷட்பதறிவிவிகளும், பரிசுத்தம்பொருந்திய விரதநீன
ங்களில் விரத விரோதமாகிய புலா லொழித்துச் சுத்த ஐகாரத்தையுண்பார்
கள். ஏன்ற அக்காரியம் விரதமானால், அக்கொல்லாவிரதத்தையே எப்பொ
ழுதும் விரதமாகக்கொண்டு அப்புலாலுணவை யொழித்திருத்தல் பெரியோ
ரார் புகழப்பட்ட நித்தவிரத மாகாதோ? சொல்லாயாக. (சக)

என்றன னிறைவன் சீட னியம்பிய புலான்மறுத்த
லென்றுரைப் பதுங்கொல் லாமை யென்பதுந் துறவி யற்கண்
னென்றின வதனு லேனோர்க் கிலையென வுரைப்போர் வாதை
வென்றிடு வழியா தென்ன மெய்க்குரு புகற அற்றான்.

என்று குருகூறியருளினர். (மேல்) சீடன், கூறப்பட்ட புலான்மறு
த்தலெனும் அதிகாரமும், கொல்லாமையெனும் அதிகாரமும் திருக்குறளில்
துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டமையின், மற்ற ஆச்சிரமிகளுக்கு அந்தநியமம்
ஆவசியகமன்றெனக் கூறபவர்கள் வாதத்தை வெல்லும் மார்க்கம் யாது?
கூறியருள்கவென்ன, சத்தியவானாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சஎ)

அத்திற வருத்தங் கொள்ளி னத்தூற வியலிற் றானே
வைத்துள வாய்மை கள்ளா மைவெரு ளாமை யெல்லா
ரித்தமில் லறததார்க் கில்லை யென்னவா மிவைக ணீங்கி
னெத்தன்ம மனையி லோங்கு மாகவி னவரி யம்பும்.

அருத்தமொவ் வாது மற்றே தருத்தமென் றிடிப்பு லாலுண்
கருத்திய மென்ப தாதி யாவையுங் கிருகத் தன்றான்
விருத்தியி னிழைக்க லாகா விளம்பவற் றினையி லிட்டோன்
கருத்தினுங் கருதலாகா தென்றலவ் வியற்க ருத்தால்.

அவ்விதப் பொருள் கொள்ளின், அத்துறவறவியலிலேயே வைக்கப்
பட்ட வாய்மை, கள்ளாமை, வெதுளாமையாதி தருமங்களெல்லாம் என்
றுங் கிருகஸ்தாச்சிரமிகளுக்கு அனாவசியகமென்றுகூற இடந்தரும். கூறிய
வாய்மையாதி தருமங்களில்லாவழி இல்லறத்தார்க் கேற்பட்ட தருமங்களி
லெந்தத்தருமம் விருத்தியாகும் || ஒருதருமமுமில்லா தொழியுமாகலின்,
அவர்கள் கூறுகின்ற,--

[வாய்மை=பொய்கூறுது மெய்கூறல், கள்ளாமை=களவுசெய்யாமை,
வெதுளாமை=கோபஞ்செய்யாமை.] (சஅ)

அருத்தம் பொருந்தாது. பொருந்து மருத்தம் யாதென்னில், புலா ண்டொழில் முதலிய சகலஅகிர்த்தியங்களை யு கிருகஸ்தன் தனதிச்சையின் படி செய்யாத தருமங்களை யதுவடிக்கவேண்டும். துறவி அந்த அகிர்த்தியங் களை மனத்திலுஞ்செய்ய நினைத்தல் கூடா தென்பதே அவ்வியலின்கருத்து.

முழுமுதற் கடவுட் கின்றி மோகுறு தமக்கென் றிங்கே
யுழுதொழில் கூலி வேலை யுறைவிட மெழுக்கல் கூட்ட
லெழுமனன் மூட்ட றண்ணி செடுத்தனெல் லரிசி குத்தல்
வழிவரு சிறுபி ராணி மரணவெம் பாவந் தீர.

சிவனவ னடியர் தேவர் தென்புலத் தினர்ப்பூ சித்தே
யுவகையி னமுத வன்ன மூட்டுக வென்று சைவச்
சிவதரு மோத்த டந்தான் செப்பிடு மாயி னில்வாழ்
பவருயிர் கொன்று தின்னப் பகருமோ வறதா லன்றே.

முழுமுதற் கடவுள் பொருட்டுச் செய்யுந் திருப்பணி பூஜைமுதலியவற் றிற்கிலலாமல், இசைபொருந் துஞ் சுவப்பிரயோஜனங்கரு திச்செய்யப்படும் உழவுத்தொழில், கூலிவேலை, இருப்பிடமெழுக்கல், இருப்பிடம் பெருக்கல், தீமூட்டல், தண்ணீரெடுத்தல், நெல்லரிசிகுத்தலாகிய இக்காரியங்களிற்சிறு பிராணிகளுக்குநேரிடும்மாணத்தாற்சேரும் வெய்யபாபங்களொழியும்படி, —

[அனல்மூட்டலில் இரவிலேற்றப்படு தீபமுஞ்சேரும்.] (௩௦)

பரமேசுவரன், அவனடியர், தேவர், பிதர் தேவதைகள் ஆகிய இவர்க ளைப்பூஜித்ததுச்சந்தேஷத்தினால் அவர்கட்கு வட்டரலோ பேதமான அன னமூட்டுகவென்று சைவ உபாகமங்களு ளொன்றாகிய சிவதருமோத்தரமே கூறுமாயின், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தோர் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னலாமெ ன்று தருமசாஸ்திரங் கூறுமோ? கூறுது. (௩௧)

இப்படி வெல்ல லாமென் றியம்புதல் கேட்ட சீட
னெப்பினே னைய நீதா னுனெழித் துண்ணு மாறு
செப்பிலைக் கறிகாய் கட்டுத் திஞ்சவை புலாலைப் போல
வெப்படி யினுமின் றிஞ்ஞான் றிதைதுகர்ந் துயிர்வாழ் தற்கே.

கொடுத்துவை யாத பாவி களுக்கிது கூறி னென்னு
மிடுக்கனை நயப்பென் றெண்ணு மிதயநன் றறியு மோவென்
றெடுக்கமின் மனத்தர் பல்லோ ருரைப்பரிவ் வுலகி லநத
நடுத்தெரி முறைமை யிங்கே நவில்லென நவில்வா னையன்.

இவ்விதமாக ஞாயங்கூறி அவர்கள் வாதத்தை வெல்லலாமென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்டசீடன், ஆசிரியரே! அருளிய நியாயத்திற் கியைந்தேன். ஆயினும், தாங்கள் மாமிசம் யிலக்கி யுண்ணுமாறுரைக்கும் இலக்கறி

கட்குங் காய்க்கறிகட்குமுள்ள சுவை, புலாலிலுள்ள இனிய சுவையைப் போல எந்தப்பூமியிலுங் காணப்படவில்லை; இவ்வளவு இன்சுவையுடைய புலாலை இப்பொழுதுண்டு உயிர்வாழ,— (ருஉ)

முற்பிறப்பிற் கொடுத்துவையாது பிறத்த இப்பாவிகட்குப் புலாலுண்டு சகிக்கும்படி கூறதவிற் பிரயோஜனமென்னை? துக்கத்தையே சுகமென் றெண்ணும் இருதயம் சுகசொருபத்தை யறியுமோ? என்று இச்சைவழியே பரந்துதிரியும்மனத்தர்பலரும் இவ்வுலகிலியம்புவர். அவ்வாக்கியத்தின்னாய த்தையறியும்வழியையுங் கூறல்வேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினா

அப்படி யியம்பு வோரு மவ்வினைக் கறிகாய் சில்போ தொப்புட னருந்து வார்க ஞாறுவெம் புலியின் குத்தி யப்புவாழ் சுறவு வன்மீ னாதிபல் பிராணி நாளுந் தாப்பிலா னுண்ட லாலன் னவரினு மிவையுன் றுய்ப்ப.

மிகமிகக் கொடுத்து வைத்த மேலுயி ராமே யன்றோர் புகலுரைப் படியித் தீர்விற் புதியநெய் கார முப்புத் தகமுடை சேர்த்து வேவித் துண்பது குறித்துச் சற்றே மிகலுயர் வுளர வற்றிற் கிவரெனற் கிடமுண் டாமால்.

அப்படிசு கூறுகின்றவர்களும் முற்கூறிய ஐகைக்கறி காய்க்கறிகளையும் மனமொப்பிச் சிலபொழுதுண்பார்கள். பெருங்கோபமுடைய புலி, மீன் துத்திப்பறவை, நீரில்வாழஞ் சுறமீன், முதலை முதலிய பலபிராணிகள் பிரதி தினமுஞ் சுத்தமில்லாத மாமிசாகாரம் உண்கின்றனவாதலால், முற்கூறிய வர்களினும் இவைகள், மிகவுழுமுனுண்டுகொண் டிருக்க,— (ருச)

முற்பிறப்பில், மிகுதியினு மிகுதியாகக் கொடுத்துவைத்த உயர்வான வுயிர்களாகுமன்றோ அவர்கள் கூறும் வாக்கியத்தின்வழியாகவே. இப்படிப் பட்ட தீர்மானத்திலே, புதியநெய், காரம், உப்புமுதலியவஸ்துக்களை யள வாக முடைநாற்றமுள்ள ஊனோடு சேர்த்துப் பசனஞ்செய்துண்ணுங்கார ணத்தால் அந்த ஜெந்துக்களினும் இவர்கள் சற்றையர்வுடையர்களென் றியம் பவும் இடமுண்டாகும். (ருரு)

இவ்வழி யுயர்வா மின்னோ ரெழிலுடம் பினைபு நன்கு கவ்விபுண் ணரியு நாயுங் கழுகுபுல் புழுவும் பேபு மெவ்வள வதிக மேன்மை யுடையன வாகு மிங்கே கவ்வைகொண் டெழல்சில் வண்டு கழிமலர் தனையே யுண்டு.

மகிழ்பொழு திதைப்போ லின்ப வத்துவொன்றுண்டோ வித்தை யுகமிசை வாழு மாந்த ருண்ணவே கொடுத்து வையாத் துகளுள ராளு ரென்று சொல்லிடத் துணிந்தாங் கந்த விசுழ்புலைப் புண்டின்போரு மியம்பிடத் துணிந்தார் மன்னோ.

இப்படி யுயர்வாகவேண்ணப்படும் ண்ணுண்வெளர்ந்த இவர்களின் அழகிய வுடம்புகளை நன்கு கழித்துத்தின்னு நீரையும், நாயும், கழுகும், புலியும், புழுவும், பேயும் இவர்களைவிட எவ்வளவு அதிகமென்மை யுடையன வாரும் ! துன்பங்கொண் டிழல்கின்ற சிலவண்டுகள், மனிதர் கழிக்கின்ற (மலத்தை) பவவீயையே யுணவாகக்கொண்டு,— (ருக)

சந்தோஷிக்கும்போது, இதைப்போன்ற மாதிரியமான வஸ்து பொன்றுண்டோ ! இப்பூமியில் வாழும் மனிதர் இதையுண்ணப் பிராப்தமில்லாத டாபிகளானாரென்றே சொல்லத்துணிதல்போலப் புண்ணெனும்பெயர்பெற்ற அகதஇழியானபுலாலைப்புசிப்போரும்அவ்வாறுசொல்லத்துணிந்தனா. (ருஎ)

அம்மல மதனைத் தேவ வமுதென நுகர்வண் டேய்ப்ப
விம்மகி மாந்த ரீன வுனினை புருசி யென்று
தம்மன மதித்தே யுண்ணச் சடமெடுத்தவரா வாரிச்
செம்மையி லார்கீர் பற்றிச் செப்புது மின்னுங் கேட்டி.

அந்தப் பவ்வீயைத் தேவாமிர்தமெனவுண்ணும் வண்டையொத்து இப்பூமியிலுள்ள மனிதர், தார்க்கந்தவுனை மகாமாதிரியமென்று தம்மனத்தில் தாமே மதித்துக்கொண் டென்பதற்கு உடலெடுத்தவராவர் இந்நல்லொழுக்க மில்லாதார் சொல்லும் அச்சொல்லைப்பற்றி இன்னஞ்சொல்வோம் கேட்பாயாக. (ருஅ)

*மூட்டின திறைச்சி தின்னு மதுடரை யிழித்துப் பல்கா
லாட்டின திறைச்சி தின்போ ரறைவது போலப் பாம்பு
வீட்டுவண் டணின்மண் டேகம் வெண்புழுக் கெவுளி யாதி
நாட்டிலுண் பவரைச் சங்கு நண்டுநா கூர லாதி.

உண்பவர் பழிப்பா ரிந்த வுணரை யாமை மீனுண்
பண்பினர் பழிப்பா ரிந்தப் பரிசரை முயல்வெள் ளாரு
கண்பிறழ் மான்க ளாதி காதிபுண் பவர்ப பழிப்பார்
பண்பறு மிவரை நல்ல பறவையுண் பவர்ப பழிப்பார்.

மூட்டிதைச்சி தின்னு மனிதரை ஆட்டிதைச்சி தின்னு மனிதர் “மாடுண்ணி மாடுண்ணி” எனப் பலமுறை யிகழ்வதுபோலப் பாம்பு, வீட்டில் வாழும் வண்டு, அணில், தவளை, வெள்ளைப்புழு, பல்லி முதலியவற்றை நாட்டிலிருந்துண்பவரை; சங்கு, நண்டு, நத்தை, கிளிஞ்சில் முதலியவற்றை,—

உண்பவரிகழ்வர். இந்த ஆகாரமுடையவரை; ஆமை, மீன்முதலியன வுண்ணுந் தன்மையோரிகழ்வர். இந்நத்தன்மையுடையோரை; முயல், வெள்ளை, புரள்க்கண்ணுள்ள மாளை ஆகியவியற்றைக்கொன்றுண்போரிகழ்வர். நற்குணமற்றவ்வரை; நல்ல பறவையுண்போ ரிழித்துக் கூறுவர். (ருப)

[* “மாடு” எனஞ்சொல்—பசுப்பெயரிற் பிங்கலத்தை, சூடாமணியெனு நிகண்டுகளிலில்லையாயினும், சேந்தூன்றிவாகுமத்தில் “மணியுஞ் செல்வமு நிரையும் பக்கமுந் தனமு டாடென் றுரைக்கத்தகுமே” எனஞ் சூத்திரத்தில் “நிரை” எனவருதலும், அந்நிரையை, பிங்கலத்தை—“கோவெபெற்றம் நிரை ருடஞ் சுட்டு” எனுமாற்றாற் பெற்றமெனக்காட்டலும் மாடென்பது பசுப் பொதுப்பெயரென்று நிலைபெறத்தகு வாயின. “திக்கையாதோ” என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளில் “உண்டுமீதது வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகான் மாடு போலே” என்று ஸ்ரீதாயுமானருங் கூறியுள்ளார்.]

இயம்பிய வுணண் மாக்க னெவரையு மிலைகா யாதி
பயம்பட வருநது மாந்தர் பழித்திடு மேலோ ராவர்
நயம்பட விவற்றை யோரா நரருரை ஞாய மாமோ
கயம்படர் மகனே வேறு கழறுதி † யெனலுஞ் சீடன்.

இங்ஙனமுகூறிய பலவகைப்பட்ட வுணன்போர் யாவரையும், கீரை, காய முதலியவற்றைப் பசித்திருமாறு அருகது மனிதசீரோஷ்டர் பழித்துக்கூறு முயர்ந்தோராவர் உயிர்க்குறுதியுண்டாமாறு இவையிறையெல்லாம் உயத் துணராமனிதர் கூறுமகூற்று நியாயமாகுமோ? மேன்மையுறு மகனே இன் னும் வேறு கேட்கவேண்டியதுண்டேற் கேட்பாயாகவென்ற ஆசிரியர்கூற லும், கேட்ட சீடனுனவன்,—

(சுக)

[† “எனலும்” என்பது, என்றசொல்லும்போது எனும்பொருளுடை, தது. ஈற்றிலமாந்த உம் - இறந்தகால வினையெச்சவிருதி. துல் - சாரியை யாகும் இவ்விதப் பிரயோகம்:—திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் புராணத்தில் “என்றுவாதுகூறலு மிருந்த தெனனர் மன்னனும்” என்றும், இலிங்கபுரா ணமுகடிகேதாற்ற முரைத்த அதிபாயத்தில் “என்றலுமிங் கேனைவண்ங்கி” என்றும், காஞ்சிபுராண வயிரவீசப்படலத்தில் “வேண்டி நினநிரந்துரை ததலுங் கருணையான் மேவியிங் குறைகின்றேம்” என்றும் வருமாறு வரு வன பலவென்க.]

எருமையை யாட்டைப் பன்றி யினையிருங் கோழி யென்னுங்
குருகினைச் சிலதே வர்க்குப் பரிபெனக் கொடுக்குங் கனம்
முரிமையோ வுரிமை யில்லா வுறுகணை வெனலுந் தீர்த்தன்
பெருமைசேர் தேவை நாடாப் பேதையர் வழிபா டஃதாம்.

எருமையையும், ஆட்டையும், பன்றியையும், பெருங்கோழி யெனப் படு பறவையையுஞ் சிலதேவதைகூடப் பரியடுங்கன்மம் தக்கதோ? தகுதி யற்ற கொலையோ? என்று கேட்டலும், ஆசிரியர், மகாதேவதை யாகிய செனமிய செய்வத்தை யுபாசியாதா வழிபாடாகும் ி வினாவியது. (சஉ)

இழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடையர்க் கேயல்
விழிபுல வருந்து தேவீ சிறையென வாவ ரென்று
மிழிபுல வருந்தா விச னிணையடி தொழுபோர் யாரு
மிழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடைய மாகார்.

புத்தி, கருமம், குலம் ஆகிய இவைகளா விழிந்தோர்க்கே, அந்த இழி
வான ஊனுண்ணுந் தேவர்கள் வழிபடுகடவுளாயர்.' எக்காலத்தும் இழிந்த
ஐனுண்ணுத ஈசனிருபாதங்கிலையு நீ தொழும் புண்ணியமுளார் யாவரும்;
புத்தி, கருமம், குலம் இவற்றால் இழிந்தோ மாகார். (௧௩)

ஊனுண்கர் மாக்க டாமே யுண்டிடு கள்ளு மூனு
மீனவத் தேவர்க் காக்கி யெடுத்துடன் குடித்துத் தின்று
மானில் லாம லாடு மதியினை யருள்சா லெந்த
ஞானமுள் ளவரம் திப்பார் நன்மதி கொண்டா யென்றான்.

ஊனுண்ணு மனிதர், தாமுண்ணுங் களிலையும் ஊனையும் அந்த இழி
ந்த கூடாதேவதைகளுக்கு நிவேதித் தெடுத்தவுடனே அவைகளை முறை
யே பாணஞ்செய்துந் தின்றும் வெறிமயக்கத்தாற் கூடதாடும் புத்தியைப்
பூரண அருளாளராகிய எந்த ஞானிகள்தாம் நன்கு மதிப்பர். நல்லபுத்திகொ
ண்டு ஆராய்ந்துகொள்ளென்றார். (௧௪)

தேனிது வெனவே சொன்மச் சேந்திர நாத ராதி
மாஹுட சித்தர் செய்த கௌளயா மளங்க ளாதி
வானமர் வாம தேவி மகிழ்வண மிறைச்சி பானம்
மீனரி வையர்பு ணர்க்கை யபிரயம் விளம்போ * ரைந்தும்.

இனிதுப யோகித் துய்க வென்னுமுண் மையினை யீண்டு
நனிவிளக் கிடுக வென்னு நன்மகன் முகத்தை யாசான்
கனிவொடு பார்த்து மைந்தா கழறிய தசுத்த வாம
வினையதைச் செய்யா கின்ற வினைஞ்ஞ மசுத்த ராவர்.

இது தேனொத்த இன்பமார்க்கமெனக்கூறும் மச்சேந்திரநாதர் முதலிய
மாநுசித்தர்களாற் செய்யப்பட்ட கௌளம் யாமாஹு முதலிய ஆகமங்கள்,
மேலுலகத்தில் வீற்றிருக்கும் வாமதேவி சந்தோஷிக்கும்படி மாபிசம், மத்
தியம், மச்சம், ஸ்திரீபோகம், அபிரயம் எனக்கூறும் ஐந்தையும்,— (௧௫)

நன்றாக நிவேதித்துப் பிழைக்கக்கடவாயென்று கூறும் உண்மையை,
இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு விஸ்தாரமாக விளக்கியருளாகவென்று கேட்டுக்
கொண்ட நன்மாணக்கனது முகத்தை ஆசிரியர் பரிவுடன் பார்த்து, மைந்
தனை! நீ யெடுத்துரைத்தது அகந்தவாமகர்மமாம். அதனைச் செய்கின்ற
வரும் அசுத்தராவர்.

[* ஐந்தையும்—பஞ்சதத்துவமென்றும், சாங்க்யம் ஐந்தென்றுமுரைப்பா]

அசுத்தவூ னினையா காரமாகவுண் ணிழிபுத் தேள்கட்
கிசைத்தபி ராணி கொன்றுண் பித்தலிற் பாவ மின்றென்
றசத்தியம் பேசா நூல்க ளறையினு மிழைத்தோர் பேறு .
விசத்தமி லாப்பி சாச கதியென விளம்ப லாமால்.

அசுத்தவூன யாகாரமாகக் கொள்ளுந் தாழ்த்த தேவதைகட்டு, விதி
கப்பட்ட பிராணிகளைக் கொன்று நிவேதித்தலாற் பாவமில்லையென்று பொ
ய்கூறாத சத்தியசாஸ்திரங்கள் கூறினும், அவ்வாறுசெய்தோரடையுங்கதிர்—
பரிசுத்தமில்லாத பைசாசலோகப் பிராப்தியே யெனப் பகாலாம். (கௌ)

தேவியூ சையெனச் செய்துந் தின்பவ ரனைக வித்தை
மேவினு ஞான வீட்டை மேவிடா * ரசுத்த முண்ணு
மாவியாய்ப் பிசாசி ருக்கை யமருவ ரெனச்சித் தாந்த
மாவிய னூல்கள் கூறும் வழுவிலம் மார்க்க மேமேல்,

தேவியூனையென்று ஒருவகையான பூஜைசெய்து, அவ்வழியுணர்ந்து
பவர், அக்கரவிலக்கணமுதல் அவத்தைப்பிரயோகம் வரையுள்ள அறுபத்து
நான்குநிலைகளில் எவ்வளவு வல்லுநராயினும், ஞானத்தாற் கிடைக்க விருக்
கும் பரகதியை யடைபவரட்டார். அசுத்த வுணவுகொள்ளும் பைசாசமாகிப்
பைசாசவுலகத்தி லிருப்பவென்று சைவசித்தாந்தமெனு முடிவான ஞானத்
தைக்கூறு மேலானநூல்கள் முறையிடும். குற்றமற்ற அம்மார்க்கமொன்றே
எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மார்க்க மாகும்

[இவ்வழியாக ஜ்ஞனண்போர் பூதசரீரம் விட்டுப் பூதசாரசரீரம் பெற்ற
காலத்தும் பற்றுவழியே அவ் ஜ்ஞனகாரத்தையே யிச்சிக்குந் தன்மையால்,
அந்த ஆகாரமில்லாத சுவர்க்க பதவிகளில் ஒன்றிலேனுஞ் செல்ல அருகரா
காரெனும் பொருளும்— “ அசுத்தமுண்ணு மாவியாய்ப் பிசாசிருக்கை
யமருவர் ” என்றதிற்பெறப்படும்.] (கஅ)

பிசிதமெ னுனுண் போரே பிசாசெனும் பேய்க் கொன்று
மசுசிகொள் பிசித ஜ்ஞன ரெனப்படு மார்க்க ரென்றும்
பொசிமுடை சேர்பு லாலுண் பவர்களே புலைய ரென்றும்
வசுமதி தனிற்றென் னாலும் வடமொழி நூலுங் கூறும்.

“ பிசிதம் ” எனும் பெயருள்ள ஜ்ஞனண்போரே “ பிசாசு ” எனும் பே
யின்பெயருற்றனரென்றும், அதனையுண்பவரே “ பிசிதஜ்ஞனர் ” எனும் இரா
கூதரின் பெயருற்றனரென்றும், தூர்க்கந்த வுதிரங்குகளையும் புலாலாகிய புலை
யுண்பவரே “ புலையர் ” எனும் பெயருற்றனரென்றும் இப்பூழியிலுள்ள சம்ஸ
கிருத சாஸ்திரமும், தமிழ்நூலுங் கூறும் (கக)

என்றனன் கேட்ட சீட னெந்தையே யசுத்த வாம
மொன்றுரைத் தலினுற் சீத்த முள்ளதோ வென்றான் மைந்தா
தன்றிற மறியாச் சுத்த சத்தியார் தேவி யுண்டு
குன்றலில் லவளை நல்ல குணமுளர் பூசித் துய்வர்.

என்று ஆசிரியர்-விவேகபூரணனார் கூறியருளினர். கேட்ட சீடன், என்
பிதாவே! மேலே அசுத்தவாமமென்று பிரித்துக்கூறினமையின், கந்தவாம
மென் வொன்றுண்டோவென்று வினாவினன். ஆசிரியர், மகனே! தன்பெ
ருமை தானறியாத் தன்மையினளாகிய சுத்தசத்தியெனு மஹாதேவியுண்டு.
குறைவொன்றுமில்லா அந்த லோகநாயகியைச் சற்குணமுள்ளோர் பூஜி
த்து வாழ்வர். (௭௦)

அந்தமா தேவி தான்கி வாலயந்தோறு முள்ளா
ணின்தையி லவட்குக் கள்ளு னீக்கியே படைப்ப தோர்ந்தோர்
சுந்தர லவளை யில்லிற் றொழிநுமல் வாறே செய்வர்
செந்தெளி தேனும் பாலுஞ் சேர்த்தருத் துதலுஞ் செய்வர்.

அந்த மஹாதேவியாரே சிவாலயந்தோறு மிருப்பவர். நிந்தையற்ற அவர்
க்கு ஊனுறுகளும் நீக்கியே சுத்தநிவேதனஞ் செய்வதை யறிந்தோர், அழ
கு சிறந்த அவரை வீடுகளிற் பூஜிக்கினும் அவ்வண்ணமே செய்வர். செவ்
விய தேனையும் பாலுயஞ்சேர்த்து, இவ்விரண்டிமே கந்தமதுமாயீடுமென
நிவேதித்தலையும் அவர்க்குச் செய்வர். (௭௧)

என்றுரைத் திட்டா னைய நெழின்மகன் பெரியோ யீது
நன்றென வுணர்ந்தேன் வேத நவிலுமா றுட்டை மாட்டைக்
கொன்றெரி யாகஞ் செய்து கொழுந்தைச யுணலும் பாவ
மொன்றிய கருமந் தானோ வுரையெனக் குரவன் சொல்வான்.

என்று ஆசிரியர் கூறினர் (மேல்) விசாரிக்கும் அழகுவாய்ந்த சீடன்
அறிவிற் பெரியவரே! அருளிச்செய்த இவ்விஷயம் உசிதமானதென்றுணர்
ந்தேன். வேதம் விதிப்பதுபோல ஆட்டையும் மாட்டையும் கொன்று, அக்
கினிமூளும் யாகங்களைச்செய்து, கொழுவியதையை யுண்ணுதலும்பாவஞ்
சேருங் கருமந்தானோ? கூறியருளவேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறுவான் றொ
டங்கினர். (௭௨)

இட்டியிற் சாம்பி ராணி பெழில்கிளர் சுவர்க்கஞ் சேருந்
தட்டுறு பாவ மில்லை யெனவற னூல்கள் சாற்றல்
கட்டுரை யேனு மந்தக் கருமநற் கருணை யாளர்க்
கெட்டுணை யேனுஞ் செய்சற் கருமமா யிருப்ப தில்லை.

யாதோ ரிஷ்டகாமியதனையடைய நிமித்தஞ் செய்யும் யாகததிற் சாகும்பிராணி அழகு பிரகாசிக்குஞ் சுவர்க்கலோக மடையுமாகலின், அதைக் கொல்வதாற் சற்கதிக்குத் தடையாகும் பாவம் உண்டாகாதென (ஸ்மிருதிகள்) தருமசாஸ்திரங்கள் கூறுதல் உறுதிமொழியாயினும், அவ் யாககருமம், சிவகாருண்ய முன்னவர்க்கு என்னவெஞ் செய்யத்தக்க சற்கருமமாக மதிக கப்பட்டிருப்பதில்லை. (எஃ)

தலையினுச் சியில்வன் னெஞ்சர் தடிநனி தாக்குண் டேனு
மலைவுறு பிசமான தவர்கரப் பிசைவுண் டேனு
முலைவுகொண் டழியவ் யாக வுபிரமிக வருந்த லாலக்
கொலைமக மருளோர் செய்யொண் ணுதெனலுறுதிக் கூற்றே.

தலையினுச்சியிலே வன்னெஞ்சர் கையிலுன்ன தடியடி மிகவுந் தாக்குண்டாயினும், அசைவொடுகூடிய பீஜங்கள் அவா கரப்பிசை வுண்டாயினும் பிராண வேதனைப்பட்டு இறக்கும் அவயாகவயிர்கள் அதிக வேதனைப் படலால், அக்கொலையாகவர்கள் தயாநிதிகளாகிய பெரியோர் செய்யத்தகுவன வல்லவென்று கூறும் வாகக்கியமே உறுதிவாக்கியமே யாம். (எச)

ஏனைய வுயிரைக் கொல்லு மிட்டியு பிரக்க மில்லா
மானவர் கரும மாமிம் மகங்களின் பயனுஞ் சின்னாள்
வானவ ருலகின் போக மாமிதை மதியார் தூய
ஞானமெய் வாழ்க்கை வேட்போர் நான்மறை முடிவு மீதே.

ஆடு மாடல்லாத மற்றவயிர்களைக் கொன்று செய்யும் யக்கியங்களும் இரக்கமற்ற மதுடாசெய்யுக கருமமேயாம். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச்செய்யும் யக்கியங்களின் பயனும் சிலநாள தேவலோகத்தி லுறுபலிநுகப்படும் பந்தமான போகமாம். இப்படிப்பட்ட அற்பசுகத்தை ஞானத்தா லுண்டாகும் அழியா மோகத்துவாழ்வை விரும்புஞ் சுத்தராகிய பெரியோர் விரும்பார்.

[யக்கியபலன் பந்தமென்பதை.— யஜுர்வேத நீராலம்போபநிஷ்த்து “யஜ்ஞ வரத தபோதாநவீதி விதாநஜ்ஞான ஸங்கல்போ பந்த:” எனும் ஆற்றான் அதிக] (எஃ)

வேள்வியொ ராயி ரந்தாம் வேட்டலிற் கொல்லா துண்ணு
மாள்வினை நலனென் றூர்நல் லருட்பெரும் புலவர் மாண்டில்
வேள்வியி லுணுண் டேவ ரினும்புலான் மிசையார் செல்லு
நாள்விய நிலைபெற் றுய்வர் நல்லவேள் விகளு முண்டே.

ஜீவஹிம்சையுடன்கூடிய ஆயிர யாகங்களைச் செய்வதிலும், ஒருபிராணி கொன்று அதனுனை யுண்ண திருக்குஞ் சற்கருமம்—பயனில் மேம்பட்டதென்று “அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற—னுயிர்செ

குத துன்னுமை நன்று ” எனுந் தீருக்துள்ள வாயிலாக அருட்பெரும்புலவரான திருவள்ளுவதேவருங் கூறியருளினா. சிறப்பற்ற இந்த யாகங்கனில் ஊனாகிய அவியை அவாவி யுண்ணுந்தன்மையுடைய தேவர்களிருக்கும் உலகங்களினும், இங்கே புலாலுண்ணுதாரா தேஹவியோக மடையுங்காலதனில் மேமபட்டதாய உலகமடைந்து வாழ்வார் சொற்ற பசுபகத யாகமல்லாத நல்ல யாகங்களுந் உள

[சரீரமாகிய யாகசாலையிற் செய்யப்படு ஞானயாகமும் நல்லயாகமாம விவரம், யஜுராவேத கீர்ப்போபநிஷத்து முதலிய உபநிஷத்துக்களிற் காண்க. மேலைய திருக்குறளானது “அஹிமஸா பரமோ தாமா ” எனுஞ் சூருதி வாக்கியத்தைச் தழுவி வந்ததாகும்.] (என)

அசுத்தமி லாவவ் வேள்வி யடங்கலு நல்லார் செய்தே யசுத்தமி லுலகஞ் சேர்வ ரவற்றையல் வுலகை வேண்டா விசுத்தவள் ளன்பி னோடு விமலனை நோக்கிச் செய்தோர் விசுத்தமெய்ஞ் ஞான மேவி விமலனை யடைந்துய் வாரே.

ஜீவகாருண்யமுன்ன நல்லோர், அந்த நல்ல யாகமெல்லாஞ் செய்து, அசுத்தமில்லாத மேலுலகங்களை யடைவர். அந்த நல்ல யாகங்களையும் அவற் றாலெய்தும் பதமுத்திகளை விரும்பாத பரிசுத்தமான வுள்ளன் புடன் அனாதி மலமுத்தனான மஹாகேவனை நோக்கி நிஷ்காமியமாகச் செய்தார், பரிசுத்த பதினாறுததைப்பெற்று அந்தப் பரமசிவ சாயுஜ்யமாகிய பரமுத்தியடைந்து வாழ்வார். (என)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசீரியவிர்த்தம்.

எனலு மாணவ சன்ற யாவுடை யிறைவ முன்னொரு கானுதற் கனலு லர்மவிழி யீசன் முன்விளர் காசி றைர்சி படைத்துழன் மனதி னாலறி தற்கொ ணுநல மருவி னொரு திண்ணன ரெனவுரைக்குமொர்சரிதையின்பொருளிற்றெனப்புகலென்றனன்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறதலும் மாணக்கன், கருணாநிதியாகியருருவே ! முன்னொருகாலத்தில் அக்கினிபிரகாசிக்கும் நெற்றிக்கண்ணாகிய நசனார் முன்பாக, பத்தியிற் சமானாகிதாகிய திண்ணனானும் இயற்பெயர் வாய்ந்த கண்ணப்பதேவர், கொழுப்பொழுதுகின்ற காட்டிப்பன்றி யிறைச்சியை நிவேதித்து, அலைபுந்தன்மையதாகிய மனதினால் இத்தன்மைத்தென் றறி யொண்ணாத சிவகதியை அடைந்தனனானக் கூறும் ஒப்பற்ற அந்தச்சரிதை யின் தாற்பரியம் இன்னதெனக் கூறவேண்டு மென்றனன். (என)

மைந்த வத்திரு வாளர் வேட்கண் மரபில் வந்தவ ரவற்றுக் கர் செந்த சைக்கறி தன்னை யேபர சிவனு முண்டிடு வானெனச்

‘சின்தை செய்ததை யேப டைத்தனர் சிறந்த வன்மி னகப்படு
மந்த வீசனு மதின்ம கிழந்தன னக்கீன் மம்விதி யாகுமோ.

மகனே ! அந்த அகண்ட சாம்! பிராச்சியத்திற் றுரியோராகிய அக்கண்
ணப்பனார் யேடவமிசத்திற் பிறந்தவ ராகையால், தாமுண்ணுஞ் செவ்விய
மாமிசக்கறியையே பரமசிவனாக முண்பவராதல் வேண்டுமெனத் தமது
மனத்திற் கருதினவராகி அவ்வூனையே படைத்தனர். அவரது அன்பின்வலைப்
பட்ட அத்திருக்காளத்தியப்பரும் அக்காரியத்தில் உவப்புற்றனர். ஐகை
யால், அக்காரியமே யாவருஞ் செய்யத்தக்க காரியமாமோ ? (௭௧)

செறிந்த பத்தியி னால் ருட்சிவ லிங்க மீதுபல் கற்களே
யெறிந்து மேனல முற்ற சாக்கியர் செய்கை யேதில தென்னினு
மறிந்த மக்க ளெலாரு மத்தை வழக்கெ னக்கொள்வ தில்லையென்
றறிந்த வாறுக ணப்பர் செய்கையு மாமெ னத்தெரி வாயரோ.

மேலு மேலும் ஓயகுற்றபத்தியினால், அருள்வடிவாகிய சிவலிங்கத்தின்
மீது பல கற்களையே யெறிந்து மேன்கதியடைந்த சாக்கியநாயனருடைய
செய்கையானது அவரவரின் குற்றமற்றதாயினும், அதனை, பந்தப்பட்டுள்ள
எல்லாமனிதரும் விதியாகக்கொண்டு செய்வதில்லையென் றறிந்ததுபோலக்
கண்ணப்பனார் செய்கையும் அத்தன்மையதேயாகுமென் றறிவாயாக. (௮௦)

என்ற வாகிரி யன்மு கத்தினை யேர றுமக னோக்கியுன்
றின்று ளார்கள் பிசாச வெம்பதி சேர்வ ரென்று புகன்றவா
றன்று மாமிச முண்டு வந்தக ணப்ப ரப்பதி யெய்திடா
தின்ற ருக்கடி யெய்தி னாரென லென்ன நீதிசொ ல் கென்றான்.

என்று கூறிய ஆசிரியர் முகத்தைப் பொற்பகலாத சீடன்! பார்த்து, தே
வதைகட்டுப்படைத்துத்தாமுந் தின்னும் ஊனுணவுடையார், பைசாசலோ
கமடைவரென்று முன்னேகூறியபடி, முற்காலத்தில் மாமிசமுண்டும் அதை
யே சிவத்திற்கு நிவேதித்துஞ் சந்தோஷித்த கண்ணப்பதேவர், அந்தப் பை
சாசலோகமடையாமே இனியகளிப்பெனப்பட்டுச் சிவன் திருவடி கீழில யடைந்
தாரெனல் என்ன நியாயம் ? கூறவேண்டு மென்றான். (௮௧)

கல்லெ றிந்தது குற்ற மேனும் கண்ட வன்பி லதேநலம்
புல்ல கின்றது போலவ் வேடர் புரிந்த தீது மளப்பிலா
நல்ல வன்பி னெழிந்து மேனல நல்கு மாறிறை செய்தன
னல்ல றீரிது மற்றை யர்க்கமை யாதெ னக்குரு சொல்லினான்.

கல்லெறிந்தது குற்றமாயினும் அச்செய்கையி லுண்டாகிய அகண்ட
அன்பினால், அக்காரியமே நற்காரியமாகிச் சிரேஷ்டமான கதியை அச்சாக்
கியநாயனாரடையும், டி செய்ததுபோல, அவ்வேடர் கோளுகிய கண்ணப்ப.

ஊர் செய்த கொடுங்காரியமும் முதன்மையான அன்புடன் செய்யப்பட்ட வழி, கொடுமையற்ற நற்காரியமாகி மேலான கதியைக் கொடுக்கும்படி மஹாதேவர் செய்தருளினார். பிறவித் துக்கத்தை யொழிப்பதாகிய அத்தகையகாரியமும், அதன்பயனும் மற்ற ஆனருந்துவோர்க்கு இலபியாதென்று கூறியருளினார். (அஉ)

ஆவ தேன்முடை யுண்ப வர்க்கரு ளன்பு றுதென முன்னரே
வே முங்கிய சொற்கு மாறுறு நெய்ப்பு லானுகர் திண்ணருக்
கோவ லில்சிவ வன்பு ஞானமு யர்ந்த தென்பதெ னுமகன்
ருவி லையன்மு னேசொ னுனிறை சாற்று வானதை மாற்றுவான்.

அவ்வாறாமாயின், நிணத்தோடுகூடிய புலாலை யுண்டுவந்த கண்ணப்ப ஊர்க்கு, மாறாத சிவபதகியி லுதிகருஞ் சிவஞானஞ் சிறப்போடுண்டாயிற் றென்று இவ்வனங் கூறுஞ்செய்தி, — திருவருளோத் தரத்தக்க அன்பு, புலாலு ண்பவர்க்கு உண்டாகாதெனத் தாங்கள்* முன்னர்க் கூறியதற்கு விரோதமா குமென்று சீடன் குற்றமற்ற குரு முன்னிலையிற் கூறினன் அதுகேட்ட குருவானவர், சீடன் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்பொருட்டு உரைக் கலாயினார். (அரு)

சிறியர் சேரியில் வில்வ முங்கினர் சேற்றி லங்கமு நீருமே
நறிய வாக முளைக்கு மாறுமு னுளி னைத்த தவத்தினுள்
வெறியி லாவரு ளன்ப வர்க்கு விளைந்த தாமது மற்றைய
பொறியி லானுகர் நர்க்கு ருதுயர் புந்தி யாலறி புந்தியோய்.

பறைச்சேரியில் வில்வமரமும், பெருகிய சேற்றில் அழகிய செங்கழு நீரும் சுகாதமுடையனவாக வுண்டாதல்போல, மூற்போந்த பிறப்புக்களிற் செய்து தவபலத்தால் மயக்கமற்ற அருட்பக்தி அக்கண்ணப்பருக்கு உண்டாகியது. அது, மற்ற விவேக ஹீனர்களாகிய ஊனருந் துநர்க்கு உண்டாகாது. புத்தியுள்ளவனே ! இதைச் செவ்வீதானபுத்திகொண்டெவியசாரித்தறி.

தம்மு டம்பு பெருக்க வென்று தகைக்கு முர்புக ஞாண்லொம்
மம்ம ராரிக னெஞ்சி லோமணி மல்கு நல்விழி யைப்பறித்
தம்ம கேசுர னுக்கி நுந்தெளி வன்பு யர்ந்தக ணப்பரை
தம்ம ருட்குண மேவு மென்று தனது வாத நிறீஇனான்.

(தேவாபிமான ஜீவாபிமானங்களால்) தம்முடைய சரீரம் குறைவறப் பெருக்கவேண்டுமென்று மாமிசமிட்டுச்சமைத்த குழம்புமுதலியவற்றை யுண்டிழுவும் மயக்கறிவுடையார்வலியமனத்திலோ, அவ்விமானங்களினிற் கருமணி பிரகாசிக்கும் பிரதான அவயவமாகிய விழியைப்பிடுங்கி அம்மஹா

தேவருக்கிடுத்தெள்ளிய அன்புநீக்கொண்டகண்ணப்பதேவரது அருட்குண முண்டாகும்! உண்டாவதில்லையென்று தமதுசித்தார்த்தத்தை ஸ்ராயித்தார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியநீத்தம்.

கேட்டவிட யப்பிரிய நின்னுமோ ரையமருள்
கிளர்ஞான குப்பமுனிவ
ருட்டினா னுண்டா னெனுஞ்சரித முண்மைமாய
யறைந்தருள வேண்டுமெனலும்
வாட்டமில் விவேகபூ ரணனவிலு வானெடிய
வார்தடலை யங்கைதனிலே
கூட்டியுண் டிட்டவம் முனிவன்வா தாவியென்
கொறியுண்டு கோதுறுவனே.

இதுகேட்ட விஷயப்பிரியனெனும் பெயரிய சீடன், இன்னமுமொரு சுவகையுண்டு. அதாவது கிருஸ்தியேவகிய ஞானம் வாய்ந்த அகஸ்தியமா முனிவர் ஆட்டினுனை யாந்தினென்றுகூறஞ் சரித்தான். அதனுண்மைக் கருத மதபுகூறிய ருளுவேண்டுமென்றுகூறலும், குறைவற்ற விவேகபூரண னெனும் பெயரிய ருருகூறலுற்றனர். நீடிய சமுத்திரத்தை அங்கையிற்சேர் தது, ஆசமனஞ்செய்வதுபோல உட்கொண்ட அமுமுனி சிரேஷ்டர், வாதாவி யென்னும் ஓராட்டினை யுண்டாலும் பாவுமடைவரோ! (அசு)

வாதாவி யாமந்த வாட்டை * வில் வலனரிபுர்
வாளா லறுத்தவித்து
மேதாவி யோரென்ன வருமுனிவர் கட்கெலா
மெய்யா வருத்தியெப்பி
வாதாவி வாவென் றழைத்தவுட னுண்டவர்
வயிற்றைப் பிளந்தவன்வரும்
போதாவி போமவரை யிருவரு மருந்துவ
ரெனப்பழைய நூல்புகறலால்.

(அஜாமுகியின் குமாருனஞ் குரபதமன் மருகனுமாகிய) வில்வலன் னனும் அகராதமன், ஆட்டுருவங்கொண்ட தன் தம்பியாகிய வாதாவியை அரியததக்க வாளாலே துண்டுதுண்டாக அறுத்து அடுப்பிலேற்றி யவித் துச்சமைத்து, மேலான அறிவாளிகளாகவரு முனிவர்களுக்கெல்லாம் கூறு ஆட்டுமாமிசமேயென்று உபசரித்துட்டி (அவர்கள் சயனித்திருக்கும்போது) என் தம்பி வாதாவியே வாராயென அழைத்தவுடன், அவன், தன்னைமாமிச மாக உட்கொண்டவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட சமயம்

பிராணனீந்திரம் அம்முனிவர்களை, அண்ணன் தம்பிகளாகிய அஷ்வயண்
டசுரரும் தின்பவென்று புராணங்கூறுதலால்,—

[“வில்வலன்” எனவுஞ் சிலர்கூறுப கந்தபுராண அசுரகாண்டம் வில்
வலன் வாதாவிப்படலம் ௧௦-ம் பாட்டில் “மேயின் விருமைந்நா வில்வலன்
வாதாவி—யாயதொர் பெயர்பெற்றார்” என வருமாறு இந்துலாசிரியரும்
“வில்வலன்” எனக்கூறினர்] (அஎ)

இக்கலி யுகத்தின்முன் னாயகா லங்களி
லியங்குயிர் வதைத்துண்டலிற்
றுக்கமுறு பாவமலை யென்றெண்ணி முனிவர்கிலர்
சுமதியில் வேவித்தலுன்
பக்குவ நுகர்ந்தார்க னெனலறிய லாமருள்
பழுத்தமன மற்றவவரின்
பிக்கவர்க ளாவரதை யுண்ணாத மெய்யவென
வுள்ளுதற் றகையிலேயே.

இக்கலியுகத்திற்கு முற்போந்த யுகங்களிற் சரித்துத்திரியும் பிராணி
களைக்கொன்று தின்னுறு கருமத்தால் துக்கேஹதுவாகிய பாவமுண்டாவ
தில்லையென்று கரு தினவாகிய சிலமுனிவர், சுடுவகுணமுள்ள அக்கினியிற்
பசனஞ்செய்யப்பட்டிப் பக்குவமான லுணையுண்டனெனபதும் அறியலாம்.
ஜீவகாருண்ய முதிர்ச்சியுள்ளருணம் ஒருசிறிதுமில்லாத அந்த முனிவரினும்
அப்புலாலுண்ணாத காருண்யகுண முனிவர் சிறந்தவராயவென்று கருதற்குச்
சந்தேகமின்று. (அஅ)

விதிவிலக் கில்லாத வுணுண்டன் மதுவுண்டன்
மென்சொலெழின் மாதணைதலிற்
புதியவொரு தோடமின் மென்றுபிர விர்த்திதூல்
புகலுமவை தள்ளுகவெனாப்
பதிநவி னிவிர்த்திதூல் சொல்லுமது வேமிக்க
பலனல்கு மென்றுமதுவி
னிதிதூ லுரைக்குமத னுலவ் வுகங்களிலு
கெய்யபுல லுணைபுலவர்வாம்.

மதுஸ்மிநதி (௫-ம் அத்தியாயம்) ஆனது, விதிவிலக்கில்லாதபுலாலுண்
டல், கள்ளுண்டல், மதுரவசனமும் வணப்புமமைந்த மாதரைப்புணர்தலெ
னும் இவைகளாற் புதியபாவமொன்றுஞ் சேர்தலில்லையென்று இடவெளிகெப்
பிரவிர்த்திதூல் சொல்லும்: மேற்கூறிய புலாலுண்டல் முதலியவற்றை
நீக்கியிகெவென்று ஈசுவரப்புரோக்தமான ஞானநூல்களென்பபடி ௨௨௨:௨

நூல் கூறும் . இவ்விரண்டனுள் நிவிர்த்திமார்க்கமே அதிகபலனைத்தருமென்றுரைக்கும். இந்தப்பிரமாணத்தினால், அந்தபுகழ்களிலும் நினைமுள்ள ஊனுண்ணுமையே யுயர்ந்த வொழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததாகும்.

இதறிந்த வொருநூல் புலாலுண்ண லேதமற்
நிலையெனச் சொலினுமுன்னே
ரதுசொன்ன படியிழைத் தார்விடுத் தாரென
வறிந்திடினும் யாதொன்றனை
வதைசெயுங் காலது படுந்துயர்கள் கண்கண்ட
மாவவ மெனத்தெரிதலாற்
புதைகொண்ட வெவருமவ் வுயிர்வதைக் கஞ்சலுயர்
புண்ணிய மெனற்கையபோ.

இந்த நியாய மிப்படியிருக்க, புலாலுண்ணல் பாவமேயென ஒருசார் நூல்களும், பாவமாகாதென மற்றொருசார் நூல்களும் கூறினாலுமென்றை, அவ்விருவகை நூல்களின்படி சிலபெரியர் ஊனுண்டு வந்தனரென்றும், மற்றுஞ்சிலபெரியர் அதனை யொழிந்திருந்தனரென்றும் நாம் அறிந்தாலுமென்றை, யாதொருபிராணியை வதைசெய்கையில் அந்தப்பிராணி படுதூக்கங்களை யோசிக்குமகால், அததொழில் பிரத்தியக்ஷப் பெறும்பாவமெனத்தெரிதலினால் தேகிகளாகிய எவரும் பிராணவீழ்மையைக்கு அஞ்சி அந்தப்புலாலுணவைவரீக்கியிருத்தல்புண்ணியமென்றுகூறுதலுக்குச் சந்தேகமுளதோ? இல்ல.

எழுகீர்க்குநீநெடிவடியாசிரியவிநீந்தம்.

என்ன வையன் முன்ன நின்ற வேரு யர்ந்த நன்மக
னன்ன ருற்ற தென்பு லத்தி னர்க்கு நல்ல மாமிசந்
தன்னை முன்னு கங்க ளிற்செய் தார்க ளென்று தன்மநூல்
பன்னு முண்மை தன்னை யும்ப ணித்தல் வேண்டு மென்றான்.

என்று ஆசிரியர் கூற, அவர்க்கெதிரினின்ற அழகு, சிறந்துள்ள சீட
நன்மை நிரம்பியுள்ள தென்புலமடைந்த பிழீர்க்களுக்குப் பிரீதியாக நல்ல
மாமிசத்தை முந்துற்றபுகழ்களிற் படைத்தார்களைன்று ஸ்மிருதிகள்கூறும்.
அந்தக் கருமத்தினுண்மைக் கருததையும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று
கூறினன்.

(௯௪)

இவ்வு கத்தி லுன ருந்தி டாத தென்பு லத்தவர்
தெவ்வில் வத்து வுண்டு மாத்ருத்தி கோடல் போலவே
யவ்வு கத்து ளாரு நல்ல துண்டி ருக்க வையமின்
றெவ்வி தத்தர் செய்கை யோவஃ தேதம் வேறு பேசுதி.

இந்தக்கலியுகத்தில் ஊனுண்ணாத பிதிர்க்கள், நிவிர்திமார்க்கவிரோத மில்லாத பதார்த்தங்களை யுண்டு மிக்க திருப்தியடைதல் போலவே அந்த யுகத்துப் பிதிர்க்களும் சுத்த பதார்த்தங்களை யுண்டு சந்தோஷித் திருக்கத் தடையிலலை. அஃது எவ்விதத்தன்மையுடையர் செய்கையோ ! அது பாவ மோ. வேறேதாவது சந்தேகமுளதாயிற் கூறுக. (௧௨)

என்று நாத ஜோதி னுனவ் வேசின் மைந்தன் மேலும்வெண் குன்ற வீச னுரு ரைத்த கூற்றின் வண்ண மோர்மகற்
'கொன்று தீயில் வேக வைத்த ருதது கின்ற கொள்கையி
னின்ற தநதை தாயர் தந்நி யாய மென்கொ லென்றான்.

என்று குரு கூறினர். அதன்மேலும் அக்குற்றமற்ற சீடன், வெள்ளி யங்கிரியில் வீற்றிருக்கும் மஹாதேவரானவா தமககு வேண்டிய ஆகாரம் ஈதாருமென வருளிசெய்த நியமத்தின்படி ஒப்பற்ற தமகன் மகளைக் கொ ன்ற நீயிற் பசனாசெய்து, விருநதினராய் வந்த அம்மஹா தேவருக்குப் படைக்கு நியமத்தினின்ற தந்தைதாயாகிய சிறுத்தோண்டதேவரும் அவர் மனைவியாருங் கொண்டிருந்த உள்ளக்கருத தென்னை? கூறவேண்டு மென்றான். (௧௩)

போரில் வல்ல ராய டைந்த பொன்கொ டந்த நாயனார்
நாரு லாம கேசுரர்க்கு நாரு மன்ன மூட்டுமன்
போரு மீச னார்வி டாத வுண்மை சோதிக் கின்றபோ
தாரு மன்பி னுனி கழ்ந்த தன்னர் செய்கை யென்றான்.

போர்த்தொழில் வல்லராய் அத்தொழில் வழியிற் பெற்ற திரவியங்க ளைக் கொண்டு அசகிறத்தொண்டதேவர் சிவபக்தி மீக்கொண்ட மாநேசு ரர்களுக்கு எந்நாளும் அன்னம் படைத்துவந்த அந்த அன்பின் பெருக்கத னையறிந்த பரமேசுவரர், அவரை விட்டு நீங்காத அவ்வன்பின் உறுதிப்பாட் டைப் பரீக்ஷிக்குங் காலத்திலே அவருள்ளத்திற் பொருந்திய பக்தியினால் நடந்தகாரியம் அஃதென்றனர்.

[“விடாத வுண்மை சோதிக்கின்றபோது” என்பதற்கு, வாள்முனை வழிச் சம்பாதித்த திரவியங்கொண்டு செய்யப்படுஞ் சறகரும் பக்தியை, அவ்வான் முனைவழியாகவே பரீக்ஷிக்கத் தொடங்கும்போதெனப் பொருள் கோடலும் பொருந்தும்.] (௧௪)

இவ்வி தம்வி வேக பூர ணன்வி ளம்ப லும்மக
னவ்வி தன்கொ லைக்கு ளாய வக்கு பூந்தை யங்ஙனே
யெவ்வி தக்க வற்சி கொண்டி. றந்த தோவ தைச்செயு .
மவ்வி ரண்டு பேரு மவ்வ தைக்கு டன்ப டாததென்.

நனிவி ளக்க வென்ன நைய னாச மற்ற வீசனார்
சொனவி னைக்கு ளாம வர்க்கொர் துனிபு திப்ப தில்லையன்
றினிதி றந்த சேயி னைப்பி ரான்சொல் வண்ண மீன்றவர்
கனிவு கொண்ட ழைத்த போது கண்க ளிக்க வம்மகன்.

ஒடி வந்த வற்பு தத்தை யூகி யாம லேனையோர்
கூடி யேகொல் கின்ற கொள்கை போல வெண்ணி னாயதைத்
தேடி வந்த வீச ரோடு நால்வ ரன்று சென்றதுநீ
கேடி லுன்னு ளேயு ணர்ந்து பேசெ னக்கி ளத்தினுன்.

இவ்விதமாக ஆசிரியர்-விர்வகடூரணனார் விடைகூற, சீடன், அவ்வண்
கொலைக்குள்ளாகிய அக்குழந்தையானது அநவனமே எத்தன்மையதா
கிய துக்கமனுபவித்தது இறந்திருக்குமோ ! அத்தகைய கொலையைச் செய்த
அத் தந்தை தாயா அக்கொலைப்பாவத்தை யடைவாத தென்னை ? (கூடு)

நனறாக வ்ளவகக கூறவேண்டிமெனன, ஆசிரியர், ராச
னாரணைப்படி அக்காரியத்திற்கு உடம்பட்டுநின்ற அவர்களுக்கு, எவவித
துன்பமும் தோன்றுது. மேலும், யாதொரு துன்புமில்லாது இறந்த குழந்
தையை ஈன்றெடுத்தவராகிய அவவிருவரும் பெரிய பெருமானது அனுஞ்
சைப்படி உடனே யுருக்கத்துட னழைத்தபோது அவர்களுடைய கண்கள்
களிப்படையும்படி, இறந்துபோன அவ்வாண்பின்னை, — (கூக)

உயிர்பெற்று அவர்களெதிரி லோடிவந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை யோசி
யாமல், மற்றமனிதர் கூடிக்கொண்டு செய்யுங் கொடுங்கொலையைப் பேரல
அதனையுமெண்ணின. அக்காரியார்த்தம் அக்குழந்தையைத் 'தேடிவந்த பா
மேசுவரருடன் சிறுத்தோண்டநேவரும், அவர் தேவியாராகிய திருவெண்
காட்டு நங்கையாரும், அவ்விருவர் புதல்வனாகிய கீராளனும், தாதி சந்தன
நங்கையு மெனப்படும் அந்நால்வரும் அத்தினமே சென்றடைந்த 'ஆன்மலா
பத்தையும் தருக்கத்திற் றலைப்பட்டுள்ள உன் மனத்துளே விசாரித்தறிந்து
கூறுதியெனக் கூறியருளினர். (கூஎ)

எண்கீர்க்கழ்நெடிவடியாசீரியவிரந்தம்.

கிளத்திய வாசிரி யன்றிரு முன்னே

கேடறு சீடன யம்படு மெய்ம்மைக்

களித்திரி சங்கும கன்முதன் மன்னர்

கானக வேட்டையி லேயுயிர் கொன்று

களித்தன ரென்றுபு சுன்றிடு முண்மை

கழறுதி பென்னவி டைக்குரு வந்த

வளித்திரு மன்னர்க ளாள்பதி யுள்ளே

யாயப சும்புல ழித்தும னேக.

மைந்தர்க ளுக்கிடை யூறும்வி னோத்த
வன்மிரு கங்களை யேவதை செய்தார்
வெந்தனு மன்னர்க ளுக்கது நீதி
வேலையெ தெவ்வித மென்றிடின பேலோர்
நிந்தைசெய் பாவிக ளைச்சம னூர்தந
நீதியி னுரை கத்திடு மாறே
யந்தர ஸீதியி லாவரு ளீச
னயர்தொழி லுள்ளுமில் வாறுள தென்றான்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியர் சன்னிதானத்தில் தருக்கசிரேஷ்டம் வாய்ந்த சீடனானவன், மஹாயோகங்களை யதபவித்த திரிசங்கு மஹாராஜன் குமாராகிய ஷரீசாந்திரமஹாராஜன் முதலிய அரசர்கள் காட்டிலாடும் வேட்டையிற் பிராணிகளைக் கொல்லுந் தொழிலிற் சந்தோஷித்தனானோர் செய்தியின் உண்மைக் கருத்தையும் கூறல்வேண்டுமென, விடைதருவதில் வல்லாராகிய குருவாவார், அந்தக் காரணம் செல்வமுள்ள அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாட்டிலுள்ள பயிர்களை யழித்தும், அனேகமாகிய,—

மனிதர்களுக்குக் கெடுதிசெய்தும் வந்த கொடியமிருகங்களுையே கொன்றார்கள். அது, வெம்மைசெய்யத்தக்க வில்லெந்திய அரசர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதிமார்க்கத்திற் சேர்ந்ததேயாம். எவ்வாற்றா லென்னிலோ, ஜீவகாருண்ய வொழுக்கமுள்ள பெரியோரை நிந்திக்கும் பாலிகளை யமதருமராஜர் தமக்கென்றேற்படுததப்பட்ட விதிமார்க்கத்தின்படி நரகத்தில் தள்ளுவதுபோலாகும். ஆதிமதியாந்த ரகிதனாகியும் பரம கருணாநிதியாகியும் இராபின்ர பாமேசுவீ (தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனும் மூவிடத்துஞ் செய்கிருத்தியங்களில், தன்மையிற்) செய்கிருத்தியங்களிலும் இத்தகைய காரியமுள்ளதாருமென்று கூறியருளினார். (கூக)

கலிநிலத்துறை.

என்ற நீதியைக் கேட்டவ னுய்யுயி ரெதையுங்
கொன்று ணறினை யொத்தவ ரொன்றனைக் கொல்ல
வென்று மற்றொரு வல்லுயி ரெழுந்திடக் காணி
என்று செய்தொழி லெவனென நற்குரு வறைவான்.

இப்படி யருளிச்செய்த நியாயத்தைக் கேட்ட சீடன், வாழுகின்ற எச் சீவனையுங், கொன்று தின்னா தங்களை யொத்த மஹாத்துமாக்கள், யாதொரு காரணர்த்தம் ஒருசீவனை மற்றொரு வன்மையுள்ள ஜீவன் கொல்லவேண்டுமென்று எழுதலைக் காணுமகால் செய்யுமகாரியமெனனை யென்று கேட்க, நல்லாசிரியர் கூறலாயினர். (கூ௦)

அந்த வேளையி லவ்விண் டற்குமொ ரல்லல்
வந்தி டாதுவி லக்குத னலமது வறிதே
லெந்த வானிபொல் லாங்குள தோவதை யிறையைச்
சின்தை செய்துகொன் றிடல்கட னன்னணஞ் செய்த.

அற்ப தோடமற் றென்றனைக் காத்தவொ ரறத்தா
லொற்க மாமறம் விஞ்சி மவ்வித முஞ்ற்ற
தற்ப மாநினைந் தேகினு மங்ஙனம் வாளா
நிற்கி னும்பவ மாமெனச் சொற்றன னெறியோன்.

அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவ்விரு பிரானிகட்கும் ஒரு துன்பமும்
வாராதபடி விலக்குதல் உத்தமம். அக்காரியங் கஷ்டசாத்தியமாயின், எந்தச்
சீவன் பொல்லாங்கிழைக்குஞ் சுபாவமுடையதோ அந்தச்சீவனை, ஈசுவரனைத்
தியானஞ்செய்து கொல்லுதல் கடமையாம். அப்படிக் கொலைசெய்ததனு
லுண்டாகிய, — (௧0௧)

அற்பதோஷமானது மற்றென்றைக் காத்தவினால் விளைந்தபுண்ணியத்
தாலொழியும். துஷ்டஜெந்துவைக் கொலைசெய்ததா லுண்டாகு பாவம்,
நிரப்பா தியாகிய பிராணியைக் காத்தலால் விளைந்த புண்ணியத்தைவிடக்
குறைந்ததேயாதலின் புண்ணியமே மிகுதியாகும். அவ்வண்ணஞ் செய்யாது
அவைகளை யற்பப்பிராணிகளாக நினைந்து அயகிருந்து சென்றாலும், அங்
கேயே ஒருமுயற்சியின்றி நின்றாலும் பாவமாகுமெனத் தரும மார்க்கப்
பிரவர்த்தகராகிய குரு கூறினர். (௧0௨)

ஒப்பி னேனரு ளோய்வரு முயிர்களி லொன்றுந்
தப்பி டாவணம் வலைகளை வளைத்தவை தங்கு
மப்பு வாழுயிர் முதலிய பிடித்தனு தினமுஞ்
செப்ப மாகவுய் வோர்க்கி சொல்கெனச் சீடன்.

இந்த நியாயமெனக்கு அங்கீகாரந்தான். ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியே ! தி
னந்தோறுந் தமக்கெதிர்ப்படுகின்ற பிராணிகளி லொன்றேனும் தப்பிப்
பிழைக்காவண்ணம் வலைகளை வளைத்து அவைகளிலகப்படுகின்ற நீர்வாசிகளா
கிய பிராணிகளைப் பிடித்து மனக்கிலேசமின்றிச் சீவனஞ் செய்துவருவோ
ரடையுடையதைக் கூறியருள்கவென்று சீடன் வினவ, — (௧0௩)

புத்தி சால்புதல் வாசொன தொழினனி புரிவோர்
சுந்த மில்வலை ஞ்ருமிழி வேடர்சு மடரை
யொத்து ளார்களு மேயவ ரொல்லையி லிழைத்த
குத்தி ரப்பவத் தாலிழி குலத்தினி லுதித்தார்.

(அவனம்) நிரம்பிய புத்தியுள்ள மைந்தனே! உன்னை குறிக்கப்பட்ட தொழிலையே அதிகமாகச் செய்வோர்.— துராசாரமுடைய சேம்படவரும், இழிகுல வேடரும், சீழ்மக்களையொத்த இதரமனதீகளுமே. அவர்கள் முற்சன்மவகளிற் செய்த அகிர்த்தியங்கனால் இச்சன்மததி லிழிகுலத்தி லுதித்தாகள். (க0ச)

பரிவி லாதுயிர் வதைத்தருந் திடுபவர் பார்ப்பார்
மரபில் வந்தவ ரேனும்வெந் நரகிடை வருந்திப்
பிரிவி லாதுயிர் கொன்றருந் திழிகுலம் பிறப்பர்
புரிவி னத்தொழில் விட்டவர் பினுமதிற் பொருந்தார்.

இரக்கமின்றிப் பிராணிகளைக் கொன்றுதின்போர்.— பிராமண வமிசத்திற் பிறந்தோராயினும் கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்து (நெடுமகாலம்) வருந்திப் பின்பு அந்தப்பாவ சேடத்திறகாக நாடோறும் உயிாவதைத்துண்ணுகிழ்க் குலத்திற் பிறப்பர் ஜீவகாருண்யத்தால் அததொழிலை யிப்பொழுது விட்டவர் மறித்தும் அக்குலத்திற் பிறவாதவ ராவர். (க0௫)

அறிதி யென்றருட் குருசொல வம்மக னுயிற்
பறியர் செய்தொழில் செய்தவக் குலவதி பத்தர்
நறிய வான்கதி பெற்றதென் னேவென நாதன்
பொறியொ டேயது கேட்டியென் றன்பொடு புகல்வான்.

யாம் கூறியதை யுகித்தறிவாயாகவென்று தபாளுவாகியகுரு கூற, அச்சுடன, அப்படியாகில் செம்படவர் செய்கின்ற தொழிலைச் செய்துலந்த அக்குலத்து நாகை - அநிபந்ததேவர் நல்லிவகதிபெற்றதென்னேவென, ஆசாரியர், நல்லறிவோடு அவ்வீடயத்தைக் கேட்பாயாகவென்று அனபொடு கூற லாயினா. (க0௬)

அலைசெய் மாகடன் மீன்களி லனுதினந தமது
வலையி லேபடு மீன்களுண் முதலவரு மீனைக்
கலையி ளம்பிறை யணிபவற் கெனவிடு கரும
நிலையி னின்றனர் நித்தலு மவ்வதி பத்தர்.

சிவபத்தருள் தலைவராகிய அவ்வதிபத்ததேவர், அலைகளைப் பெருக்கும் பெருங்கடலில் தினந்தோறு மிடப்படுந் தமது வலையிலகப்படு மச்சங்களில் முதலில்வரும் ஒருபெருமச்சத்தைக் கலைகளோடுகூடிய பாலசந்திரனைத்தரித்த பெரியபெருமானுக்காகக் கடவதென அக்கடலிலேயே விட்டுவரு நியமமாகிய கருமத்தைத் தினந்தோறுஞ் செய்துவந்தனர். (க0௭)

அப்பெ ருந்தரு மந்தின மவர்தொழில் வழிச்சேர்
தப்ப னைத்தையு நீக்கிமெய் யருணெறி தந்தே

யொப்பி லீசுர தரிசன்ங் காட்டியின் னுவகை
யப்பு மாழ்ந்திடச் செய்ததென் றுன்ற ளாசான்.

(பசுபண்ணிய மல்லாத) அசசிற்ந்த பதிபுண்ணிய மாணது, அவரது ஜீவஜேபாய வாயிலாக வுண்டான பாவமெல்லாம் ஒழித்து, உண்மைபான அருண்மார்க்கத்தை யவர்க்குக் கொடுத்து, சமானாகிதராகிய பரமேசுர தரிசனத்தைச் செயவித்து, சிவானந்த சாகரத்திலும் அவரை யழுத்திற்றென்று அருளாளராகிய ஆசிரியர் கூறினர். (௧௦௮)

ஆயி னவ்வதி பத்தர தருந்தொழில் போல
மாயி ருபபுனி மக்களெல் லாஞ்செய லாமே
தீயி னுங்கொடி துயிரக்கொலை யென்றொரு தீர்வை
நீயி யப்புத லென்னெனுஞ் சீடனை நெறியோன்.

பார்த்தி ரக்காபி லாய்வலை மீன்படுத் தொன்றைக்
கார்க்க டல்விடு தொழிலினுங் கல்லெறி சரும
நேர்த்தி யுஞ்சல பழுமென நிலத்தினர் செய்தே
பூர்த்தி யின்புற லாமெனப் புலப்பிடிந் மேலாம்.

அப்படியாயின், அவ்வதிபத்தேவர் செய்த அருங்காரியத்தைப் போலப் பெரும்புலியிலுள்ள மனிதர் யாவருளு செய்யுங் காரியமும் ஏற்புடையதாகுமே. ஜீவவதை நெருப்பினுங் கொடிதென வொரு கோட்பட்டைத் தாங்குந் விதிப்பதென்றே யென்ற கடாவிய சீடனை, கல்லொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர்,— (௧௦௯)

பார்த்தது, இரகசியில்லாத வன்னெஞ்சனே! சமுத்திரத்தில் வலை வீசி அதனிலகப்படும் (மீன்களையெல்லா மெடுத்தாகுகொள்வதற்காக) ராசனாக கென ஒருமீனையெடுத்துக் கருநீறமுடைய கடலில் விடு நியமமாகிய கருமத்தினும், சாக்கியநாயனாஸரபேபான்று (தெருவில் வாளாகிடக்கும்) கல்லெடுத்தெறியுங் கருமம், நேர்த்தியுஞ் சலபமுமாமெனக் கொண்டு இவ்வுலகத்தினர் அக்கல்லெறிகருமத்தைய் செய்து பூராணந்தத்தைப் பெறலாமென நீ கூறித் தொலைததால் அஃது இக்கேள்வியினும் மேலானதாகுமே. (௧௧௦)

என்ன வமமகன் கல்லெறிந் திறைவனை யேத்த
லிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யாகலி னிசையே
னென்ன நற்குரு வப்படி மீன்விடு மிதைபு
மிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யெனவறி யென்றான்.

வன்றுரைக்க, அச்சீடன், கல்லாலடித்து ஈசனைவழிபடல் இப்பூமியில் ஒருவகை வழிபாடாகக் கேட்கப்படவில்லை ஆகலின், அவ்வாறு கூறேனென, அதுகேட்ட நற்குணமுள்ள குரு, அப்படியே மீன்விடுவதெனும்

இக்காரியமும் ஒருவரை பூரிப்பதைக் கேட்டதிலாலையென் நயிவாயாக வென்றுகூறினா (சுக)

ஐயனேயறிந் தேளிது போலம் உடலேசோ
பொய்யி லாச்சுவ தணமெனும் பல்வகைப் பூத
மொய்யெ லாந்தைச யுண்ணுமென் தோறில் மொழிதல்
வைய மீதுள தந்சிசந் தன்னையும் * வழத்தாய்.

ஐயரே! அந்ததுகொண்டேன் இப்படியே போயலிவாய்ந்து உண்மையே யுரைக்குந் தகையுள்ள சிவகணபெனும் பலவகைப் பூதக கூட்டமெல்லாம் மாமிசத்தைப் புசிக்குமென்று ஓவ்வுலகிற் சிலர் கூறுதலுண்டு அதனுண்மையையு கூறுவீராக.

[* “வழுத்தல்” என்பது துதித்தலென நிகண்டுகளிற் பொருள்படு மாயினும், இங்ஙனஞ் சொல்லலெனும் பொருட்டு. இப்பொருட்டாகப் பெரியபுராணந்தீர் சாக்கியநாயனா புராண முதற்செய்யுளிலே “மறுவில் சரண் பெற்றதிருமறிந்தபடி வழுத்துளாம்” எனவருதல்போலச சூதாங்கிதை முததிநிலையுரைத்த வநதியாயம் சுக - ம் பாட்டில் “மனத்திடை நினைத்த தென் வழுத்துவாயென்றான்” எனவும், பஞ்சாதிதாரவிநாயகம் ௧௭ - ஞ்செய்யுளில் “வழுத்தியகே வலத்துடனா ணவமாயும்” எனவும் வருவனகாண்க.]

எனனு மைந்தனை மெய்க்குரு நோக்கினல் லீசன்
மன்னு மாண்புடைக் கயிலையங் கிரிநிலை வதிந்த
நன்ன வக்கணந் தசைநுக ராவதை நசைஇத்
தின்னும் பேய்க்கண மங்கிலே வேறெனத் தெரித்தான்.

என்று கூறிய சீடனை, உண்மைக்குருவானவர்பார்த்து, நன்மையையே சொருபமாகக் கொண்ட பரமேசனெழுந்தருளி யிருக்கும் மகத்தான தெய்வீகமுடைய கைலாயமலையிலி் நிலையாகவாரும் அந்த நல்ல பிரமதகணங்கள் ஊனுண்ணு அவ்வுனை விரும்பித் தின்னும் பேய்க்கூட்டம் அந்தக் கைலாசபருவத்தி லில்லை. அக்கணங்களும் வேறென் றுரைத்தருளினர் (சுக)

தெரித்த வாசிரி யன்பதம் வணங்கியச் சீடன்
பிரித்த நிந்துகொள் ளார்பிதற் றென்றதை யறிந்தேன்
விரித்த வுணுக ராதவ ரும்முயிர் வினிய
வருத்து கின்றன ரேயவர் மார்க்கமெற் றென்றான்.

இவ்வாறுரைத்தருளிய ஆசிரியர் பாதத்தை அச்சீடன் வணங்கி, பிரமதகணங்க ளின்ன ஆகாரமுடையன, பேய்க்கணங்க ளின்ன ஆகாரமுடையன வென்று பிரித்தறியமாட்டாதாருடைய பிதற்றதலே அக்கூற்றமுமென்று இப் பொழுதறிந்தேன். மேலே கூறப்பட்ட மாமிசத்தைப் புசிவாதாரும் பிராணி

களை யுயிர்போம்படி ஹம்ஸிக்கின்றனை, அவா கோட்பாடுதான் எதன்
மையுடையதென்று வினாவினன் (ககச)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசியவிரூத்தம்.

நல்வினை யாலே யன்னோர் நற்குலந் தனிலே வந்துங்
கொல்வினை யாள ரானார் குறுமதி யாலே யீர
மொல்கிய வவர்க ளின்கே யுயிரறச் சைவ ராகார்
பல்வகை யிலைகாய் பீசம பழநுகர் லிலங்கை டோப்பார்.

நல்வினை ப்பயனல் அத்தன்மையுடையார் நற்குலத்திற் பிறந்தும் அற்ப
புத்தியாற் கொலைத்தொழி லுடையராயினர், இரகசமற்ற அத்தன்மையி
னர்.— இவ்வுலகில் ஜீவதருமவொழுக்கமுடைய சைவராகாரீ. பல்வகைப்
பட்ட இலை, காய், விதை, கிழங்கு, கனி யாகிய இவைகளைத் தின்னும் மீநக
ங்களுக்கிதே சமமாவார்.

[“பீசம்” என்றதனால் கிழங்குங் கொள்ளப்பட்டது.] (ககரு)

உயிர்களை வதைப்போர் தம்மை யுயர்சைவர் பார்ப்பா ரென்ற
லயினகக் காகந் தன்னை யன்னமென் பதனை யொக்குங்
குயிலரு நிலத்தி லெவ்வெக் குலத்தின ரெனினு மெல்லா
யுயிரிலுந் தயவுள் ளோரந் தணரென வுரைக்கு மேனூல்.

ஊனுண்ணாதவராய் உயிர்வதை செய்கின்றவர்களை, அவவுண்ணுமை
நோக்கி உயர்ந்த சைவரென்றும் பிராமணரென்றுங் கூறுதல்.— அன்னப்
பகடிபோல நடக்குங் கூரியநகத்தோடு கூடிய வருவுள்ள கருங்காக்கையை
அந் நடைநோக்கி அன்னமென் றழைத்த லொக்கும். அளவிட்டுரைத்தற்
கரிதாயிருக்கும் இந்நிலவுலகில் எவ்வெக் குலத்தினராயினும், எல்லாச் சீவ
ராசிகளிடத்தும் அழகிய தண்ணளியெனுங் கிருபையுடையோரே அந்தனை
ராவரென்று மேலான சாஸ்திரம் விளம்பும்.

[“மேனூல்” என்றது “அந்தனை ரென்போ ரதவோர்மற் றெவ்வுயிர்
கருஞ்—செந்தன்மை பூண்டொழுக லான்,” என்றுரைக்குந் திருக்குறளாகு
மென்க] (ககக)

என்றசற் குருவைச் சீட னிறைஞ்சியிஃ தோரார் செய்கை
யென்றினி தறிந்தே னஃதோர்ந் திருப்பருங் கொல்வ தென்னை
யென்றன னஞ்ஞான் ருசா னெம்பெரு மாணங் கந்தன்
மன்றலம் பதங்க டாழ்ந்து மகன்முதம் பார்த்துச் சொல்வான்.

என்றுகூறிய சற்குருவைச் சீடன்வணங்கி, யான் வினவியவிடயம், இப்
போதுகூறிய வுண்மையை அறியார் செய்கையையாகுமென்று நன்றாயறிந்
தேன். அவ்வுண்மையை யுணர்ந்தோருங் கொலையெய்யுங் காரணமென்னை

யென வினவினன். அங்ஙனம் ஆசாரியர், எங்கள் ஆதமநாயகனாகிய துமார சந்திரனின் தெய்வீகமணமுயி அழகுமுடைய பரிதாபமரைகளை மானசிக மாக வணங்கிச் சீடன் முகத்தைப்பார்த்ததுக் கூறலாயினர். (கக௭)

இம்மையேன் மறுமை யெய்து மெனுஞ்சொலை நம்பாப் பண்புஞ் செம்பைசேர் நூல்வி சாரஞ் செய்திடாக் குறைவுந் துன்பி னம்மையே ரெவைக்கும் வாதை நனுநுமென் றெண்ண நெஞ்சு மெம்மது டருக்குண் டோவன் னவர்கொலைக் கஞ்சா ரென்றான்.

இம்மையென்னும் இவ்வுலக வாழ்க்கை நீங்கினவுடன் மறுமையென்ப தெய்துமென்னும் பிரமாணவாகுகியங்களை நம்பாததன்மையும், உண்மைப் பொருள்களடங்கிய சாஸ் திரவீசாரஞ் செய்யாதகுறையும், கொலைத்துன் படைகையில் நம்முடம்பொத்த வுடம்புடைய மற்றைப்பிராணிகளுக்கும் வாழையுண்டாகுமென் றெண்ணுந் வன்னெஞ்சும் எம்மனிதருக்குள்ளன னோ அத்தன்மையோ, கொலைசெய்வதற்கு அஞ்சாரென்று கூறினார். (கக௮)

இவ்வுரை கேட்ட சீட னெழிற்செவி யாதி யைந்துந் தெவ்வறச் சிலபி ராணிக் கிருப்பினுஞ் சிறுமை மேன்மை யிவ்வித மெனத்தேர் மாந்த ராங்கொலோ விவற்றைக் கொல்ல லெவ்விதங் கொலையா மென்போ மெதிப்பினை மறுத்தோதென்ன

இவ்வாசகத்தைக் கேட்டசீடன், அழகிய செவிமுதலிய பஞ்சேந்திரிய மும் மனிதருக்கிருக்குமாறு சில பிராணிகட்கிருந்தாலும், அவை, தாழ்த்தவை யின்னை உயர்த்தவை யின்னை எனவறியுமறிவுள்ள மனிதஜன்மமாகுமோ ஆகாவாகலின், இத்தன்மைய பிராணிகளைக் கொல்லுதல், எக்காரணத்தாற் கொலைப்பாவமாகும ? (மனிதனைக் கொல்வதன்றோ கொலை) என்பார் ஆகேசுபத்திற்குச் சமாதானங் கூறல்வேண்டு மென்ன, — (கக௯)

உயர்குரு சொல்வா னிவ்வா றேறதலும் பாவம பாவந் தயவறு கொலைஞ் ராமச் சமூக்கர்க ளிருக்கு நாட்டிற் குயிலவொர் வாயி லாமற் கோள்வெலும் வலியி லாம லயிலிரைக் கலையு மந்த வாணிக னெவ்வா றுய்யும்.

உயர்வுடையகுரு கூறலாயினர். இவ்வாறு கூறுதலும் பாவகாரியமே ! பாவகாரியமே ! ! காருண்யமற்ற கொலைஞராகிய அக்குற்றமுடையா ரிருக் கும் நாட்டில், தங்களுக்குள்ள குறைவைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வாயும், பகைஞரைவெல்ல வலியுமில்லாதனவாகி, உண்ணுமினைக்கு அலையும் அந்தப் பிராணிகள் எப்படிவாரும் ! (க௯௦)

அனைத்துயிர்க் குரிய தந்தை யானவோர் கடவு ணீதி தினைத்துணை யேனும் பொய்யாத் திறமுள ததனி னீர்மை

யினைத்தென வறியா பாரந்த'மேனைய வுயிரைக் கோறல்
வினைத்துயர்க்கொலையின்றென்றல்விவேகர்சம்பதபாங்கொல்லோ.

சகல பிராணிகட்குமுரிய பொதுத்தந்தையான ஒப்பற்றகடவுளின் சட்
டமானது திணைமனவேனும் பொய்த்துப்போகாத திறமுடையதாகும். அதன்
தன்மை யிப்படிப்பட்டதென அறிபாமனிதா, மற்றைப் பிராணிகளைக்
கொலைசெய்தல் துக்காதுபவத்திருக்க காரணமாகிய கொலைப்பாவமாகாதெ
ன்பது விவேகிகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க விஷயமாகுமோ? (கஉக)

உயர்திணை யெனப்பி றந்தோ மஃறிணை யாக வோது
முயிர்களைத் தாழ்வா யெண்ணி யூறுசெய் தொழிப்பா ராயி
னியநனி தருநாக் கூற்று மிவர்களைத் தாழ்வா யெண்ணித்
தயருநாக் கொல்லு மஃதுந் துகளுறு கொலையா காதே.

உயாந்த ஜாதியெனப் பிறந்தோர் இழிந்த ஜாதியெனப்படும் பிராணிகளை
அலக்கியப்படுதென ஹிம்வித்து ஒழிப்பாராயின், மிகவுந் திருத்தமாகப் பேசு
நாவையுடைய யமதருமனும் இவர்களையும் அலக்கியம் பண்ணித் துக்கிக்கும்
படி கொல்வன். அக்கொலையும் குற்றமுள்ள கொலையாகாது. (கஉஉ)

தன்னையே தான்கொன் றாலுங் கொலையெனச் சாற்று நீதி
யென்னிசா ரிலத்துண் டாயி னேனைய பிராணி கொல்லுங்
கன்மமா கொலையி லாது கழிவது முண்டோ கொன்னே
நன்மையே கருது நெஞ்சோய் நவிலுது மினுமோர் நீதி.

தன்னைத் தானேகொன்றாலும் அது தங்கொலை யெனப்படும் பாவமாகு
மெனப் பகருநியாயம் பகலும் இரவுமாயுள்ள இந்நிலவுலகத்துண்டன்றோ :
ஆவதேல், மற்றைப்பிராணிகளைக் கொல்லுந்தொழில் பெரிய கொலைப்பாவ
மாகாமே வீண்போகுமோ? நன்னெறியை ஆராயும் மனமுள்ள மகனே!
வேறு மோர் நியாயமுங் கூறவாம். (கஉக)

எழுநீர்க்கழிந்தெலடியாசிரியவிரிந்தம்.

ஏழைவிட்டவழிநீர் வள்வாளெனவியம்புமா றுபெரிதாமது
பிழையிட்டவனையேயறுக்கும் துபோலவேபிழைசெயா, தவல்
வேழைதட்குமுயரேழையாயிசையிசைத்திடாவுயிரமுங்கணீர்
மாயைமுற்றுவுதைசெய்தபாவினைவதைக்குமெங்கடவுள்வலியினால்.

ஏழையுழை கண்ணீர் கூரியவாளொக்குமெனப் பெரியர் கூறுநீதிப்
படி, ஒன்றானுந் தடுக்கப்படாத அக்கண்ணீரெனும் யாளாயுதமானது அவ்
வேழைகளுக்குத் துக்கங்கொடுத்தவனை யறுக்கும். அதுபோல, நிரபராதிக
ளான முற்கூறிய ஏழைமனிதர்களினும் மிக்க ஏழைகளாகிப் பேசுந் திறமற்ற

பிராணிகள் அழுங்கண்ணீரோனும் வாள், அநீவின்மையால் அவைகளு ஹிம் வித்துக் கொன்றபாவியை எம்முடைய கடவுள் ஆக்கினையினர் கொல்லும்.

[அந்தநீதி:— “அல்லற்பட் டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே—செல்வத் தைத் தேய்க்கும் படை” எனும் தீருக்தறளானும் பெறுதும். “அழுங்கண் ணீர்” என்றது துக்கத்தின்மேல் நின்றது.] (கஉச)

இன்றியாதொருபிராணியைக்கொலையிழைக்கினவ்வுயிர்முனைத்தரோ கொன்றபாவியினையேகொலும்பெரியகோவெனும்பரமனீதியா லன்றதற்கணுதபாவமில்லைமுனியாணிமாண்டவியனோருயிர் [லும். குன்றுமாறுவினைசெய்தியைந்ததுயர்கொண்டதைப்பழையதூல்சொ

இப்பிறப்பில் ஒருவன் ஒருபிராணியைக் கொலைசெய்வானாயின், அரசர்க ளுக்கு அரசனாகிய பரமேசுரனது ஆணையால், அந்தப்பிராணியே தன்னைக் கொன்ற பாவியை மறுபிறப்பிற் கொல்லும். அப்பொழுது அதனை யடையும் பாவமுமில்லை ஆணீமாண்டவிய ரெனும் முனிவர், (முற்பிறப்பிற் சிறுவய தில்) தும்பியென்னுமொரு சிறுபிராணியைப் பிடித்து, அது பதை பதை த்து உயிரிழக்கும்படி முள்ளினது துனியிலிருத்தி வினையாடி, அக்குற்றத் திற்கேற்ற தண்டனை நிகழ்த்தம் (மறுபிறப்பில் யமநருமனது துண்டெவ்வின் படி ஒருநிற் களவுசெய்தார்க்குளாடு செர்க்கப்பட்டவராகி, அவர்கள் அவ்வு ராசனால் தண்டிக்கப்படும்போது, தாமுங்கமுமுனையிலேற்றப்பட்டாராய்த்) துன்பமதுபுவித்ததைப் புராதனைதிகாசமாகிய வடமோழிப்பாரதம் (ஆதி வமிசாவதாரணபருவம்) கூறும்.

[“கொன்றபாவியினையே கொலும்” எனும் நியாயம்,—“புழுவும் தசை யும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த ரூம்பை வீசுதற்குக்—கழியு னுகர்ந்தோர் கொடுநகிற் கற்ப காலங் கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தானுகாந்த விலங்கு மவர்தம் மெய்ததசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென் னும் பான்மை யறித்தேயோ.” எனுங் காசிகண்டச்செய்யுளானும்பெறுதும்.]

அனகனாகியபராசரன் புதல்வராறுபேர்சரவணப்பொய்கை தனிவிருந்தவெழின்மீன்பிடித்துவினையாடுகின்றவினைதவறென மனம்வருந்திபிதினியிரும்மயிலையாகவேமறிகவென்றன னெனவினம்புநனிகந்தனாடல்களியம்புகின்றவொர்புராணமே.

மாசற்றவராகிய பராசரமுனிவரின் ஆறு புத்திரர்களும், இமயகிரியிலு ள்ள சுரவணப்பொய்கையி லிருந்த அழகிய மச்சங்களைப் பிடித்து வினையா டுகின்ற காரியத்தைக் கண்ணுற்ற அம்முனிவர், இது பாவமாகுமே யென்று மனவருத்தமுற்று, இப்பொய்கையின்கண் நீங்குளும் மச்சங்களாகிக் கிடக கக்கடவீர்களைஞ்ச் சபித்தனரென்று ஸ்ரீஸ்கந்தக்கடவுளின் திருவினையா டல்களை மிகவுறு கூறாநின்ற மஹாஸ்காந்தபுராணங் கூறும். (கஉக)

இவைகளொத்தபலவே துவானராலாதசீவனெதையுங்கொல்ல
சவையுமொப்புகிறகொலையதாகுமிததானுயிர்க்கிடர் தரும்பவ
நவைகளுட்பசுவெனுயிருடம்பிலிடர் நல்கவுள்ளததனலிதை
நுவணை நூல்களுமொரைந் துபாதகமுளொன்றெனதுவலுமென்றன்.

இவைபோன்ற பல நியாயங்களால், மனிதரல்லாததனத்தப்பிராணியைக்
கொலைசெய்தலும் பண்டித சமூகத்திற் பாவமென் றகடிகரிக்கப்படுக கொ
லையேயாகும். இப்பாவத்தான், ஜீவனுக்குப் பவத்துணைகளை விளைக்கும்
அனந்தபாவபேதங்களுள், பசுவெனுமுயிரிலும் உடம்பிலுநின்ற துககத்தைக்
கொடுக்குந்தன்மையுடையது ஆதலால், துட்பமான தருமசாஸ்திரங்களுள்
இக்கொலைப்பாவத்தைப் பஞ்சமஹாபாதகங்களுள் ஒன்றெனக் கூறுமென்று
ஆசிரிய ருரைத்தனர். (௧௨௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கலைப்பான்மைசிறந்தகுருவிவ்வாறுபுகலகன்கழறியுள்ள
கொலைப்பாவம்புரியாதநின்போன்றவிதமுளர்குருதியுண் ணுந்
தலைப்பேனைவயிற்றில்வருகிருமியினைவளர்ப்பாரோசவட்டுவாரோ
நிலைப்பானவருளுடையநவிலெனநல்லறிவுடையகெறியோன்சொல்வான்.

அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் பாண்டிதசிய மமைந்த குருவானவர்
இவ்வாறு கூற, சீடனானவன், மேலேகூறப்பட்ட கொலைப்பாவத்தை யெவ்
வீதத்தினுஞ் செய்யாத தங்களைப்போன்ற கொல்லாவிதயிற் உதிரத்தை
புண்ணுந் தலைப்பேனையும் வயிற்றிற்பிறக்குங் கீழ்க்கொழும் சுயேச்சையாய்
வளரும்படி விட்டிருப்பாரோ? கொல்லுவாரோ? நிலையான பாரண்யமூர்த்தி
யே! சொல்லியருளவேண்டுமென, நல்லறிவோடு கூடிய வொழுக்கமுள்ள
ஆசிரியர் சொல்லாத தொடங்கினர். (௧௨௮)

தாயினுயர்கருணையிறைசிருட்டியிலவ்விருயிருஞ்சனிக்குபேகு
மாயினுமவ்வுயிர்நசிக்கப்புகிரகருமத்தாற்பாவமணுகுமரீதே
வீயவெனின்முனநவின்நபடியீசனடியர்பிதிர்விண்வாழ்தேவ
ராயவிவர்களைப்பூசித்தமுதருத்தல்வேண்டுமினுமறை துங்கேண்மோ.

அவ்விருவகைப் பிராணிகளும், தாயினும் வீசேடித்த கருணாநிதியாகிய
பாமபதியின் சிருஷ்டியிலுதிக்கும். பின்புமரிக்கும். அவ்வாறாயினும் அந்
தப்பிராணிகள் செத்தொழியும்படி பிறர்செய்யுந்நொழிலாந் பாவஞ்சேரும்.
அந்தப்பாவம் ஒழியவேண்டுமாயின், முற்கூறியபடி பரமேசுவரன், அவனடிய
வர், பிதிரர், சுவர்க்கத்தில் வாழும் தேவர் ஆகிய இவர்களை விதிப்படியிழித்து
அமுதாட்டவேண்டும். இன்னும் இதுபற்றிக்கூறுதுங்கேட்பாயாக. (௧௨௯)

கடுக்காய்கத்தூரிமஞ்சண்மிளகுநிம்பவிதைநெல்லிக்காயிலாவின்
மடிப்பாலாவார்த்தரைத்துப்பதமாகக்காய்ச்சிமணமாறுமுன்னே

யெடுத்தென்னியிற்றேய்த்தமுமுகவிரிநிலைப்பேனுண்டாகாதென்றும் முடிக்கேறுபிணிகளிலைமழித்தாலுமக்கருமபேன்முளையாதன்றே.

கடுககாய், கலதூரிமஞ்சள், மினகு, யேம்பினவிதது, நெல்லிக்காய் ஆகிய இவைகளைப் பசவினபால் வீட்டரைத்துப் பதமாகக் காய்ச்சி மணம் போய்விடுமன் அதாவது குடிருகரும்போதே யெடுத்தத் தலையிற் றேய் தது முமுகவிரின், தலையிற் பேணுண்டாகாது. எககாலத்துஞ் சிரசைப்பற் றிடும் வியாதிகளைத்ததும் உண்டாகா. முண்டிதஞ் செய்யினும் அக்கரு கிறப்பேன் உதியாது.

[பஞ்சநாப மெனப்படும் கடுககாயமுதல் நெல்லிக்காய் வரையுள்ள ஐந்தனுள் மீளது — மற்றை நான்கினளவினின்றும் ஐந்துபங்கு அதிகமாக வுபயோகிக்கப்படத் தக்கது] (கரு)

கிருமிசனித்திடற்கேதுவார்துவரையாதிவிதைசிலபைங்கேரையுருசியெனவுண்ணாமலிருப்பினதுவுதியாதென்றுணர்தியென்று குருசொலினனைவைகேட்டசீடனருட்குருவேகொல்லாதநல்லோ ரிருமைநடைதரலிருத்தல்படுததலிநிலிலுயிர்மடித்திடாரோவென்றான்.

வயிற்றுக்கிருமிக் ஞாதிததிடற்குக் காரணமாகிய துவரைமுதலியவித்து வர்க்கவகையும், சில பசிய இலைக்கறிகளையும் அவற்றின் உருசிக்காக வுண்ணாமலிருப்பின் அரதக்கிருமி யுதியாதென்றுணர்வாயாகவென்று குருகறி னா. இவைகளைச் செவிக்கொண்ட சீடன், காருண்ய சீலராகிய குருவே! கொல்லாவீர்திகளாகிய நல்லோர் போதல், வருதல், இருத்தல், படுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுமகால், (ஏறம்பு, புழு, சிதல், சீலைப்பேன், உலங்கு, மூட்டைப்பூச்சி முதலிய) சிலபிராணிகளை அபுத்தி பூர்வகமாகக் கொல்லாரோவென்று கேட்டான் (கருக)

கொல்லாதவிதர் *புரிவினைகளிலுங்கொல்லாபைபேணுவாரந் நல்லார்கனொருகாற்றம்விழிக்கெட்டாதோருயிர்தானலியக்காணிற் பொல்லாதகொலைக்குநாளுளானேனீகரேனெபொறுத்தாளென்னுஞ் சொல்லானற்றாயவராவாரறியாதிறக்குமுயிர்த்தோடமெல்லாம்.

மேனவின்றவீசுரபூசனையாதிநால்வகையின்விலகுமென்று ஞானகுருநவின்றனன்மமாணவகன்குருவதனநளினேநாக்கித் தானதிதறன்பாவாபிறர்கொன்றுசடைத்தவுன்னுனேசெத்த மீனமுதலியவன்களுண்பதினுவந்தோடமுண்டோவிடைகொடென்றான்.

கொல்லாவீர்திகள் அந்தக்காரியங்களைச் செய்யுமபோதும் அவ்விரத்த தையதஷ்டிப்பர்கள். அந்நல்லவர்கள் ஒருவேளை தகவன் கண்ணுக்கெட் டாமல் ஒருபிராணி நசிககக் காண்பார்களாயின், சருவேசுரா! இப்பொல் லாத கொலைப்பாவததிற்கு அறியாமையால் நான் ஆளானேன். என்ருற்றித

தைப்பொறுத்து என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையால் மிகக்கூத்தாவார். அபுத்தி பூர்வகமாக நேரிட்ட கொல்பாவ மனைததும்,—

மேற்கூறிய ஈசரபூஜைமுதலிய நான்குவகையார் கழியுமென்று ஞான சாரியர் கூறியருளினர் (மேல்) அந்தச்சீடன், குருவினது அன்றலர்ந்த தாமரையொத்த முகத்தைப்பார்த்து, தானே கொல்வதுதான் பாவம். பிறர் கொன்று அவரார் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊனையும், தானே மரணமான மச்சமுதலியவற்றின் மாமிசத்தையும் உண்பதிலும் பாவமுண்டோ? விடையிறக்கவேண்டுமென்றான்

[* “புரிவனைகளிலுறு கொல்லாமை பேணுவார்” என்று பொதுபபடக்கூறினமையால், உபயோகிக்கத்தக்க ஓலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிலும் புற முதலிய சிறப்பிராணிக ளிருக்குமென ஆராய்ந்துகண்டு அவைகளைக் கொல்லாமலெடுத்து விடுவதென்பது கொள்க] (ககக)

ஆசிரியனானவில்வா ஹனுண்போர்காரணமாயாகொல்வோர் காசினியிலுளராதலாலுயிரைக்கொல்லுபவர்களைப்போலுண்ணுமாயையொன்றையுடையவருட்பா விகளையாகுவர்தானாகச்செத்த வேசயிரினானருந்துதலின்பாவமிலையெனினுமசுத்தமேயும்,

ஆசிரியர் அகவனாகூறலையினர், ஹனுண்பவர் நிமித்தமாகப் பிராணிகளைக் கொல்வோர் பூமியிலிருப்பராதலின், பிராணிகளைக் கொல்பவர்களைப்போலவே ஹனுனின்னவேண்டுமெனும் ஆசைமத்திர முடையோரும் பாவிகளையாவர். தானாகச்செத்த பிராணியின் குற்றமான ஹனுண்டக்காற்பாவமிலையெனினும புறக்கருவிகட்கும் அகக்கருவிகட்கும் அசுத்தம் உண்டாகும்.

[தின்பவர் காரணமாகவே உயிரைக் கொல்பவ ருலகிலுளரெனும் இந்நியாயம்.— “தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்—விஸ்ப்பொருட்டா லுன்றருவா ரில்.” எனுந திருக்குறளினும் பெறுதும் “அசுத்தமேயும்” என்றது.— “நாம் ஹனுண்ண யாதொரு பிராணி தானேசாவாதா” என்றெண்ணும் மறநெஞ்சுண்டாகும். அவ்வுழிக் குற்றம் பொருந்துமென்பதை யுணராததுவதுமாம்.] (ககச)

அவ்வசுத்தவழிநோயுண்டாமாதலாலதுவுருந்தொண்ணுதாலிவவுலகருடல்வேசக்கொடிங்கிருப்பதுபோலிழிந்தவூன்சேர் தெவ்வர துவயிறுசுடுகாடாகவிருக்குமெனத்தெரிவிவேகர் சைவரிகமுணையது தினந்தின்றுநித்தியகுதகராவாரோ.

அவ்வசுத்தவகாரணமாக நோயுண்டாமாதலால், தானேசெத்த பிராணியினனையும் அருந்தல் தகாத காரியமே. மரணத்துட்பட்ட இவ்வுலகின்ருடம்பைத் தகனஞ்செய்யச் சுகோடென்னுமிடம் இங்கே யிருப்பதுபோ

லப் பிராணிகளின் ஈனப்பிரேதங்கள் சேருமீடமாகிய அவற்றின் சந்தரூக் களின் வயிறே அவற்றின் மகிளமாகுமென்றறிந்த விவேகிகள் சைவத்திரு வாளர் நிவேதித்தொழித்த ஊனப்பிரதிதினமும் தின்று அபரக்கிரியை களா லொழிக்கப்படாத நிந்தியப்பிரேதருதக வாவரோ ! ஆகார.

[பிரேதத்தைத் தீண்டவதுந் தீட்டாகலின், பிராணிகளின் பிரேதங்க ளைப் பிரதிதினமும் தின்போரை “நித்தியருதகர்” என்றனவென்பதுமாம்.]

என்றனஞ்சிரியனீதன்மேற்சீடன்சிலவுயிர்கள் முட்டை யென்றதலாருயிரில்லையி முன்ல்லையா கலினிங்கதனையென்றும் நனவெனவுண்டிடினென்கொலெனவினவப்புன்புலாறனி லுநன்ற மொன்றுசொல்லிடமுண்டோனிலையசுத்தமாகுமெனவுரைத்தானையன்.

என்று ஆசிரியர் கூறினார். அதற்குமேல் சீடனானவன், சிலபிராணிகளி டிகின்ற முட்டையில் பிராணனில்லை. அதைச் சேதிப்பதனாற் பிரேதருதகமு மில்லை. ஆகையால், இங்கே அம்முட்டையை யெப்பொழுதுஞ் சுததபதார் ததமென வுண்டால் என்னதோஷமென்று கேட்க, (அங்ஙனம்) இழிவாகிய ஊனிலுஞ் சுத்தபதார்த்தமாவது மொன்றுண்டெனற்கு வழியுண்டோ ? இல்லையாகலின், அம்முட்டையும் அசுததபதார்த்தமே யாகுமென்று குரு கூறினார். (க௯௬)

ஆவதெனினமீனிருக்குநீரருந்ததுமசுத்தமாகலாமே தேவனருணினைவுடையோயதுவுமுதவாதெனத்தீர்ப்பாயோவென்னு நாவுடையமகீன்முகத்தைக்குருநோக்கியெஞ்ஞான் ஸுநரியதண்ணீர் தூவிப்பலவொருட்குமழுக்கொழித்தூநலந்தருகின் றதுயதாகும்.

அதுவு மசுததபதார்த்த மாவதென்றால், மீன சஞ்சரிக்கின்ற நீரைப்பா னஞ்செய்வதும் அசுததமாகலாமே, பரமேசுவருபையை எக்காலத்தும் மற வாத ஆசாரியரே ! அந்நீருந்தான் அருந்தத் தகாததென்று தீர்மானிப்பீரோ வென்னும் நாவன்மைவாய்ந்த சீடன்முகத்தைக் குருவானவர் பார்த்து, எப் பொழுதும் சுத்தோதகமானது சுத்தமற்ற பலவஸ்துக்களிலுமுள்ள அழக் கையொழிதது அவைகட்குப் பரிசுத்தத்தையுண்டாக்கும் வாலிதாந்தன்மை யுடையதாகும்.

[யாதோ ரசுத்தம் நீக்குதற்பொருட்டு நீரைப்புரோஷிக்கு நியமமும் அந்நீர் னாயதென்பதைக் காட்டும்] (க௯௭)

ஆகலின்மீன்வசித்திடுநீரசுத்தமடையா ததனையருந்தலானன் கேகிடுநீருநிடுநீர்களுக்குமிழிவிடையிவற்றுளெடுக்குநீரில் ஷேகநடைமீனேறின தனையருந்தாதகற்றல்விவேகர்செய்கை யாகுமெனவிடையிறுத்தான தன்மேலுமகன் வினவவாரம்பித்தான்.

ஆகலின், மச்சங்கள் சஞ்சிக் த நீர் அசுத்த தன்மை யடைபாது. அதனை யருந்தலுக்கும் ஆகையினையின்று. நன்றாக ஒடுநீர், ஊற்று நீர்கட்கும் அசுத்தமில்லை. (ஆயினும்) இந்நீர்களுள் பாத்திரங்களி லெடுக்கப்படு நீரில் விரைத் துசெல்லும் மீன் வருமாயின், அந்நிரைமாத் திரம் உபயோகப் படுத்தாமல் நீக்குதல் விவேகிகள் ஒழுக்கமாமென்று ஆசிரியர்கூறியருளினர். அதன்மேலும் சீடன் கேட்கத் தொடங்கினன்,— (க௭௮)

தாவரங்கட்குயிருண்டோலிலையோசொல்கென்றன சத்தருணமாசா
வைலமிக்குறுபுதல்வவுயிருளதென்றனுயினவின் நவந்தத்
தாவரத்தின் மலரரும்புகாய்கிழங்குதழையா திகொய்துதின னுஞ்
சீவர்களுக்குறுபாவிலைகொலோவெனக்குநர்க்கசீடன்கேட்டான்.

தாவரங்களாகிய மரம், செடி, புல், பூண்டு முதலியவற்றிற்கு உயிருண் டோ? இல்லையோ? அருளிச்செய்யவேண்டு மென்றனன். அப்பொழுது ஆசிரியர், நாவன்மை மிகவுற்ற மகனே! அவைகளில் உயிருளதென்ற னர். உனதேல், சொல்லப்பட்ட அவைகளின் மலர், அரும்பு, காய், கிழங்கு, தழை முதலியவற்றை அறுத்துத்தின் னும் ஸீவர்களுக்குப் பாவமடைவதில் லையோவென்று குதர்க்கப்புத்தியுள்ள சீடன் கேட்டனன். (க௭௯)

கேட்டமகன்றனை ப்புதல்வவெனவளித்துஞானகுருகிள த்துவானீர்
கோட்டுமரம்புல்லிவைதொட்டிடலறியுமோ ரறிவாங்குயின்றவொன்
டுட்டுசுவையையுமறியுமிப்பிமனவா தியிவற்றோடுநாற்றங் [ரோ
கூட்டினொருமூன்றாமவவுயிரெ றும்புசிதலெனவுக்குறிக்கலாமால்.

இவ்வாறு கேட்ட மாணக்களை ஞானாசாரியர் மைந்தனெயென வழைத் துப் பின்வருமாறு கூறலாயினர். நீண்டகிளைகளுடன் கூடிய மரம் புல் ஆகிய இவை, பரிசுமறியுந் தன்மையுள்ள ஓரறிவுயிராகும். இப்போது கூறிய பரிசுத்துடன் ஊட்டுஞ்சுவையையுமறியுந் தன்மையுள்ள இப்பியினமும் சுவ கினமும் ஔறிவுயிராகும். இவ்விரண்டுணர்ச்சியுடன் வாசனை யுணர்ச்சியை யுங் கூட்டினால் அறிவு மூன்றாகும். அம்மூவறிவுயிர் ஏறம்பு கறையானென வும் நிச்சயிக்கலாகும். (க௮௦)

அம்மூன்றோடொளிவிழியுமுடையவுயிர் தும்பிகளும்ளியுமாகு
மிம்மாசினன்கொடொலிக்கா துமுளவுயிர் பறவையிருளிலங்கோ
டம்மேனிமதுடர்களுமாமதுடர்க்காய்மனமுமதிகமாமென்
றெம்மேதையினருமறிவாரிவற்றோரறிவாயிருக்கும்பாவும்.

அம்மூவறிவுடன் உருவத்தையறியும் ஒளியோடுகூடிய விழியுமுள்ள நான்கறிவுயிர் தும்பிகளும் வண்டுகளுமாகும். இக்குற்றமற்ற நான்கறிவு டன் ஒலியறியுங் காதுமுள்ள ஐயறிவுயிர் பசுளிகளும், பேருருவ மிருகங்க ளோடு அழகிய தேகமுள்ள மனிதர்களுமாகும். ஐயறிவுயிராகு மனிதர்க்கு

நன்றி தீது ஆய்ந்துகொள்ளத்தக்க மனமென்னும் ஓரறிவும் அதிகமாகு
மென மேலான அறிவுடைய யாவரும் அறிவர். இப்படி வருக்கப்பட்டவை
களுள் ஓரறிவுயிராயிருக்கும் யாவும்,— (கசக)

சரமில்லாவசரமெனவாமாதலாற்குருதிதசைகண்மேவா
விரசமுள்ளவுயிராகிநடையோட்டம்படுத்தெழுதலிவாய்நிற்கு
மரமுதலியவற்றின்மலராதிக்கொயினவைக்கதிகவாதையிள்ளை
பமர்கொய்தகிளைதழையுமினுமுனைக்கவவற்றினிடம்பார்க்கலாமல்.

சரித்தலுக்குரிய சரத்தன்மையில்லாத அசரமெனக் கூறப்படுமானை
யால், உதிரம் மாமிசமுதலிய தாதுக்கள் பொருந்தாத இரசம் அல்லது பா
லெனப்படுவதுள்ள உயிரகனாகி, நடை, ஓட்டம், படுத்தல், எழுதன்முதலிய
செயல்களில்லனவாய் நிற்கும். அந்தமாமுதலியவற்றின் பூ முதலியவைக
ளைக் கொய்தால் அவையிற்றிற்கு அதிக வருத்தமில்லை. இதரர்க ளுறத்த
கிளைதழைகளுக்குப் பிரதியாக வேறு கிளைதழைகளும் உண்டாதலை அவற்
றின்கண்ணே காணலாகும். (கசஉ)

முதிருகிறைக்கருமயிரைவாங்குபொழுதொருதுயருமுளையாதேய்ப்ப
வுதிர் பருவத்திலுமலர் கள் பழமுதலியனகொயினவ்வுயிர்க்குவாதை
யதுசிறிதுமுதியா துவேறுபொருள்கொய்யின துசிறிதுண்டாகு
மதன்வழியின்வருபவமுமில்லையீசரார்ப்பணத்திற்கவையாமாயின்.

வளர்த்துக்கும், வளர்ந்த கருமயிர் இவைகளைக் களையும்பொழுது மனி
தர்க்கு ஒருவருத்தமு முண்டாகாதிருத்தலொத்து உதிரும் பருவமுள்ள
இலைகளை மலர்களைப் பழமுதலியவைகளைக் கொய்தால் அவ் வோரறிவுயிர்க்
குச் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டாவதில்லை. இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள மற்ற
தைப் பதார்த்தங்களை யறுத்தெடுத்தால் அவ்வுயிர்கட்கு வருத்தஞ் சிறிதுண்
டாகும். அவ்வருத்தத்தின் வழியிலே வரத்தக்க பாவமுமில்லை அப்பதார்த்
தங்கள் ஈசுவரார்ப்பணத்திற் காருமாயின்.

உண்ணத்தகு பதார்த்த மெதுவும், உயிர்க்குயிராய்த் தன்னுள் அந்த
ரியாபியா யிருக்கும் ஈசரனுக்கு அர்ப்பணமாகாதவழி யுண்ணுதல் கூடா
தென்பதும் இவ்வணம் பெற்றும். முததுச்சிப்பியின்முத்தெடுத்தலும், தேன்
கூட்டிற் றேனெடுத்தலும், சுவகும், நீற்றிறகுபயோகமாகு கிளிஞ்சில் முதலி
யனவும் இவகே கூறப்பட்ட ஈசரார்ப்பணத்திற் சேர்ப்பாலனவென்பதும்,
பிற்பொருட்டென்னின் அவற்றாலெய்து தோஷங்கள் பின்னுரைக்கப்படு
பரிகாரத்தாற் நீர்ப்பாலனவென்பதும் ஓர்க. பிறவும் இன்ன.] (கசங)

ஈசரனுக்கார்ப்பணமாம்பொருளுயிருமேன் திவையெய்துமந்த
வீசரனுக்கார்ப்பணமாகாதவழிவருபாவமிற்குமா நவ்

வீசுரனுக்கவனடியர்க்குரியபணிபுரிந்துணவையினிதீவோக
வீசுரனுக்கடியரெனவாழ்வார்களுனினுமிடவொண்ணாதே.

ஈசுவாரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பதார்த்தவயிரும் மேலான கதியை
யடையும். அப்படி யீசுவாரார்ப்பண மாகாதவழி வளைந்தபாவமொழியுமாறு
அவ்வீசுவரனுக்கும், அவனடியவர்க்கும் உரியதொண்டுகளைச்செய்து அவர்க
ளுக்கு அமுதாட்டுவோர், ஈசுவரனுக்கடியரெனப் புகழுமாறுவாழ்வர். இங்ங
னம் கந்தமுலாநிகழை நிவேதிப்பதுபோலவண்ணையும் நிரே தித்தலகூடாது.

தனக்கேனும்பிறர்க்கேனுமுபயோகமில்லா மற்றருவிற்புல்லில்
வனக்கேடிவெடிகொடியிலெதையேனும்அத்தழிக்குமாசுளானை
மனக்கோணனிமிர்க்குமருளுளர்தடுத்தான்மதியும்வழங்கவேண்டு
மெனக்கோளில்குருவருளிச்செய்தனனஞ்ஞானம்முகனிதுநன்றென்றான்.

தனக்காவது பிறர்க்காவது ஒருபிரயோசனமுமின்றி மாங்களிலேனும்,
புற்களிலேனும், காட்டிலுள்ள கேடற்ற செடிகளிலேனும், கொடிகளிலே
னும் எதையாவது நாசஞ்செய்யும் பாவியை, மனத்தின்பாவ துர்க்குண
மான கோணலை நிமிர்க்கத்தக்க ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர் இப்படிச்
செய்யேவெனத் தடுத்த நற்புத்தியும் போதிகவேண்டுமென்றுகுற்றமற்ற
ஆசிரியர்கூறியருளினர்.கேட்டேனும்இதுருயமேயெனஅங்குகிர்த்தனன்.

நன்றென்றாரகன்மேலுங்குருவணங்கிப்புன் னுனிபுநறுக்கல்பாவ
மென்றின் றுசொன துவிதியாமாயினாவிரித்துண்புலையே னும்
பொன்றயங்குசடையீசற்கன்புடையாயினவர்புரையின்னதே
வென்றன் றுதிருநாவுக்கரையருரைப்பாரோமெய்யியம்புகென்ன.

அப்பாவினுள் புலையே னுமெனுஞ்சொற்கடையிலணைநதவும்மை
தப்பாமலிழிவுசிறப்பாருமதுவீசனருட்டாசசெல்லா
மெப்போ தும்புலவுண்ணுரெனுமபொருளைத்தருமன்பையேற்றநாளு
முப்பாழுங்கடக்ககினைக தவறியென்றுகுருமொழிந்தான்றான்.

இப்படி யங்குகிர்த்த சீடன், அதன்மேலும் ஆசிரியரை வணங்கி, புல்
வினது தனியும் நமக்குதல் பாவமாகுமென்று தாங்கள் இன்றுகூறியது
வீதியாருமாயின், பசுவையுரித்துண்ணும் புலையாயினும் அவர், பொன்
போற் பிரகாசிக்கும் ஜடாமருடத்தைத் தாங்கிய பரமேசுரனுக்கு அன்புடை
யாயின் நாம்வணங்குந குற்றமற்ற தெய்வமாவரென்று அக்காலத்தில் தீரு
நாவுக்கரசுகவாயிகள் கூறுவரோ அதனுண்மையைவிளக்கவேண்டுமென்று
கேட்க,—

(கசக)

அந்தத் திருப்பாசுரத்திலுள்ள “புலையேனும்” எனுஞ் சொற்றொட
ரின் ஈற்றில் வந்திருக்கும் ‘உம்மை’ யானது, இழிவுசிறப்புப் பொருளைத்

தருவதாகும். பரமேசுவரனுடைய அடியாகிய ஜீவகாருண்யமுள்ள பெரியோர் யாவரும் எக்காலத்தும் புலாலுண்ணுரெனும் அருத்ததையுங் கொடுக்கும். எநநாளும் பரமேசுர அன்பினை விசேடப்படுத்தும். இந்த அருத்தத்தைச் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை யெனப்படு மூன்று பாழையுங்கடந்து செல்லக்கருதும் மகனே அறிவாயாகவென்று ஆசிரியர் கூறிநின்றனர்.

[* “ புலையனோனும் ” எனுஞ் சொற்றொடரமையப்பெற்ற திருப்பாசரம்— “ சங்கதி பதுமநிதியிரண்டுந் தந்து தண்ணிரொடு வாளுளத் தருவரேனும்—மறுகுவா ரவற்செல்வ மதிப்போ மல்லேலாம் மாடேதவர்க் டேககாதரல்ல ராகில்—அங்கமெலாங் குறைந்தழகு தொழுதோ யோரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய னோய்—கயகைவாரா சடைககரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர்கண்மா யாம்வனங்குங் கடவு ளாரே.” எனவருவதென்க.] (கசன)

நின்றகுருநோக்கிமகன்புலைபுசிப்பினுயிர்க்கொலையினேருட்பராவம் பொன்றவயபரிகாரநானலிலவிலைகொலோபுகறியென்ன வின்றையகொள்குருபுதல்வவேசில்பராசரமிருதியிருமாயின்கள் கொன்றதற்கும்பறவைநகருயிர்க்கொலைக்கும்பரிகாரங்குயிலுமென்றான்.

இவ்வாறு கூறிநின்ற குருவைச் சீடன்பார்த்தது, புலலைப் புசித்தலாலும் உயிரகொலை செய்தலாலுமுண்டாகும் பாவமொழியச செய்யவேண்டிய பிராயசசித்தவகளைச் சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லையோ? கூறவேண்டுமென்ன, இளையதயாந்தியாகிய குருவானவர் புதல்வனே! குற்றமற்ற பராசரம் மீருதி (பிராயசசித்தகாண்டம் கூ - ம் அத்தியாயம்) ஆனது பெரியமிருகக்களையும் மசகங்களையுங் கொன்றதற்கும், பகலிகளையும் ஊருமுயிர்களையுங் கொலைசெய்ததற்கும் பரிகாரங்களை கூறுமென் றியம்பினர்

[பரிகாரநூல் பலவிருப்பினும், இக்கலியுகத்திற்கு முக்கியநூல் பராசரம்மிருதியாகவின், அஃதிங்குக் காட்டப்பட்டது.] (கசஅ)

ஆயினந்தவா விகளைக்கொன்றுகொன்றுதின்றுதின்றேயறநூல்கூறு நேயமுள்ளபரிகாரமபுரிதனெறியாகாதோநெறியோயென்னும் வாயுடையமகனையினைநனினோக்கியதைகின்றான்மறமிதென்னு வாயுனர்விலாதுசெய்தபாதகந்தான்பரிகாரத்தகலுமல்லல்.

தன்னளவிற்குக்கொணவழியில்வருநெடியச முக்குநீங்குமின்னபவமிதின்குமுமெனத்தெரிந்துமனமாரணிழக்கும்பாவமென்னபரிகாரமிழத்தாலுமொழியாததுவுமேகுமென்று சொன்னவுரையுண்டெனினுமதுபெரியசநதேகஞ்சுதனையென்றும்.

அப்படியாயின், அந்தப் பிராணிகளைக் கொன்று கொன்று திருப்தியாகத் தின்றுதின்று கொண்டேவந்து அந்தத் தருமசாஸ்திரங் கூறும் பரிகாரத்

தைச்செய்தல் நன்மார்க்கமாகாதோ? ஒழுக்கமுள்ள ஆசிரியரே யென்னும் வாயுடைய சீடனை, ஆசிரியர் - விவேகபூரணரார் நன்றாகப்பார்க்குங் கூறலாயினர். இது பாவமாகுமேயென அறியுமறிவில்லாமல் அதாவது அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவந்தான் பிராயச்சித்தத்தால் லொழியும் அன்றியும்,—

சனக்குச் சகிக்கமுடியாவழித்தான்செய்த காரியங்களால் நேரிட்ட கொடும்பாவமு லீங்கும். இன்னபாவம் இன்ன பிராயச்சித்தத்தால் நீராகுமென்று ஏற்கனவே யறிந்துகொண்டு பின் புத்திபூர்வமாகச் செய்யுங் காரியங்களால் லுண்டாகும் பாவம் வப்படிப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தொன்று லீங்காது. அதனாகப் பாவமு நீராகுமென்றுகூறிய அநாதவாதவாக்கியங்களும்மிருந்தாலும் பின்னாய்! அவ்விஷயம் எக்காலத்தும் பெரிய சந்தேகாஸ்பதமே. (கரு0)

நல்லவர்களுடைய பரிசுநன்மையெல்லாம் வொருவருக்குரியதாயினால் நான் சொல்லுபரிசுநன்மையெல்லாம் நான் நடந்ததற்கும்பாவமதுதொலைந்ததற்கு மெல்லியிதுதான் எனவெனவொருவருக்குரியதாயினால் நான் நடந்ததற்கும்பாவமதுதொலைந்ததற்கு புல்லியவையொழித்தருளின மார்க்கமுறையெல்லாம் பரிசுநன்மையெல்லாம்.

நல்லவர்கள் பரிசுநன்மையெல்லாம் யெல்லாம் துணிவுடன் ஒருபாவத்தைச் செய்யார்கள். பாவக்கமுவா யுரைக்குநாங்கள் கூறுகின்றபிராயச்சித்தங்கள் குறைவற நடத்தப்பட்டன வென்பதற்கும், அவற்றாலொழியவேண்டிய பாவங்க ளொழிந்தன வென்பதற்கும் அளவு அதாவது அறிகுறி யிதுதான் என இவ்வுலகின்கண் எவா வரையறத்தாக் கூறவர். கூறாக்கவின, புசிககுமுணவுக்காகக் கொலைசெய்யதன்னும் அவ்விவகத்தை யொழித்துச் சீவகாருண்ய வழியினிற்றல் உசிதமாகமென அநாதப் பரிசுத்த ஆசிரியர் கூறியருளினர். (கருக)

பறந்தநெறியுணர்ந்தசுதன்கொல்லுவதுமுண்டதுவும்பாவமென்றே யறிந்தவெனக்கின்னுமொருசந்தேகமுண்டதுதான் நினைவே சிறந்தபெரியவர்கள் னுனருந்திடினுமவேறுபிழைசெய்திட்டாலுங் கறங்குகறையடையார்களுள் நூல்கள் கழறுமுறைகளிலேயென்றான்.

இப்போது கூறப்பட்ட மார்க்கத்தையறிந்த சீடன், கொல்வதும் கொன்றதைத் தீர்ப்பதும் பாவமேயெனவறிந்த எனக்கு இதன்மேலு மொருசந்தேகமுண்டாகுகின்றது. அதாவது “அறிவின்மேம்பட்ட பெரியோர்கள் பாவமுண்டாகும், உறுண்டாகும், வேறு குற்றங்களைச் செய்தாலும் உரிமையாக உடையார்கள்” என்று சில நூல்கள் கூறுகின்ற வாக்கியங்களால் உறுண்டாகும், உறுண்டாகும், வேறு குற்றங்களைச் செய்தாலும் உரிமையாக உடையார்கள்” என்று சில நூல்கள் கூறுகின்ற வாக்கியங்கள்.

இப்போது கூறப்பட்ட மார்க்கம்.— சிவஞானசித்தியார் அ - ம் குத்திரத்து நான் செய்துள்ள மார்க்கம் நான் மையினின் வறுமை வாழ்வின் வருத்தத்திற்கு நிறுத்தத்தின் மைதுண்டிற் சினத்தின்—ஆசையினின் வெறுப்பி

னிலை யல்லாது மெல்லா மடைந்தாலு ஞானிகடா மரணடியை யகலா” என்பனினும் அறியப்படும்.] (கருஉ)

அவ்வையமறுக்கவெனக்குருமகனைநோக்கியந்தவறிவுளார்க ளெவ்வழியும்பிழைசெய்யாரொனும்பொருளைத் தருமுணுமையெய்தவும்மை தெவ்விலவாருளழுந்துங்காற்பாலர்பேயாபித்தர் திறமுமாவ ரவ்வமயமெதையேனுஞ்செயினவர்கள்செய்கையெனவதுவாகாதே.

(பின்பு அந்திச்சீடன்) அச்சந்தேகத்தை யொழித்தருள வேண்டுமென ன், குருவானவர் சீடனைநோக்கி, நீ கூறிய அறிவுடையோர்கள் எவ்விதத்தி னும் குற்றமான காரியங்களைச் செய்யார்களெனும் பொருளை உன்வாகியத் திற்பொருந்திய “உம்மை” யானது தரும். (அகமபுறமாகிய ஈரிடத்தும்) பகைமைபற்ற அவர்கள் திருவருள் வயப்பட்டு நிற்குங்காலத்து, பாலா, பே யர், பித்தர் தன்மையையும் உடையாவர். அந்தத்தருணத்தில் (நன்று தீடுந் துணப்படும் இருவினையுள் ஊழின்படி) எது செய்யநேரிடினும் அஃது அவரு ள்ளே யாவேசித்திருக்கும் திருவருளின் செய்கையாகுமேயன்றி அவாசெ யபகை யாகாது

[* “பாலர்பேயா பித்தர் திறமுமாவர்” என்றது, மண்டலப்பிராஹ்ம னோபநிஷத்தில் “ஸதஜ்ஞோ பாலோந்தத பிசாசவஜ்ஞடவ்ருத்யாலோக மாசரேத் | ” எனவரு சுருதிப்பிரமாணமா யிருக்கின்றது.] (கருக)

கொல்லாமற்கொன்றதைபுமுண்ணுமலிருப்பவர்க்கும்கூற்றாமருகும் பொல்லாதபிணிகளஞ்சுமறிவுளிருகமாகலின்றுமற்புகன்றமேலோ ரெல்லாருமபிணிகடவுளாவரவரிடத்தில்வழுப்போலவேதும் நல்லார்கள் காணினிகழாதுகொளற்கவ்வாறுநனிலுநூல்கள்.

கொல்லாமலுங் கொல்லப்பட்டதைத் தின்னாமலு மிருப்பவாக்கு, (எல லோரையும் அச்சுறுத்தி யுயிர்கவருங்) கூற்றுவனும் அஞ்சுவன். கொடிய நோய்களும் அஞ்சும். அறிவுவருத்தியாகும். ஆகலின், முற்கூறப்பட்ட கொ ன்றுண்ணு மேலோ.—யாவரும் வணங்குங் தெய்வமாவர். அவரிடத்தில் உல கினர்களாற் குற்றமாக மதிக்கப்பட்ட சிலகாரியங்கள் ஏகதேசங்காணப்படி னும், நாம் கடைத்தேற வேண்டுமெனலுங் கருத்துடையோர் இகழாமல் அவ று வழிபடற்காகவே சிலநூல்க ளவ்வாறு கூறும்.

[“கூற்றாமஞ்சும் பொல்லாத பிணிகளஞ்சும்” என்றது, கொல்லாவிடநி கள் பிற பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும் அவற்றிற்குரிய தண்டனையை யம தருமன் செய்ய நினைகும்போது, உயிரொன்றையும வருத்தாத தரும முள்ள இவரது உயிரை யானெவ்வாறு வருத்தல் கூடும், வழியில்லையெ யென்று இம்மையினும் மறமையினும் பின்னிடைவன். அவனதானையி லுள்ள கொடுநோய்களும் அவ்வாறே யாதற்பாலன என்பதைக் காட்டுகின் றது. அதனால், யமனுனை செல்வதற்கு ஆதாரம், ஐயவாதனை யேயாமென்க.]

உவர்நீரினுறைமீனுக்கந்தவுபரோருதவுண்மையேபோ
லவர்நீருமாமவரைப்போனடித்துத்தனதுசெயலாசையாலே
யெவருனுங்கள்னுமருந்திடுவார்கொலவர்நரகையெய்தறிண்ணர்
தவறேனுமின்னெறியினடப்பவர்களேயறிவுசார்வாரென்றான்.

உப்புநீரில் வாழ்கின்ற மீனுக்கு அவ்வுப்பு ஏறுத வுண்மைபோலமேற்
குறித்த பெரியோர் தன்மையுமாம். உலகினரில் அவரைப்போல நடித்துச்
சேவபோதத்தடிப்புடன் மிகுந்த ஆவலோடு முற்கூறிய ஊனையுங் கள்ளையும்
அருந்துந் ரெவரோ அவர் நாகமடைதல் சத்தியம். எவ்வகைக்குற்றமுஞ்
காராதவழியி னடப்பவர்களே மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைவார்களென்றார்.

கலிவிர்த்தம்.

அசுவங்கரி தாசேரமொ டாடாமுத லான
வுசிதங்கிளர் மிருகங்களை யுங்குக்குட மாதி
யசையுஞ்சிறை விகிரங்களை யும்மாள்வினை களினை
கிசையும்படி செய்யேதயிரை யீயார்கதி யென்னும்.

குதிரை, யானை, ஒட்டகம், ஆடு, மாடு முதலிய சிறந்த மிருகங்களை
யும், அசையுஞ் சிறகுகளோடுகூடிய கோழிமுதலிய பறவைகளையும் தங்க
ளுக்காக வேண்டிய காரியங்களில் நன்றாக வுபயோகப்படுத்திக்கொண்டு,
யயிரா அவைகளுக்கு இரைகொடாதுபாவிக்கதி யாதாகும்? (கடுக)

செய்யாவினை செய்யும்படி செய்வார்கதி யென்னு
மையானனி யறையாயெனு மணிமாமக னுணரப்
பொய்யாமுனி புகல்வானிரை போடாதவ ரேனோர்
மையாருட னமனூர்தரு வறுமைப்பய னுகர்வார்.

செய்ய. ஏலாத வேலைகளைச் செய்யும்படி அவைகளைப் பலாக்காஞ்செ
ய்ப்பவர் கதி யாதாகும்? குருவே! நன்கு நவிலவேண்டுமெனக் கேட்ட விசா
ரணைசெய்யும் அழகு மீக்கொள் சீடனறியும்படி சத்தியத் தவறாத குருவான
வர் கூறுவான் றொடங்கினர். அப்படி யிரை கொடாதவர்களும், அதிக வே
லைவாங்கினவர்களும் கரியதேகமுடைய யமதருமனார் அந்தப் பாவங்கட்கு
ஏற்றபடி கொடுக்குந் தரித்திரத்தை யறுபவிப்பார்கள். (கடுக)

கூட்டிற்சில வுயிர்விட்டவை கொள்ளுஞ்சுக மெல்லா
மோட்டப்பரு மேதண்டனை யுறுவார்சுக மங்ங
னாட்டப்படு மாயிற்பிழை யிலையென்று நவின்றான்
கேட்டிட்டவ. னன்பாரடி. கேகென்று விளித்தே.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பத்த ரியோக ரெல்லாரும் பகர்ந்த பூத தயவுடைய
சித்த முடையர் தாமோசெப் புதிநன் கென்னத் தேசிகனற்
புத்தி யுடையாய் பூததயை பொருந்தி னவர்க்கே யிச்சுவர
பத்தி பொருந்து மதன்மேலே பாச வைராக் கியமுண்டாம்.

சில ஜெந்துக்களைக் கூட்டிலடைத்து, அவைகள் சுயேச்சையா யிருந்து
அதுபவிக்குஞ் சுகமெல்லாங் கெடுக்கின்ற புத்திவீனரும் யமதண்டனைக்
குள்ளாவர். அங்ஙனமே அவைகள் சுகமாயிருக்குமாறு செய்யப் படுமாயிற்
பாவமில்லையென்று கூறினர் இவைகேட்ட சீடன், அன்புள்ள அடிகளே
யென்று ஆசிரியரை யழைத்து,— (கருஅ)

பத்தர், யோகிகள் முதலிய பெரியா யாவரும் தாங்கள் கூறிய ஜீவகாரு
ண்யத்துடன் கூடிய சித்தமுடையர் தாமோ? நன்றாக விளக்கவேண்டுமெ
ன்னை, தேசிகரானவர், நல்ல புத்தியுடையவனே! பூததயை பொருந்தினோர்
யாரோ அவருக்கே ஈசுவரபத்தி யுண்டாகும். அந்த ஈசுவரபத்திவந்தபின்பு
தான் பாசவைராக்கிய முண்டாகும் (கருக)

அந்த வைராக் கியமுற்ற லரிய பிரம ஞானமுறும்
பந்த மறுக்கு மதனலே பரமுத் தியுறு மெனவோர்ந்த
புந்தி யுடைய வவரந்தப் பூத தயவை யுடையரெனற்
கெந்த விடத்து மையமுண்டோ வெனலுஞ்சீடனிதுசொல்வான்.

அந்தப் பரிசுவைராக்கிய முண்டாயின் அரிய பிரமஞான முண்டாகும்.
பாசமோசனஞ் செய்யவல்ல அந்தப் பிரமஞானத்தினற் பரமுத்தி பொருந்து
மென்றறிந்த புத்திமாண்களாகிய அன்னோர், அந்தத் தயையுடையரென்று
கூற்றஞ் எந்த இடத்துஞ் சந்தேகமுண்டோ வென்று கூற, சீடன், பின்வ
ருமா றுரைக்கலாயினன் (கசு௦)

அறைந்த பத்திக் காதார மாக வுள்ள பூததயை
குறைந்த வழியி னிற்பவர்தாங் குயிற்று மறங்க ளவர்க்கின்ப
நிறைந்த கதியை நல்காவோ நிமல குருவே யோதென்று
பறைந்த சீடன் றனைத்தந்தை பார்த்திவ் வாறு பகர்கின்றான்.

மேலே கூறிய ஈசுவரபத்திக் காதாரமாகவுள்ள பூததயை குறைவாக
வமைந்த மார்க்கங்களி லிருப்போர் செய்யுந் தநுமங்கள்.— அவர்களுக்குப்
பூரணந்தகதியைக் கொடாவோ? பரிசுத்தமான தேசிகரோ! கூறவேண்டு
மென்று கேட்ட சீடனைக் குருவாவார் நோக்கிப்பின்வருமாறு பகரலாயினா

கொலையும் புலையுந் தவிராத கோளர் புரிநல் லறங்களெலா
மலையுந் கடலிற் பெருங்காய மாமி லந்தான் கரைத்திடல்போ

நிலையின் றுலையு முயிர்க்குறுதி நேடு பவரு மக்கொடிய
புலையு கொலையு நீக்கியறம புரியா நீர்தா நென்னேயோ.

கொலையையும் (புலாலாகிய) புலையையும் ஒழிக்காத பாதகர் செய்யும்
நல்ல தருமங்களெல்லாம், அலைகின்ற கடலிற் கரைக்கப்பட்ட பெருங்காய
மும் புளியும்போல நிலையாமலுழியும் தருகலான்மாவுககுச் சுகததைத்தேடு
பவரும் அந்த மார்பாதகச் செயலைகளாகிய கொலையையும் புலையையுநீக்கித்
தருமத்தைச் செய்யாத தன்மைதானென்னை ! (௧௬௨)

பனியா முயிர்த்து ரோகமெனப் பகர்வெங் கொலையும் புலையும்கா
சனியாய் நிற்கு மறங்கெடுக்கச் சைவ னீதா னலெனெனவோர்
முனியாய் நிற்கு மிக்கொடிய முரணை யொழியா ஞ்ஞகா
நினையா விலங்கி னுங்கடையா நின்று கழியத் தடையுண்டோ.

துன்பமாம் உயிர்த்துரோகமெனப்படுக கொடிய கொலையும் புலையுந்
தருமத்தை நாசஞ்செய்யப் பெரிய கனியாயிந்திதும் “நீ சைவன் அல்லன்”
என்று இழித்துக்கூறுமாறு முனிந்துதள்ள ஒரு முனியாயும் நிற்கும். இக்கொ
மையாகிய உயிர்த்துரோகத்தையொழியாதாரா, மாமிஸத்தைப்புகுக்க நீனை
யாத(ஆடு மாடு ஒட்டகம் கர்த்தபம் குரங்கு முதலிய) மிருகங்களினுங்கடைப்
பட்டவர்களாகி யிருந்து மரணமாக யாதுதடை. ஏதுமில்லை. (௧௬௩)

புலவே நுகருநாரைபுல்லுண்பொன்மான்விடக்கூனுடல்விழையா
நலமே யணுகிக் கதியடைந்த ஞாயந தெரிந்து மிமமதுடர்
நிலமே லுயிர்கொன் றுண்கரும நீக்காநிலையென்னிதெனிடலோரா
பலமே யிலசெப் பறறெழிவார் பரம தவமென் புரிவாரே.

மாமிஸமே யுண்ணும் நாரையானது, மாமிஸாஹாரத்தை விரும்பாத
நலம்பொருத்தியும் ; புல்லையே தினனும் அழகுள்ள மாள்களானவை, ஊனு
ண்பார விரும்புகின்ற புலாலுடம்பெனத் தங்களுடம்பை விரும்பாத நன்
மைபொருந்தியும் நற்கதியை யடைந்த சரிதமெல்லாம் இம்மனிதர்கள் அறிந்
திருந்தும் இவ்வுலகிற் பிராணிகளைக் கொன்று தினனுய் காரியத்தையொ
ழியா திருத்தல் என் கருதியோ ! இங்ங் ஆஹாரத்தை நீக்க ஒரு வல்லமை
யற்றவர், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களி லெதனைநீக்கும் வைரக்கிய முடை
யராவா ! மேலான தவங்களி லெதைத்தான் செய்ய வல்லுநராவா !

[நாரை ஊனுண்ணாமல் நற்கதியடைந்த விவரம் :— மதுரைத் தீருவி
ளையாடலிற் காண்க. மாள்கள் நற்கதியடைந்த விவரம் :— குருநகுலன்
எனுமொரு வேடன, நான கொன்று தினனத் தக்க மிருகமொன்றுங் காணா
மற் பகற்காலமெல்லாம் காட்டில்லைந்து மாலைக்காலமானவுடன் ஒரு தடா
கக்கரையிலுள்ள வில்ல விருகூத்திலேறி மிருகங்களின் வரவு பார்த்திருந்த
னன் அப்போது அவருடைய நீருந்தவாத பெணமானென்றை அவன்கொ

லவதற்காக வில்லிலம்பைப் பூட்டினன். அதுகண்ட அம்மான், நீ என்னை யாகாரமாகக் கொள்ளற்கு ஈனாயிந்தேன். ஆயினும் எனக்குக் குட்டிகளிருக்கின்றன. அவைகட்குப் பாலருத்திவிட்டு இங்கே வருவேனென்று தக்க ந்யாயப்பிரமாணங் கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அம்மானின் மூத்த பெண்மானானது அங்கேவந்து அவனம்பிற்கிலககாயது. அதுவும்வ்வாறே கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அவ்விரண்டு மான்களின் ஆணாகிய பெருத்த கலைமானும் அவனம்பிற்கிலககாயது. அதுவும் என் குட்டிகளை யென் பிணைகன்பா லொப்புவித்து விட்டு இங்கேவந்து உனக்கிரையாவேனெனத் தக்க பிரமாணங்கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. பின்பு அம்மூன்றுஞ் சந்தித்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கலந்துபேசித் தங்களுட் டிகளைச் சிலமாண்களிடம் விடுத்து வேடன் முன்னாவந்து, “இனி நீ யெங்களை யிரையாக்கிக் கொள்க” என்று கூறி நின்றன. அவ்வேடன், இம்மிருகங்களுக்குள்ள சத்தியமும், ஊனுடல்வெறுப்பும, பரோபகாரமும் எனக்கில்லாதொழிந்தனவே யென்றன்கி அவைகளைக் கொல்லாமல் ஊயசிறுதையனாய் நிறைகயில், அன்று சிவராத்திரி யாதலாற் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானார் பிரசன்னராகி “நீ ஒருக்காகாப்போனாய் வாழ்க” என்றாரோவந்திருளியபடி அவனுமாயின் அவனே இராமரைப் பூஜித்த குஹன். அந்தமான்களும், அவற்றைப் பின்றொடாந்துவந்த குட்டிகளும் அங்குங் மே மிருகவுருநீங்கித் திவ்யதேஹம்பெற்ற அங்குவந்திறங்கிய தேவயிமானத்திலேறிச் சுவாககஞ்சோந்தன. இச்சரிதவரிவை, சைவபுராணத்து நுண்சுருகிதை எச் - ம் அதநியாயத்திற் காண்க] (ககச)

ஏறுபிணிக்குமிழவினுக்குமேதுவானபுலா லுடலுக் கூறிலுணவீதெனவு னுண் னுணர்வில்லாதாரெவ்வரிய பேறுபெறுவருணாவுடையாய்பேசுநீயேயென்றனனக் காநில்கருணைக்குருவதனகமலநோக்கிமகனவில்வான்.

நான்குருநான் விருத்தியுடையும வியாதிக்கும், சாக்காட்டுக்குங் காரணமாகவிருக்கும் மாமிஸதேஹ போஷிப்புக்கு இடையூறில்லாத ஆகாரம் ஈதென்று ஊணைப்புகிக்கும் அறிவிலிகள் எப்பெற்றதைதான் பெறுதற்கு அருகராவர் ! புத்தியுடையவனே ! நீயே கூறுவாயாக வென்றுரைத்தனர். இப்படியுரைத்த அளவற்ற கிருபாந்தியாகிய ஆசிரியரது தாமரைபோன்ற முகத்தை நோக்கிச் சீடன் கூறுவாளுயின்ன (ககரு)

ஊனுண்பவர்தன்மம்பலியா தொழியுமென்னிற்பரசமய ஞானமுடையார்பெரியரென ஞாலமபுகழ்விருந்தாரென்றினமநகாங்கேட்டிடென்னியம்புகென்னமகனேனேகெண் ஞானநெறிபுல்லியவுடனந்நலருங்கொன்று னுணவியையார்.

புலால் புசிப்போர் செய்யுந் தருமங்கள் பலவகொடாமல் வீணாகுமென்று கூறில், புலாலுண்ணும் அந்நிய சமயிகள் ஞானததையடைந்து பெரி

ஜீவயா தனையைக்குறித்தவியாசம்

யோரென உலகத்தார் புகழ்ந்துபேச விருந்தனென்று குறைவற நாம் கேள்விப்பட்டிருந்தற்கு ஞாயமென்னை? சொல்லவேண்டுமென்ன, மைத்தனே கேள், ஞானதுஷ்டானத்தை யடைந்தவுடன் அப்பெரியோரும் பிராணிகளைக்கொன்று அவற்றின் ஊணைப்பிச்சைச் சம்மதியார். (ககச)

அவ்வாறன்றிக்கொன்று நுகரகமேபுடையர்க்கோர்ஞான மிவ்வாருலகிற்காணினுமஃதிழிவில்சாத்துவிகமிறையு மொவ்வாவிழக்குஞானமெனவுணரலாமேலாயுடாதேல் வெவ்வாதின்றிக்கல்லெறிந்தவிரதர்க்குற்றநீறமெனவாம்.

அப்படியின்றிக் கொன்றுதின்னும் விருப்பமுடையவர்க்கு ஒரு ஞான முண்டாயிருக்க இங் றீருலகிற் காணப்படினும் அதனை, சுத்த சாத்துவிகா மிச மொருசிறிதும் பொருந்தாத ஹீனஞான மென்றணாலாம். அவ்வாற ன்றி உயர்ந்த ஞானமாயின், அஃது எவ்வித ஆசேபணையுமின்றிக் “ கல் லெறிவிரதம் ” பூண்ட சாக்சியநாயனிக் குதித்ததையொத்த ஏகதேசத்தது எனவாகும்.

[“ இழிவில் சாத்துவிகமிறையும் ” எனவே, மாமிசாகாரம் நாமதநுண் தையே வினைக்குமென்பது போதரும்.] (ககவ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியலிருத்தம்.

என்றருளா சானவின்றனை தன்மேலெழின்மகனென்குருநாதா கொன்றுணவேண்டாவெனுமருண்முறைகன்கூறிமொழுங்கினுட்சிலவிக கொன்றிடவருளாயென லுமவ்வையனுளமகிழ்த்ததன்முனமேபுன் வன்றொடர்வினவற்கருள்விடைகளிலேவந்தனெனிலவினுக்கேட்டி.

என்று அருண்மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். அதன்மேல், வணப்பு வாய்ந்த மாணக்கன், என்குருநாதரே ! “ கொன்றுதின்னற்க ” என்றுகூ றுஞ் சீவகாநுண்யசுஃஸ்தீரங்க ளுரைக்கும் விதிகளிற் சிலவற்றை யிக்நனம் பொருந்துமாறு கூறியருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாசிரிய ரும் நன்றுகடாயினையென மனமகிழ்த்து, இதற்கு முன்னரே நீகேட்ட வன் மைசான்ற வினாக்களுக்கு யாம் கூறிய விடைகளில் அத்தகைய விதிகள் சில வந்துள்ளன. (ஆயினும்) இன்னுஞ்சிலஎடுத்துக்காட்டுதும்கேட்பாயாக.

ஆவியாமெதற்கும்யாதொருதுன்பியாதநல்லாழ்வுடையோர்க்கே தாவிலாவருடான்றாப்படுமென்றுசாற்றினனுயர்சிவனென்னுந் தேவிகாலோத்தரங்களிமொழிவாய்த்திருவுடையுமையவடனக்கர லோவுமோபாவமிருமையுஞ்சுகமின்றுயிரிக்கொலைஞர்க்கெனுவாந்தம்.

“ உயிரெனப்படு மெதற்கும் எவ்வித துன்பமும் கொடாத நல்ல வாழ்வுடையோர்க்கே கேடில்லாத நமது திருவருட்பிரசாதம் கொடுக்கப்படும் ”

என்று பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானார் கிளீமொழியொத்த இனியமொழிகளைத்தருஉம் திருவாய்மையுடைய ஸ்ரீஉமாதேவியார்க்குக் கூறியருளின ரென்று தேவிகாலோத்தரம் (= அளியமர் குழலாம்) என்றற்றொடக்கத்து ஓச - ம் செய்யுள் கூறும். கந்தபுராணம் (காசிபனுபதேசப்படலம் = பல்லுயிர் தன்னை யு மாய்த்து) என்றற்றொடக்கத்து உச - ம் செய்யுள் “(பல) உயிரையுங் கொல்பவர்க்குப் பாவமொழியுமோ! இம்மையினும் மறுமையினும் அவர்களுக்குச் சுகமே கிடைப்பதில்லை” என்றுகூறும். (ககக)

மகிமைசொல்சாண்டிலியநல்வராகம்வழங்கிமகிமிசையியம மகிமிசையென்னுமுயிர்வதைசெய்யாவருட்குணமானதுபொருந்திச் சுகிர் தமல்கியமநிலைதனினிற்போன்றாயவனெனுஞ்சிவகீதை விகிர் தமிலாமுண்மனுவருளோடுவிளம்பியவறஞ்சிலவறைதும்.

(யோகஞான) மகிமைகளைக் கூறுகின்ற (அதர்வணவேத) சாண்டிலி யோபநிஷத்து (ச - ம் அத்தியாயமும், யஜுர்வேத) வராகோப நிஷத்து (இ - ம் அத்தியாயமும்) இயமநிலையில் “அகிமிசை” எனும் விரதத்தைச் சொல்லும். “அகிமிசையெனும் உயிர்வதை செய்யாத காரணயத் தன்மையானதைப் பொருந்திப் புண்ணியம் பெருகத்தக்க இயமநிலையி னிற்பவனே சுத்தமானவன்” என்ற (பாத்மபுராண) சிவகீதை (பக்தியோக அத்தியாயம்) பகரும். விபரீதமில்லாத சுவாயம்புமனு கருணையோடு கழறிய தருமங் களிற் சிலவற்றை இனிக்குறவேம்.

[“அஹிம்ஸா” எனும் வடசொல் “அகிமிசை” எனவாயிற்று. அஹிம்ஸா=ஹிம்ஸை செய்யாமை.] (கஹ)

மறைகளையோதல்சுசியுறவிருத்தன்மாசறுசெபதவஞ்செய்த லிறையருள்படைக்குமுயிர்களைவருத்தாதிருத்தவின்முற்பிறப்புணரோர் நிறையறிவுண்டாமென்றிடுநான்காநிகழொருகூறுதாதானே பொறையறுகொக்கேபோலருளிஸர்க்குப்புனலுநல்கேலெனப்புதலும்.

“வேதாத்தியயனஞ் செய்தல், ஆசாரத்தோ டிருத்தல், குற்றமற்ற ஜெப தபங்களைச் செய்தல், பாமேசுவானது அருட்சத்தியாற் படைக்கப்பட்ட பிராணிகளை ஹிம்ஸியாதிருத்தலெனும் இத்தருமாதவ்வுடனங்களால் முன் ஐன்மங்களை யறித்துகொன்னத்தக்க ஒரு பூணஞான முண்டாகும்” என்று மதுஸ்யீருதியின் நான்கா மத்தியாயம் (பொதுவிதி கசஅ - ம் சுலோகம்) சொல்லும். அவ்வத்தியாயமே (ககஉ - ம் சுலோகத்தில்) “மீன் தின்னவே ண்டுமென்னும் கருத்தாலே ஹிம்ஸையிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொ ண்டிருக்கிற கொக்கைப்போலக் காருண்யமில்லாதிருக்கு முயிர்க்கொலுந் க்கு நாவறட்சிக்காகப் பருகுந் தண்ணீருங் கொடாதை” என்று கூறும்.

தன்சுகத்தினுக்காமான்முதனல்லசந் துவைவருத்துகின்றவன்று னின்சுகத்தினையிம்மையினுமற்றதினுமெய்திலெனநனியியம்பும் மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

ஜீவயா தீனையைக்குறித்த விபரம்

நன்கு கத்தருமரவின் றிடுனெமந்தாங்கடறுபின்னடைதருபிராணி
யின்சுகக்கேடாயிமிசைசெய்யாதானிதமொடுப்கின்றனென்னும்.

“தனது சுகத்திற்காக, மான்முதலிய நிரபராதிகளாகிய ஜெகத்களை
வருத்தப்படுத்துகின்றவன், தானதுபவிக்கவேண்டிய இனியசுகத்தை யிம்
மையினும் மறமையினும் அடையான்” என்று நல்லசுகஜெதவாகிய தரு
மங்களைக் கூறுகின்ற ஐந்தாமத்தியாயம் (சஞ - ம் சுலோகம்) நன்றாக வுரை
க்கும். மேலும், “சரிக்குஞ் செயலுடைப் பிராணிகளின் சுகக்கேடாக ஹி
மிசையைச் செய்யாதவனெவனோ அவனே சுகத்தோடு உஜ்ஜீவீப்பவனாவன்”
என்று மேற்படி அத்தியாயம் (சசு - ம் சுலோகம்) கூறும். (கௌ)

உயிர்வதையாமலுன்வரமாட்டா துயிர்செகுத்திடுவினையாலே
செயிற்றுசுவர்க்கலோகுமெய்தாதலான்முடைசேர் விடக்கொழித்தே
யயில்கவென்றோ துமலகையைப்போலுநரு துதனித்தவனிந்த
வெயில்விரியுலகினோயிலனாகவிளங்குவனென்னும்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (சஅ - ம் சுலோகம்) “உயிர்வதை செய்யாமல் ஊன்
கிடைக்காது. உயிர்வதை செய்யுங் காரியத்தாற் குற்றமற்ற சுவர்க்கப்பவியுங்
கிட்டாது ஆகையால், தார்க்கந்தமுள்ள மாமிஸத்தை நீக்கியேபுசிப்பாயாக”
என்றுரைக்கும். (இர - ம் சுலோகம்) “பைசாசத்தைப்போல மாமிஸத்தைப்
புசிக்குங் கெட்டவழக்கத்தை நீக்கினவன் இந்தச் சூரியகிரணம் வீசுமுலகின்
கண் நோயில்லா வாழ்வுடையனாக விளங்குவன்” என்றுரைக்கும். (கௌ)

செந்துவையிமிசைசெயவிதிப்பவ னுஞ்செய்பவனும்கரவாளா
லந்தரெய்யிறைச்சியறுத்தெடுப்பவனுமதைவிலைசெய்திடுபவனு
நின்றையின் றதனைவாங்குகின்றவனுநெருப்பினிற் பதம்பனுமவனும்
பந்தியிற்படைக்குமவனுமுண்பவனும்பாதகரென்னும்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (இசு - ம் சுலோகம்) “பிராணியை ஹிமிசை செய்யும்
படி விதிப்பவனும், விதித்தபடி செய்பவனும், காத்திற்பிடித்தசரிகையினால்
அக்கொழுப்புடன் கூடிய இறைச்சியை யறுத்தெடுப்பவனும், அதனை விற்
பவனும், நித்தனையின்றி அதனை வாங்குகின்றவனும், நெருப்பில் அதனைப்
பாகஞ்செய்பவனும், உண்பவர் பந்தியிலதனைப் படைப்பவனும், அதனை
யுண்பவனும் பாதகராவீ” என்றுரைக்கும். (கௌ)

ஊனுணவொழித்தோ னுறுபலனெ துவோவதைபுயர்ப்பழங்கிழங்கன்ன
மேதுகர்முனியுமடைகிலென னுமம்மெய்புகல்கூறருளெழிலார்
ஞானபராசரன்சொனயிருதிநலவிலங்கைக்கொ லும்வலைஞன்
மீண்டுவினைஞன்பறவைகள்வதைப்போன் வினை வனை நெற்களந்தனிசே.

இரப்பவர்க்கியாதவனெனுமின்றேரேசினிற்சமமுளரென்னுங்
கரப்பறுமோரூர் தனிற்சவங்கிடந்தாற்கனற்றிகொறுமவ்வூரி
னுரப்பருள்சேரூரீருமுண்ணெண்ணுவுண்டின்புன்மாமிசமுண்ட
நிரப்புறுங்குருதிமுத்தவொர்கோடமுநேருமென்றோதிடுங்கருடம்.

உண்மை கூறும் அவ்வததியாயம் (சூச - ம் சகலாகம்) “ஊனுணவை
கேகினவன் துடையும் பலனெதுவோ அஃத, உயர்த்த பழங்கன், கிழங்கு
கள் அன்னமென்பவைகளையே புச்சுகும் முனிவனுமடையான்” என்றுபுக
லும். அருளும் அழகும் வாய்த ஞானியாகிய பராசரமுனிவ ரருளிச்செய்த
பராசரஸ்மித்தி (ஆசாரகாண்டம் உ - ம் அததியாயம்) “நிரபராதிகளான
மிருகங்களை வலைவததுப் பிடித்துக் கொல்பவனும், மச்சங்களை வதைப்
பவனும், பறவைகளை வதைப்பவனும், யினைத்த கதிர்கள் சேர்கின்ற நெற்க
ளாததிலே,— (கஎரு)

வா திரப்பவர்க்குக் களப்பினை யிடாதவனுமாகிய இவர்களு குற்றத்திற்
சமானமுடையாவர்” என்று கூறும் களவற “ஒருநிற் பிணங்கிடந்தால்
அது தகனஞ் செய்யப்படுமளவும் அல்லூரில், மனிதாக்குத தேஹதிடே தரு
ஞ்சாறம் நீருமுண்ணப் படுவனவல்ல. அவ்வயதறை யுண்டகால் மாமி
சம்புச்சித்த தோஷம் பொருந்தும். உதிரங்குடித்த தோஷமுஞ்சம்பவிற்கும்”
என்று கருடபுராணம் (உக - ம் அததியாயம்) இயம்பும். (கஎக)

உயரறமுட்பத்திரண்டனுள்விலங்குக்குண விடல்விலகொடுத்துயிரைத்
தயவொகோத்தலெனவிரண்டுரைக்குந்தருமபதோதிடுநூல்க
ணையமுறுதீக்கைபெற்றவன்களை கண்ணகியரறுஞ்சிவநிரதை
யுயிரடலாதிவிடுகவென்றோதுவொருபெருஞ்சமபுவினுலே.

ஆதுலர்க்குச சாலமுதல் கன்னிகாதானம் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட
முப்பத்திரண்டு உயர்த்த தருமங்களில் மிருகங்களுக்கு ஆஹாரங் கொடுத்
தல், கொல்லக் கொண்டுபோகப்படும் பிராணிகளை விலகொடுத்தது வாங்கிக்
கிருபையுடன் காததல் என விரண்டு தருமத்தைத் தருமங் கூறுநூல்கள்
கூறும். “ஆன்மலாபத்தைக் கொடுக்கத்தக்க சிவதிகையைப் பெற்றுக்கொ
ண்டவன், ஆதரவாகிய சிவபெருமானு நிந்தித்தலையும், பிராணிகளைக் கொல்
லாதன் முதலிய செய்கைகளையும் விடக்கடவன்” என்று சர்வான்ம சம்பு
வினது (சித்தார்த்த பிரகாசிகையெனும்) ஒருநூல் கூறும். (கஎஎ)

நோன்பெனல்கொன்றுண்ணாமையென்றது தானமிலெனவயினுறான்
வான்பட்டாநானப்பட்டினத்தடிசுண்ப ற்றையமாண்பினர்பலரு
முன்புசியேல்கொல்லேலெனவுரைத்தவுரைபலவென்றறியிதனைத்
தான்பகராநுனூலல்லுகலாச்சா மியுஞ்சற்குருவல்லன்.

“நோன்பென்பது கொன்றுதிண்ணமை” என்று ஓளவையா ரருளிய
(கொன்றைவேந்தனெனும்) குறைவற்ற நீதிநூல் கூறும். சிறப்பின மேம்ப

ட்ட, ஞானத்தையடைந்த பட்டினத்தடிகளும் மற்றைப் பெரியோர் பலரும்
“புலாலைப் புசியாதை, கொலைசெய்யாதை” என்ற கூறிய வாக்கியங்கள்
பலவுளவென்றறிவாயாக. இக்கொல்லா விரதத்தைக் கூறாதநூல், பெரி
யோர்பேணும் நூலாகமாட்டாது. அவ்விரதத்தை யுபதேசியாத குருவுஞ்
சற்குருவாகான்.

[பட்டினத்தடிகள் வாக்கியம்.— “கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்
னாமற் குத்திரங் கோள்களவு—கல்லாமல்” என்பதனும், மற்றைப்பெரி
யோர் வாக்கியம்.— “நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களிலாருயிரைக்—கொல்ல
நினைப்பனவுறு குற்றமு மற்றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வா
ரூர்புக்—கெல்லை மிதித்தடியே நென்றகொ லெய்துவதே” எனுஞ் சுந்த
ரமூர்த்திக்ஷாமிகளே திருவாக்கானும், “கொல்லா விரதியர் நேர்நின்றமூக்கட்
குருமணியே” எனுந் தாயுமானு ருரையானும், பிறவற்றனும்பெறப்படும்]

கலிவிநீத்தம்.

என்று சொல்லிய வேசில்கண் ணாளன்முன்
னின்ற சீட னிணம்பொசி யூனுகர்
கின்ற வாயர்க்கு நோய்களும் கிட்டிமோ
வென்று கேட்டன னேசிலி கூறுவான்.

என்று கூறிய நிர்த்தோஷ நேத்திரமுள்ள ஆசிரிய ரொதிரில் நின்ற
சீடன், நிணம்பொசியும் புலாலைப் புசிகும வாயுடையார்க்கு வியாதிகளு
மெய்துமோ வென்று வினவினன் அவனும் குற்றமற்ற ஆசிரியர் கூற
லாயினா. (கௌ)

எண்ணீர்க்கழிநெடிலடியாசியவிநீத்தம்.

கிட்டிமோ செம்மறியி னானுண் டான்முன்
கிளராத நோயெல்லா மன்றி நானு
மொட்டிமோ செந்நிறமார் காப்பன் மிக்க
வுயராத குறும்பள்ளை யிறைச்சி யுண்ணி
னட்டமிலா வாதமிகு முருகி யோவு
நவிலரிய திரிதோட கபகோ பந்தான்
விட்டகலா தெழுமலச ரோகந் தானே
விஞ்சியது தினந்துன்ப மீபு மன்னே.

செம்மறியாட்டிணைச்சி யுண்டால் முன்னே பெருகாத நோயெல்
லாம் வந்து பொருந்தும். அல்லாமலும், தினந்தோறஞ் செங்காப்பனெனும்
வியாதிச்சும். மிகவும் வளராத குறும்பள்ளையாட்டிணைச்சி யுண்டாற் குறை
யாதவாதரோகம் அதிகரிக்கும். நாவுகி குறையும். கூறற்கருமையாகிய
திரித்தோடகபகோபம் விட்டி நீங்காமலுதிக்கும். அலசரோகமும் தினந்
தோறும் அதிகரித்துத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். (கஅ0)

கோலிகிளர் குறும்பாட்டி னுணுண்டக்காற்
 குறைவி லெறும் பேறுநமைக் கிரந்தி வாத
 சாலமிகும் விதைவாயு சனிக்கு மானின்
 நசையுண்ணிற் பித்தமிது நயன காசம்
 மேலிடுவெங் கடமான திறைச்சி யுண்ணின்
 மேலிடுமே குடலைவளை நோய்கண் மூரிக்
 காலுடைபுகைவப்பன்றி விடக்கை யுண்ணிற்
 கடிபணம்வல் விருமலுயர் கபநோய் தோன்றும்.

உரோமன்கள் பிரகாசிக்குங் துறும்பாட்டினைச்சி புசித்தாற் குறைவி
 ல்லாத ஏறும்புகள் மொய்க்கும் நமைக்கிரத்தியும் வாதக்கூட்டவகளும் அநி
 கரிககும், அண்டவாத முண்டாகும் மானிறைச்சி புசித்தாற் பித்தம் அதிக
 ரிககும், நயனகாசம் விருத்தியாகும், கொடிய கடமானிறைச்சி புசித்தாற்
 குடலை வளைத்துப் பிடிக்கும் பிணிகளுண்டாகும், பலதத கால்களுள்ள காட்
 டீப்பன்றியிறைச்சி புசித்தாற் கடிபணமும், இருமலை விருத்தியெய்யுங் கப
 ரோகமு முண்டாகும் (௧௮௧)

ஊருணனி திரிபன்றி முள்ளம் பன்றி
 யூனுண்ணின் வாதபித்த தொந்தந் தோன்றுரு
 சேருமதி பலவீனம் புண்க ளுண்டாஞ்
 சிலேட்டுமமுண் டாநெஞ்சிற் றுயரோ குழுஞ்
 சீருயருமருந்துகளின் குணமெல் லாஞ்சார
 திடவுருவத் தோடுதிரி தருநன் மாட்டி
 வீருதிர விதைச்சியுணின் மறநெஞ் சுண்டா
 மினியில்லா நோயனைத்து மெழும்பு மாலோ,

ஊரினுள்ளே மிகவுந் திரிகின்ற ஊர்ப்பன்றியிறைச்சி, முள்ளம்பன்றி
 யிறைச்சி யென்பவற்றை யுண்ணில் வாதபித்த தொந்தரோக முண்டாகும்,
 அதிகபலவீனம் மய்தும், புண்களுண்டாகும் சிலவழமரோகமுண்டாகும்,
 நெஞ்சில் நோயே யதிகரிககும், நலமிக்க மருந்துகளின் பிரயோசன மெல்
 லாவகெடும், காத்திர தேஹத்துடன் திரிகின்ற நல்ல மூட்டில் சார்த்தெடு
 க்கு மிரத்தத்தோடு கூடிய இறைச்சி யுண்ணிற் பாபசிறதை யுண்டாகும்,
 வாராத பிணியெல்லாம் வரும் (௧௮௨)

சிறையுடைய கோழியினு னுண்ணிற் பித்தந்
 தேகவினைப் போடவுட தக்கே டோங்குந்
 கறையுடைய கொழுப்பிரண முண்டா நீண்ட
 கழுத்தோடுசெல் வான்கோழி யூன்ற னுண்ணின்

பிறையுடைய கரப்பனுறுஞ் சிலேட்டு மந்தான்
 விஞ்சிமீர் நீந்துகின்ற வாத்தூர்னுண்ணி
 னறையுடைய வாயுருசிக் கேடுண் டாகு
 மரிகிரந்தி ரணங்கோழை யனைத்து மேவும்.

சிறகுகளையுடைய கோழியிறைச்சி யுண்ணிற் பித்தமும், தேகம் தினே
 தினே மெலிதலும், மருந்துகளின் குணங் கெடுத்தலும் அதிகப்படும். களங்க
 முற்றாக் கொழுத்திருக்கும் இரணங்களுண்டாகும். நீண்ட கழுத்துடன்
 நடந்து திரிகின்ற வான்கோழியிறைச்சி யுண்ணில் வலிமையுள்ள கரப்ப
 னெனு நோயெய்தும். சிலேஷ்மமோகமும் திகரிகமும் நீரில் நீந்துகின்ற
 வாத்திறைச்சி யுண்ணில் நல்ல நாவருசிக் கேடு சம்பவிக்கும். அரிகிரந்தி
 ரணமும், கோழைகளு மெய்தும் (கஅ௩)

குருகான தாராளி னூனுண் டக்காற்
 குறுகுசிரங்கு சிலேட்டுமம்வெங் கடுவ னுண்டா
 பிருகாலு நீள்கொக்கி னூனுண் ணிற்கி
 மெனு மேக முண்டாகுங் கருங்கொக் குண்ணி
 னொருகாலுங் குறையாநீ ரேற்ற முன்னே
 யுதியாத கரப்பனெலா முதிக்குந் துன்பந்
 தருகாசுப புண்ணுண்டாக கோழி முட்டை
 தா னுண்ணின் வாதபயித் தியங்க டோன்றும்.

விளாத்த காராவினான் உண்டால் சிறு சிறகுகள், சிலேஷ்மவியாதி,
 கொடிய கடுவெனனு நோயாகிய இவைக ளுண்டாகும். நீண்ட இரண்டுகா
 லுடைய கொக்கினான் உண்டாற் கீழ்மேகமுண்டாகும் கடிங்கொக்கினான்
 உண்டால் எககாலத்துங் குறையாத நீரேற்றமும், முன்னே யுண்டாகாத
 கரப்பன வியாதிபேத மனைத்து முண்டாகும். துன்பத்தருவதாயக் காசளவு
 பெருகும் புண்களுண்டாகும் கோழிமுட்டை யுண்டால் வாத பைத்தியங்க
 ளுண்டாகும் (கஅ௪)

பெருத்தவுரு வுடைநாரை யூனுண் ணிறிசீழ்
 பெருகுசரப் பன்றேன்று நாணு ளுந்தான்
 வருத்துகிற கபமுண்டாம் வாத மோங்கு
 மலர்மேகம் வனகிரந்தி யாவும் விஞ்சும்
 பருத்தவுரு வுளகடவழக் கடாலு னுண்ணிற்
 படாவாத கரப்பனுமெவம் புண்ணுந் தோன்றுந்
 திருத்தவுரு வுளகிறகி யுண்ணின் வாத
 சிலேட்டுமங்க வாதிகரிக்குந் தினமு மாதோ.

மூலமுமுரையும்.

பெருத்த தேகமுடைய நானாமாயிசம் புசிக்கித் சீழ்பெருகு கரப்பனு
ண்டாகும். நாடோறந் துன்பிஞ்செய்கின்ற கபலியாதி யுண்டாகும். வாத
மதிகரிக்கும். மலர்மேகமுடி கொடிய கிரந்தியனை தனம் மிகும். பருத்தத்
தகமுள்ள கூழைக்கடாமாயிசம் புசிக்கில் தேகத்திற் பரவும் வாதகரப்பனு
கொடிய புண்ணு முண்டாகும். திருத்தமான வருவாருள்ள சிவகாமாயிசம்
புசிக்கிற் பிரதிதினமும் வாதமுஞ் சிலேஷமமும் அதிகரிக்கும். (கௌ)

பூபருவு கின்றமனைப் புறவை யுண்ணிற்
பொரிகரப்ப னெடுசருமச் சொறியு முண்டா
நேமமுடைய வுடதநற குணமெல் லாம்போம்
நீர்க்காக வுணுண்ணிற் றினவு தோன்றுந்
தாமதமி லாமலரைக் கடுவன் றேன்றுஞ்
சலக்குறவை மீனுண்ணி னரோசி கப்பே
ராமயமல் கிடுமன்றி மலத்தைக் கட்டோ
ரரும்பிணியு மோவாம லெழும்பு மாலோ.

அழகு பொருந்துகின்ற நாடப்புறவினான் உண்டாற் பொரிகரப்ப
னுஞ் சருமச்சொறியு முண்டாகும் நியமமாகக் கொள்ளப்படும் மருந்துக
ளின் நறகுணமெல்லாம் கெடும் நீர்க்காகவநயினான் உண்டால் நமையுண்
டாகும். அதிகேகிரத்தில் அரைக்கடுவ னென்னும் வியாதியுண்டாகும். நீரில்
வாழுகு துறையினான் உண்டால் அரோசிகரோக மதிகரிக்கும். அன்றி
யும், மலக்கட் டுண்டாக்குமொரு பெரியநோயும் நீங்காமலுதிக்கும்.

[கடுவன்=குரங்கு அதுபோலப் பற்றும்பினி கடுவனெனப்பட்டது.]

நீராரு பிருலாண யுண்ணின் வாயு
நிகரின்றி யெழும்புமனன் மந்தந் தோன்றுந்
தீராத தினவுதிக்குங் கெண்டை யுண்ணிற்
றிளைத்தடுமே குன்மமெலா மன்றி முன்னே
சேராம லொழிந்தபிணி யாவந் தோன்றுந்
திமிர்வாத மோங்கியிடுஞ் சிறிய மூஞ்சி
யாராவி னுண்ணிற் சிலேட்டு மச்சு
ரக்கினிமந் தங்கரப்பன் வாயூற் றுண்டாம்.

நீரிற் சஞ்சரிக்கும் இறலாணத் தின்றால் வாயுவெனுநோய் கீகரில்லாம
லெழும்பும். அக்கினிமந்த முண்டாகும். நீங்காத அரிப்புதிக்கும். கெண்
டையுணத் தின்றும் குன்மமேத மெல்லாம் பெருகும். அன்றியும், முன்னே
தன்னை விட்டு நீங்கிய நோயனைத்து முண்டாகும். திமிர்வாத மதிகரிக்கும்.
சிறியமூஞ்சியுள்ள ஆராவினாணத் தின்றும் சிலேஷம ரோகமும் அக்கினி
மந்தமுங் கரப்பனும் வாய்நீருறலு முண்டாகும். (கௌ)

காய்வுற்ற வெங்கசசந் கருவா மெண்ணிற்
கபபித்த மெழுமுளுவை யுணிந்^க ரப்ப
ஜேய்பற்று^{ம்} வாஜாயெனு மீனா ஜைத்தா
னு^கரினடல் வாயுவெழுஞ் சேலென் கெண்டை
மாய்வற்ற குடர்வாதக் குத்துண டாக்கும்
வாதப்ர மேகரணந் தோன்றச் செய்யுந்
தேய்வற்ற கடற்கெளிது சிலேட்டு மத்தைச்
செயுங் கடுவ மெடுபுண்ணுஞ் செறிய வாக்கும்.

மிகவும் உலர்ந்திருக்குங் கச்சீர்கருவாடு தின்றறற் கபபித்த முண்டா
கும். உளுவைமீனா^{ர்} தின்றறா^{ர்} கரப்பன்வியாதிபீடிக்கும். வாஜாமீன்மாய்சந்
தின்றறல் வலிய வாயுரோக முண்டாகும். ரோடுகெண்டையுளுந்து (உண்ப
வர்க்குக்) குடல்வாதக்குத்தலை யுண்டாக்கும் வாதப்பிரமேகத்தை யுண்டு
செய்யும். குறைதலில்லாத கடலிற் பிடிக்கப்படுவ கெளிந்துளுந்து சிலே
வ்ம் ரோகத்தை யுண்டுசெய்யும். கடுவன்வியாதியோடு புண்ணும் நெருங்கு
மாறு அவற்றை யுண்டாக்கும் (கஅஅ)

கொள்ளியெனுங் கருவாடு வனப்பைப் போக்கிக்
கொடுத்திமி ரணங்கிரந்தி கரப்ப னுதி
முள்ளையருந் திரிகைவா தாதிக் கச்சுர்
முழுதுமளித் திடுமடவை மீன்வா தத்தை
யுள்ளபடி தருங்கடுவன் முளைமூ லங்க
நுயர்பித்த மாந்திரவா தங்க ணல்கும்
வெள்ளமுறை யுல்லமெனு மீனான் பேதி
விரணமுகை வெங்காணுக் கடியுண் டாக்கும்,

கொள்ளிக் கருவாடானது தேகத்தி னழகை மாந்தி, இரணங் கிரந்தி
கரப்பன் முதலிய வியாதிகளைக் கொடுக்கும். முள் உயர்ந்திருக்குந் திரிகை
மீனுனது வாதாதிக்க^{ர்} நாய் முழுதுங் தரும் மடவைமீனுனது வாத ரோகத்
தை யுள்ளபடி கொடுக்கும். மேலும், கடுவன் வியாதியையும் முளை மூலங்க
ளையும் அகிபித்தரோக ஆகிரவாத ரோகங்களையுந் தரும் நீரில்வாழுகின்ற
உல்லமெனுமீன் தனையானது பேதி, இரணக்கூட்டம், கொடிய காணுக்
கடியெனும் வியாதி யென்பவற்றை யுண்டு செய்யும்

[திரிகை வடிவொத்திருக்கும் மீன் “திரிகை” எனும் பெயர் பெற்
றது. இஃதிக்காலத்தில் “திருக்கை” என வழங்கப் படுகின்றது.] (கஅக)

கற்றலையென் மீன்வயிற்று ளிரைதல் காட்டிக்
கழியாத கழிதலெலாங் கழியச் செய்யு

நற்றலையில் கருவெளவான் மீனான் வாதை
நல்கதிக மூத்திரமுங் கிரந்தி நோயு
முற்றலையச் செய்யுஞ்செங் கரப்ப னல்கு
முருநீண்ட நெய்த்தோலி யெணுமீன் வாத
முற்றலையே செய்துபயித் தியமுண் டாக்கு
முரணை வக்கினிமந் தமுமே செய்யும்.

தலையிற் கல்லையுடைய கடுநலையெனும் மீனானது வயிற்றிலிரைதலுண் டாககி முன்னில்லாத பலவகைப் பேதிகளை யுண்டாக்கும் நல்ல தலையி லாத கருவெளவால் மீன்றகையானது யருந்தக் தருகின்ற வெகு மூத்திர மெனும் வியாதியையுங் கிரந்திரோகததையு மடைந்து அலையும்படி செய் யும். செங்கரப்பன் வியாதியையுங் கொடுக்கும். நீண்டவருவமுள்ள நெய்த் தோலியெனும் மீனானது வாதரோக முற்றியையச செய்து பைத்தியத்தை யுண்பெண்ணும். வல்தான அக்கினி மந்தததையு முண்டாக்கும். (௧௯௦)

அரவனைய வருநாலங்கென் மீனான் புண்ணு
மரோசிகமுங் கோண்டியுநல் லுடம்பிள் பேலே
பரவுதவ னோசொறிபுந் கடுவ னோடும்
பலித்திடவே செயுங்குவ மீனான் மமமா
விரவொருநோய் பீலிகநோய் வாத குணம
வினைவிக்கும் விரிபடுவின் மீனான் வாதை
தரவணவு சிலேட்டுமமும வயிற்று நோயுந்
தடையறுக்க கிலப்பிரமே கமுமுண் டாக்கும்.

அரவம்போன்ற வருவமுள்ள மலகீதமீன் தகையானது இரணமும், அரோசிகமும், கோழையும், நன்றாயிருந்த தேஹத்திற பரவுந் தவளைச்சொ றியும், கடுவன் வியாதியும் பலிக்கும்படி செய்யும். கிணற்றுமீன் தகையா னது மயக்கங்கலாத ஒருநித் நோயையும், பீலிக ரோகத்ததையும், வாதகுன் மத்தையும் விருத்தியாகுமாறு செய்யும். அகன்ற மலின் ரத்திரகீத மீன் தகையானது வாசுதயுண்டாகக் பொருநதுவதாகிய சிலேஷம் ரோகத் தையும், வயிற்று நோயையும், தடையின்றித் தானே வெளிப்படுஞ் சக்கிலப் பிரமேக ரோகத்ததையு முண்டாக்கும். (௧௯௧)

கடலிடைவாழ் குண்டினதான் வாத கோபங்
கடுவனெனும் பிணிசருபச் சொறிபல் காறு
மிடர்தரவே யெழுதருதிக் கிராணி யாதி
யிரும்பிணிக வீயுமவய னண்ணீன் வெம்மை
தொடருமகா பித்தசினந் தனையே தூண்டுஞ்
சோரியிலா நத்தையினான் மந்தஞ் செய்யும்

படருணாவோ யேனையவன் கருமில் வாறே
பலநோயுளு செயஞ்சொல்லிற் பெருகு பன்றே.

கடலிற் சஞ்சரிக்கும் நண்டினுமாய்சீம் வாதிக்காயம் கடுவ னெனும்
வியாதி சருமச்சொற் நெடுங்காலமாகத் துக்கத்தை யுண்டாகவரும் இரத்
தககிராணி முதலிய பெருவியாதிகளைக் கொடுக்கும். வயல்நண்டின் மாய்
சீம் அதிகவுண்ணுமுள்ள மஹாபித்தகோபத்தை யுண்டாகும் உதிரமற்ற
நீந்தையீர் மாய்சீம் மந்தத்தை யுண்டாக்கும். பரவு முனையுடையவனே !
மற்றமாய்சங்களும் இப்படியே பல வியாதிகளையு முண்டு பண்ணும். அவற
றை விரித்துக் கூறப்புகில் இவ்வியாசம் அளவுகடந்து பெருகும் (கக௨)

அறுசீர்க்குநீநெடிடடியாசிரிய விருந்தம்.

இங்குநா முரைத்த யாவு மேசிறென் மருத்து வர்க்குளு
சங்கையின் றறிந்து னோர்க்குஞ் சம்மத மாகு மென்று
புங்கவன் புகன்ற னக்காற் புதல்வனு மெழுநது தந்தாய்
வெங்கொலை புரித லுண்டன் மிகுபவ மெனநன் கோர்ந்தேன் .

இவ்வன் நாம் கூறியவெல்லாம் சூற்றமற்ற புராதன வைத்தியர்களுக்
கும், ஐயமின்றி யதுபவவாயிலாக அறிந்திருப பாகாளுக்கும் சம்மதமான
வைகளே யாமென்று ஆசாரியர் கூறினர் அப்பொழுது சீடனானவன் எழு
ந்துநன்று என் ஆசாரிய மூர்த்தியே ! கொடிய கொலைதொழிலும், புலா
லுண்டலும் பெரும்பாவச செயல்களாமென்று நன்றாக அறிந்தேன் (கக௩)

இந்தநாள் காறு மிக்கே யிவ்வுரி ரறத்தை யோரர்
தெந்தையே பலவு யிர்க்கு மெய்மென விருந்தே னீனச்
சின்தையா லுனு முண்டேன் செய்தவ மிழந்தே னிந்த
நிந்தைசேர் பாவம போக்கு நெறியினி யருள்வா யென்றான் .

என்கரு மூர்த்தியே ! இந்நாளவரையும் இப்பூமியில் தாங்கள் கூறிய
இந்தச் சீவதருமத்தை யறியாதவனாக, பல பிராணிகளுக்கும் இயமன்போ
விருந்தேன் அற்புத்தியால் மாமிஸமும் புசித்தேன். செயதுவந்த தவங்க
ளையும் வீணாகவேனன். தருமசாஸ் திரவர்களிலும் பெரியோராலும் நிகதிக்கப்
படும் இவ்விரண்டு பெரும்பாவங்களையும் ஒழிகுமார்க்கத்தை, இனி யென
க்கு அறுக்கிரகித்த வேண்டுமென்றான். (கக௪)

உ-வது மூடர்வர்த தும்ஸம்.

க. சாஸ்திர மூடன்வாதமும், வித்யாரண்ய
ராகிய விவேகபூரணகுரு மறுப்பும்.

வறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிய விந்தகம்.

என்றனை சொல்லுஞ் சூழ விருந்தவா களிலே யெல்லா
மொன்றென விசாரஞ் செய்த வொருவனங் கெழுந்துலோகம்
நன்றிழி வுனருஞ்சீவ னற்பர மூன்றும் பொய்யா
மொன்றெனும் பிரமம் தானே யுளதென வுரைக்கு மேனூல்.

இவ்விதமாகச்சீடன் விண்ணப்பித்திடலும் அங்கேகூடி அவனைச் சூழ்ந்
திருந்தவர்களில், பிரமப் பொருளாகிய ஐக லீய பாங்களாகிய அனைத்தும்
ஏகபதாராதமே யாகும். அதைத்தவிர இரண்டாவது பொருளில்லையெனும்
தனது விசாரத்திறநேறிய கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்த சாஸ்திரமூட
னெனுமொருவன் அவ்விடத்தெழுந்து நின்று, இந்த ஐகம், நன்னம தீமை
களை யறியுமறிவுடைய லீவன், சர்வ சுபலக்ஷணங்களு மமைந்த பரம் ஆகிய
மூன்றும் மித்தையாகும்; ஏகமாகிய பிரமமொன்றே சத்தியமென அத்தி
யான்மிகுநூல்களாகிய உபநிடதங்கள் கூறும். (கககி)

ஆகலிற் கொலைசெய் வோறு மக்கொலைப் படுவ தொன்று
மாகமண் களினு மில்லை வதைபுயின் றானுண் போர்க
டேகமு முளமு நோவச் செய்வது மிலையென் றுன்மேன்
மோகநில வித்யா ரண்ய முனிவரன் முதுவ விதது.

ஆகையால், கொலைசெய்யபவனும், அப்படிக்கொலைசெய்யப்படுவதா
கிய ஒரு பிராணியும் ஆக இரண்டு பதாராதம் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகி
லுமில்லை. (அதனால்) ஜீவவதை யென்பது மில்லை மாமிச முண்பவாகளு
டைய சரீரமும் மனமும் வருந்தும்படி தண்டகரும லீயமனுள் நென்பதும்
பெரிய்யென்று கோஷித்தான். அதற்குமேல், மோஹங்களை யொழித்த வித்
யாரண்யமெனும் முனிசிரேஷ்டர் மந்தஹாஸமுடையாய்,— (கககக)

சாத்திர மூடா விந்தத் தரணிபிற் றேரன்றி நல்ல
சீர்த்திகொண் மாந்தர் தம்மைச் செகுந்தருந் தாப்பி ரிக்கா
நாத்திகர் முனருன் ஞான நவிலவ ருளைக்கொல் போது
பூர்த்தியா முண்மைகாண்பாய் போவென வவனுமோய்ந்தான்.

சாஸ்திரமூடா! இந்தப்பூயியில் மற்ற மனிதரைப் போலவே பிறந்து
நிற்குர்த்திபெறத்தக்க மனிதராய்வுங் கொன்று தின்னுங் கூபாபிரிகளென்னும்

ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்து நான் திகர் முன்பாக உனது ஞானத்தை யுரை :
அவருள்ளை ஆகார நிமித்தம் வீதைக்கும்போது உன் ஞானத்தின் பூரண லா
பத்தை யுணர்வாய் : அங்கே செல்கவென்று கூற, அந்த மூடனும் அதற்கு
மேலொன்று முரைசை அசத்தனா யிருந்தான் (கக௭)

உ. கற்றமூடன் வாதமும், குரு மறுப்பும்.

ஒய்ந்ததன் பினரே யந்த வொருபரப பிரம போதம்
வாய்ந்தவான் மாவு மூண்டு மரணமி லதனைக் கொல்ல
வேய்ந்தவல் லமையுள் ளோர்யா நிலையத னாலிவ வாறே
யாய்ந்ததுத் துணல்கொல பாவ மாவதின் றெனவே பேசும்.

இப்படி அவன் அசத்தையிருந்த பின்னா, அனைத்தும் தானேயாகிய
அந்த ஏக பரப்பிரமத்தின் ஞானத்தாற் பிரகாசிகளும் ஜீவான்மாவெனப் படு
வது மொன்றண்டு. மரணமற்றதாகிய அதனைக் கொல்லப் பொருந்திய வல்
லமையுள்ளவர் யாவர் ? ஒருவருமில்லை யாகலின், இவ்வித ஆராய்ச்சியெய்து
பிராணிகளின் தேற்றத்தைச் சேதித்துண்ணுதல் கொலைப்பாவ மாவதில்லை
யென்று கூறிய,— (கக௮)

கற்றமூ டனைப்பார்த் தத்தன் கலியுணர் நீயு நாமுன்
சொற்றவா ருப்பி ரிக்காத் துட்டர்க ளிடஞ்செல் வாயே
லற்றமி லுறுதி தேர்வா யறைந்துகொல் புலிகண் டாலு
மிறென வுணர்வா யுன்றிர் வினையென வவனு நின்றான்.

கற்றமூடனை அவ்வாசிரியர்கோக்கி வஞ்சகநாடகமறிந்த நீயும், நாம்முன்
னர்க்கூறியபடியே ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தினுள்ள துஷ்டர்க ளிடத்துப்
போவாயாகில், உன் ஞானத்தின் பூரண லாபத்தை யறிவாய் : அடித்துக்கொல்
லும்புலியை நீ சூதித்தாழும் உன் ஞானமூடிவு இன்னதென அறிவாயென்று
கூற, அந்தமூடனும் பேசுசொழிக் து நின்றவிட்டான (கக௯)

ஈ. ஆனந்த மூடன்வாதமும், குரு மறுப்பும்.

மரணவா நலகத்தார் மேலிவ வாதரின் குறைத்த வெல்லாம
யீணினி னாவராயல் கேண்மின் வினோகிகாள் புறந் டாதி
காணுமிர் கோபா டாதி யுயிர்களுங் கறையா னாதி
சே னாற வுயிரைக் கோழி முதலிய யுயிருந தின்ன.

மலைத்தவ னோகக் கிந்திப் பழஞ்சாவா பிதற்று வாயை
மலைத்திட யுனதே யாத வானபக கினிய வுன்கள்
கிடைத்திட வதைத்த வாலோர் கேடுமெய் தாதா னந்தம்
மூடைத்தவல் யாவென முன்கண் மூடியா னந்த மூடன்.

அவனின்றி விட்டமை நோக்கிய மாட்டிமையுடையா பலரும் (அவனு
னம்) சிரித்தனர் அதன்மேல் ஆனந்தமுடனவன இந்தவாதிசன் கூறியன
வெல்லாம் அப்பிரயோஜனமானவைகளே. யானொரு பொருத்தமான நியா
யஞ்சொல்வேன் விவேகிகளே கேட்டீர்களாக புல புணடு முதலியனவா
கக காணப்படும் உயிர்களை மாடுமுதலிய பிராணிகளும், கதையான் முதலிய
உயர்வற்ற பிராணிகளைக் கோழிமுதலிய பிராணிகளுந் தின்னும்படி,—

சிறுத்தெய்வன் உள்ளக குறிப்பாணது இந்தப் பழஞ்சைவர் தம்மனம்
பேரண்படி பித்தறம வாயை அடைகதங் கபாடமாயுள்ளது. ஆதலால், நம
ககுப பிரியமாகிய இறைசகிகள் கிடைக்குமாறு கொலைசெய்தலால் ஒருகெ
தெதியும் வாராது. (அதனால் நாம் நன்றாக மென்று மென்று தின்னும்போது)
நமக்கு ஆதர்ப்புணைக் கொடுக்கவுவனது முடைமணசுதோடு கூடிய மாமிச
மேயாமென்று அவ்வா நந்தக குறிசொன்றாக கண்களை ய்மையினாலே மூடி
க்கொண்டு சொல்லினை (உருக)

அந்தவோர் மூடன் வாயை யடக்கிட நீனைத்த வைய
னெந்தையா மீச னேக்க நிற்பன வோர் நத நெஞ்சோ
யந்தமா டாதி சேயை யன்னைவைய யுடன் பி நப்பைச்
சொந்தமாப் புணரு மந்தக் தொழிலுழி வாயோ நீயும்.

அரசுகொரு மூடன்வாயை யடக்குமபடி நீனைத்த ஆசிரியர், எம் பாம
பிதாவாகிய பரமசகவரன் திருவுள்ளக்குறிப்பி இத்தனமைய தெனவறிந்த
நெஞ்சுடையானே! அரசு மாடுமுதலிய பிராணிகளா — பின்னையையும், தா
யையும், உடன்பிறப்பையும் உரிமையோடு புணராசியெயும். அச்செய்கை
யுஞ் சிறுத்தெய்வன் ஏறபாடுகொனைது நீயும் அம் முறையிலாத் தொழி
லைச் செய்வாயோ? (உருக)

உயர்வறு மிருக மாதி யுயிர்களி னியற்கை காட்டி.
யுயர்வுறு மதுடர் கொளரு முயர்நலம் விலக்கு நீதா
னுயர்வுள மதுட னேருன் குறையென வவனும் வெள்கி
யுயர்வற விருந்தா னெருளான நெருவனங் கெழீஇ நின்றது.

பகுத்தறி யறிவு, நாணம், நலக, கண்ணீர்வாடி அழுத விண்மையா வீழி
த்த மிருகமுதலியவற்றின் சுபாயத்தைத் திருவட்டாந்தமாகக் காட்டி, அவை
யுடைமையா லுயர்ந்த மனிதர் அங்கேகரிக்கும் ஆசாரத்தை விலக்குகின்ற
அம் மறுவியனையையோ? நன்றாக யோசித்துக் கூறுவாயாக வென்று கூறி,
அந்த மூடனும் நாணித் தனது கெமபீரமடங்கி யிருந்தனன். அப்பொழுது
மற்றொருவன் எழுந்து நின்று,— (உருக)

ச. வம்பாராய்ச்சிமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஒற்கமின் நெலும்பி றைச்சி யுலைத்துரைத் திருத்தண ணறகே
மற்கத்தி வுடைய மாந்தர் வாயினிற் கடிய கூர்த்த

பற்கணுண் திணையு மந்தப் பரன்படைத் தனனென் றுணர்
நற்குண வித்யா ரண்ய னவிலுவா ன்வணே நோக்கி.

(மாமிசமுண்ணும் விலங்குக ளொப்ப) அஞ்சாமல் எலும்பு இறைசகிக
ளைக் கடித்திழுத்து நைத்து உண்பதற்காகவே பிசுக்க காயலமுள்ள மனிதர்
வாயினிடத்தே கடினமான கூர்மையுள்ள நான்கு பற்களையும் அந்த ரசவ
ரன் படைத்தனனென்று கூறினன். அவனைச் சற்குண சம்பன்னரான அந்த
வித்யாரண்யரெனுங் குருவானவர் பார்த்துப் பின்வருமாது பகரலாயினர்

மூடருள் வம்பா ராய்ச்சி மூடகே ளெலும்பு ணுண்ணுக்
கோடாக் குரங்கு கட்டுங் கூர்த்தவப் பற்க ளுண்டு
பீடறு நினது பேச்சொன றினைநனி பிடிக்க நல்க
வாடிரு கரந்தி ருட்டே யாற்றிடப் படைத்தா னீசன்.

மூடருளே வீண்வாதிழைக்கும் வம்பாராய்ச்சி மூடனேகேட்பாயாக!
எலும்பிறைசகிகளைத் தின்னாத கோடாமாகிய குரங்குகட்டுங் கூர்மையான
அபபற்க ளுள்ளன நீ பேசிப் பேசுக —யாதேனு மொன்றை நன்கு பிடிக்க
வும் கொடுக்கவும் உபயோகப்படுக கைகளிரண்டையும் திருட்டித் தொழி
லுக்காகவே ஈசுவரன் படைத்தான்.— (200)

என்பவ னுரைக்கு நேரா மிமதி யொழித்தே யப்பல்
புன்புல வெலும்பல் லாத பொருள்வலி சிதைக்க அற்ற
வன்பொரு ளாகு மென்றோர் மதிகொளா யெவ்முன கேட்ட
வன்பறு மூட னுநதன் னையொழிந தயர்ந்தி ருந்தான்.

என்றுகூறும் அரிவிலான கூற்றுகளே நிகராகும் (ஆகையால்) இந்த
ஸ்துலபுத்தியை யொழித் து, அபபற்கள் அறபமாகிய மாமிசமும் எலும்பு
மல்லாத பொருள்களின் கடினத்தை யொழிக்க வமைந்த கடின கருவிக
ளாகுமென்று ஒரும நற்புத்தியைக் கொள்வாயாக வென்று கூறினர். கேட்ட
ஜீவகாருண்ய மில்லாத அவ வம்பாராய்ச்சி மூடனும் தன் பேச்சைவிட்
டயர்ந்திருந்தான்

[வம்பாராய்ச்சி யென்பது வீணாராய்ச்சி, தூதன் ஆராய்ச்சி யென்று
பொருளாம்.] (20௧)

௫. கல்லாமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அவனயர்ந் திருந்த நீர்மை யறிந்தகல் லாத மூட
னிவர்முன நுணுண் டோரா யிருப்பரேன் மிசைந்த வரைய
யெவருமே காண விப்போ தறுத்தெறிந் திணைய நீதி
நவிலவரே னுமுங் கேட்டு நடக்கலா மெனத்தெ ரிந்தான்.

அவன அயாந்திருந்த தன்மையை யறிந்த கல்லாழட னென்போன், இந்தச் சைவர் முன்னமே ஊண்டவராய் யிருப்பால், உண்ட அகீத்தமுள்ள இவரதுவாயை யாவுறக் காண இப்போது இவரது தீதிற்கு வட்டு இசைகைய நீயி வகை கூறு ராயின், உன்ன நாளு கேட்டு நடந்து கொள்ளலாமென்று தன் கருத்தைச் செறிவீசுகான். (உ௦௭)

அன்னவன் தனைப்பா ராவல் வருட்செல்வ னானே னீயு
மன்னையா லுருந்து போதுன் னுக்கைநிற் படிந்த பவ்வீ
யின்னுமுன் டெனததேர் தந்த விட்பயத் தெறிந்து வாரோ
வென்னவே யாடுந் தில்லா னிருந்தலை கவிழ்த்து நின்றான்.

அவ்வாறு கூறியவனை, அந்நாட் செல்வராகிய ஆசிரியர் பார்த்து, நீ உன் தாயினிட, நில ஸ்தனையபானம் பண்ணை பருவத்தில் உன்னால் உமாச னஞ்செய்யப்பட்டு உனது தேக நி லொர்யக கொண்ட பவ்வீ, யெனும் மலம், இன்னும் அநிவிருகதிறதெனற தீர்மானித்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை யறத்தெறித்து விட்டு இலகுவா, அந்நகர இப்போது உபா என்று கூறவே அந்த இழிநகையனும், தன் பெரிய தலையை நாணத்தாற் கவிழ்த்து நின்றான். (உ௦௮)

கூ. தர்க்கமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

பின்னரிவ ளுனுன் னாத பெரியவ ருனர் கேகரு
தன்னிலே யிருந்த லாலெப் படிச்சுகி சார்ந்தோ ராவ
ரின்னவர் மார்க்க முந்தா னெப்படி யுயர்வா மென்றான்
றன்னிலே யுணர்நதி டாது தருக்கிந் தருக்க மூடன்.

அதற்குப்பின் தன் யோக்கியரையைத் தாணுணராமே கர்வத்திருக்குத் தர்க்கமுட னென்பவன், ஊனுண்டது, யாகிய இப்பெரியவா, மாமிசம் பொருந்திய தேகத்திலே யிருப்பவன் என்று - ஆதலால், இவ்வெப்படிச் சததமுடையவரவர்' அசததமுடைய வராகிய இவா கூறமார்க்கமும் எப்படி யுயர்ந்த மார்க்க மாறும்? என்று தர்க்கித்தான (உ௦௯)

அவனையு மருளோன் பார்த்தான் எனகட்டுழைமலமுண்டாங்குச்
சிவணிரீ யிருத்த லாலுன தீர்வைபோ னீயு மந்த
நவைமல மாக வேண்டு நனியத னையுமுன் னென்ன
மவுனமாய் நின்றான் நந்த வாதிழைத் தவனு மங்கன்.

அவனையுத் தயாளுவாகிய ஆசிரியர் கேரகதி, உன்வயிறிறுள் மலமுண்டு, அதனுடன் கூடிய தேகத்திலிருப்பவன் நீ யன்றோ - ஆதலால், நீயுரைத்த நியாயத்தின்படி (அதாவது ஊனுலாகிய தேகசம்பந்தம் நமக்கிருந்த லால் நாமும் ஊனே ஆதலால் ஊனுண்ணலாமென்ற மாதா) நீயும் அநதக் குற்றமுடைய மலமேயாக வேண்டும். ஆகவே, அவ்வித மலத்தையும் நீ நன்

ருகவுண்ணென்று கூற, வாதித்த அக்க மூடனும் அங்கனம் மெனனமாய்
நின்றனன். (உக௦)

௭. குதர்க்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஊனினை விலாசு நீயி ருணுர்த்தி மதித நெய்பா
ஊனிலை கொல்லோ வென்றான் மூர்த்தனன் குதர்க்க மூடன்
வானிறை வுணர்வோ ணுன்றன் வாயினி லூறு லீரைத்
தேனிதுவெனவுட்சொளவாய்செம்புனல்கொள்ள மாட்டாயால்.

குதர்க்கமூட னென்பவன், ஊனாகிகி யுண்ணும் நீககள் உட்கொள்ளுந்
தயிர், மோர், நெய், பால் ஆகிய இவை ஊனல்லவோ வென்று அங்கனம்
கூறினன். மேலாகிய ஆசிரியர் - விவேகபூரணனார், உன் வாயி லூறுகின்ற
நன்னீரைத் தேன்போலும் மதுரமான திதுவெனப் பருகுவாய். அவ்வாயிற்
ருனே (யாதொரு புண்ணின் வழிப்) பெருகும் இரத்தத்தை அப்படிப் பருக
மாட்டாய். (உக௧)

அருந்துமந் நீர ருந்தா தகற்றுசெம் புனலாக் கொல்லோ
மருந்தென நீதா ணுண்ணு பறியினா னாதவ வயிற்றுள்
ளிருந்திடு மலமாங் கொல்லோ வியாபுதி யெனவன் னேனும்
பருந்துதன் கூட்டிற் சேரும் பண்பென வடங்கி னானல்.

(ஆகையால்) உட்கொள்ளும் அந்த நன்னீர் உட்கொள்ளாது, விலக்கப்
படும் இரத்தமாமோ? இது தேயாமிர்தமே யென்று நீ தின்னும் ஆட்டிறை
ச்சிதான் அவ்வாட்டின் வயிற்றினுள் ளிருக்கும் மலமாமோ? கூறக வென்
ன், அந்தமூடனும் பறந்து திரிந்த பருந்து தன் கூட்டி லொடுங்குந் தன்மை
போலப் பேசாதொடுங்கினன்.

[ஆங்கனம் தயிர்முதலிய பதார்த்தங்கள் ஊனாகமாட்டாவெனல் சாதிக
கப்பட்டது இவ்வாறு சாதிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை யுண்ணலாமென்று
ஆசிரியர் கூறதலால், இவைகளை. — ஊன்விலக்கிக் காயக்கறி முதலியசாத
பதார்த்தங்களொள்ள முயல்வோர் சரீரஞ் சூடுண்ணாது குளிர்ந்திருக்கு நிமி
த்தம் உண்ணவே வேண்டுகென்க. “மெய்யில்லா வுண்டிபாழ்” என்றதும்
அதுவென்க.] (உக௨)

௮. பிரமாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

மேற்பிர மாத மூடன் வெய்தென வெழுந்து நின்றில்
வேற்பர னடியர் தீர்வை மேனெறி யாகி னானும்
பாற்பரு வத்தல் வாறு பழக்கிடிற் பொருந்து மிந்த
மேற்பரு வத்தே செய்யின் வெம்பினி புண்டா மென்றான்.

அதற்குப்பின், பிரமாதமூட னென்போன் விரைவாக வெழுந்து நின்று
இத்த வேலாயுதக் கடவுளினடியர் கூறுஞ் சித்தார்த்தம் உயர்ந்த மாரக்கமாயி

னும், முலைப்பாலருகதும் பருடந்தொட்டி அங்காறு பழக்கிடின் அம்மார்க்கம் யாருகதும் அதுகூலமாகும். எனக்குள்ள இந்த முகிரியயதிற்பழக்கினால் யாருக்குவ கொடிய நோயுண்டாகு மென்றனன். [பிரமாதம்—அசட்டை]

நல்லழகுடைய பெண்ணை நறுமணத் தீந்து பின்னர்ப் புல்லுதி யிவனை யெனனிற் புகலதின் முலையுண் போதே யில்லிடை யெனைப்ப முக்கி யிருந்திடிற் பொருந்து மிந்நாட் புலலிளே புண்டா மென்று புகலுமா னவனு முண்டோ.

கட்டழகுடைய ஒருபெண்ணை நல்ல விவாக முன்னிலையிற் கொடுத்து நீ யிவனைக் கூடியிரு வென்னில், சொல்லப்பட்ட அவ்விஷயத்தில் தாய்பாலருகதும் பருவத்திலுள்ள என்னைப் பழக்கி யிருந்தால் அது பொருகதும், இந்தக் காரணப்பருவத்தில் அது செய்யப்படின நோயுண்டாகு மென்று கூறும் ஆண்மகனு முன்றோ? (உகச)

க. இழிபலிமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அறைகெனு மறிஞன் முன்னே யப்பிர மாத மூடன் பறைமொழி யிழந்தி ருந்தான் பக்கலி லிருந்த மற்றோர் கறையின னெழுந்து நின்று கருணையி னிவருக் கேற்ற ஆறையினைபிவற்சொ ல்கின்றார் தொன்மையெங்குலதேவிற்கே.

இடுபலி யிட்டி னுண்ணு திருப்பினஃ தலைக்கு மென்ற னடுவுள னவனை நோக்கி நல்லாருண் பார்க்கம பேணு நெடுமதி யனுக்கோர கேடு நினைக்குமோ வதுவும் வேறு மடுதொழி லாள னைத்தா னலைக்குமற் றென்று கேட்டி.

கூறுகவென்று கூறிய விவேகபூரணசாரியர் முன்னர், அசுதப் பிரமாத மூடனுனவன் ஒன்றுகூறு வாயின்றி யிருந்தனை. அவன் பக்கத்திலிருந்த மறறொருபாலி யெழுந்து நின்று, இவருகளுள் ஜீவ கருணையத்தினுலே இவருக்கு உசிதமாத தோன்று மார்க்க மொன்றனை யிவர் கூறுகின்றனர். புராதனமான வகைகள் குலதேவதைக்கு,— (உகடு)

வழக்கமாகக் கொடுக்கும் பலி கொடுத்தது அந்தப்பலியாகியபிராணியின் மாமிசத்தை நாடுண்ணுய்டின் அசுதத் தேவதையானது எம்மைக் கஷ்டப் படுத்துமென்றான். அது செவிக் காரண்ட நடுநிலையுள்ள ஆசிரியர் அவனைப் பார்த்து, பெரியோரால் நன்குமதிக்கப்பட்ட ஜீவகருண்ய வொழுக்கத்தை யதுஷ்டகமும் விசேஷ புத்திமான்களுக் கு அக்குல தேவதைதழும் யாதொரு கேடுபுரிய நினைகருமோ நினை யாது. தன் குலதேவதைக் கென்பதின்றித் தானுண்ணற்கெனக் கொல்கின்றய னெவடுனு அவனைத்தான் அத்தேவதை கஷ்டப்படுத்தும், வேறொன்று கூறுதுவ கேட்பாயாக. (உகச)

பெருமபலி விருபபுன் றேவுன் பிள்ளையில் லவளை வெட்டித் தருமபடி சொலிற்செய் வாயோ சாற்றிழி பலிமூ டாவென் னருமபதை முழுக்கி னுனன் னவனுமுள் எயர்ந்தி ருந்தா னிருப பக வழக்க மூட னெழுந்தன னிவவா றேது.

பெரிய பலியை விரும்பும் உன்குல தேவதையானது, உன்மக்களையா வது மனைவியையாவது வெட்டிப் பலியிடும்படி கேட்கில், நீ அப்படிச் செய்வையோ இழப்பிழட்டே ! கூறுவாயாக வென்னுந் தம்முடைய உறுதிவாக கியத்கூற முழுகுமபடி செய்தனர். அந்த மூடனும் உற்சாகமின்றி யிருந்தனன். (பின்பு) இரும்புபோன்ற கடினசித்தமுள்ள வழக்கமுடன் பின்வருமாறு கூற வெழுந்தனன்.

[“ பிள்ளை யில்லவளை ” எனவே, பிறவுயிர்களைப் பிள்ளைகட்கும், பிரியமுள்ளவர்கட்கும் நேராக நினைக்கவேண்டு மென்பது போதரும்.] (உகஎ)

க௦. வழக்கமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

கக. துணைமுடன்வாதமும்.

எங்கண்முன் னவரு னுண்ட வழக்கமே யெனக்கு மாதல் பங்கமின் னெறியா மென்று பகர்தலும். வித்யா ரண்ய புங்கவ னவனை நோக்கிப் பொறியிழந் தேபுன் முன்னோர் துங்கபின் பலமே நாளுஞ் சான்றது காக பெற்றே.

உய்ந்ததுன் டெனியிந் நரணி யுமமதை யேசெய் வாயோ சமந்தனே யெனவன் னேனும வாய்திறந் திவன்பின னெருந் சான்றதெழு துணைமூ டன்ற னாகுடி யார்த் னாளுண் னைந்தரா காரே னுனு மறுபபலவ ளுனை யென்றான்.

எவர்கள் முன்னோ மாமிசம் புசித்தது லந்தனர் : அல்வழக்கமே யெனக் குமாதல் குறறமில்லாத மார்க்கமாகுமென்ற கூறியவுடன் வித்யாரண்யரோ ணும் ஆசிரியர், அந்த மூடனைப்பார்த்து உன் முன்னோர் அறிவிழந்து பிரதி தினமும் தூர்க்கந்த மலத்தையே சமந்து தினமொன்றற்குக் கேவலம் ஆறு செம்புககாசு கூலிபெற்று.— (உகஅ)

ஜீவனஞ் செய்துவந்த வழக்கமுளதாயின், இப்போது நாகரிக முடைய வரையிருக்கின்ற நீயும் அந்தத் தொழிலையே செய்வாயோ பின்னாய் என்ன, அந்தமூடனும் அதன்மேல் வாய்திறவா திருந்தனன். அதன் பின்னர் இவ்வாத துமஸுங்கனால் மணம்புண்ணிக் (நாம் இது சொல்லிப் பார்ப்போ மெ னுங் கருத்தால்) அகநுணமெழுந்த துணைமுட னுனவன், நம்முடைய குடியி லுள்ளாரா புலால் புசியாதவராவீரல், நானும் அப்புலால் நீக்குவே னென் னான் (உகக)

அவனும் (நமதுபேச்சு நமக்கே கேடுவினைகின்ற தெனைய கருததால்) வெ
ட்டி விலகினது அதுகண்டு அங்கிருந்த பலரும் நகைத்தனர் (உஉஉ)

உற்றபாவமொழிக்குமா றுணர்த்தல்.

மேற்படிவருத்தம் வேறு

இப்படி மூடர்கள் சுத்திய யர்ந்தபி னிகழ்வுத ணந்தருந்
துப்புறு மாணவ சுன்முக நாடுபு சுருணமு னோயினிநீ
யெப்படி யுஞ்சுக பக்குவ னாயினே யெனனமெ னிற்றனது
தப்பைநி னைந்துப யந்திடு கின்றவொர் தருமம்வி னைந்தமையின்.

இவ்விதம் மூடர் பன்னிருவரும் கோஷித்து ஓய்ந்ததற்பின் அவர்களைப்
பரிஹரிப்பதை விட்ட பரமருருவானவர், சமர்த்தனாகிய சீடன் முகத்தை
நோக்கி நற்குணமுள்ளோனே! இனி நீ எப்படியாயினுஞ் சுகம்பெறு
பக்குவத்தை யடைந்தனை. எக்காரணத்தா லென்னில், “தன் குற்றத்தை
நினைந்து அதனு லுண்டாகுநதுன்புக்கு அஞ்சியிருப்பதாகிய சந்தேகவிலக்க
ணம் நின்னிடத் துண்டான தன்மையால்”

[“தனது தப்பைநினைந்துயந்திடுகின்றவொர் தருமம்வினைந்தமையின்”
என்றதிலுள்ள தருமமானது மறுஸ்மிருதி கக - ம் அததியாயத்து உஉஅ - ம்
சுலோகம் “பாவஞ்செய்தவன் தான் செய்த பாவத்தை எப்படி யெப்படிப்
பலரிடத்திலுஞ் சொல்கின்றனனோ அவன், அப்படி யப்படியே பாம்புதோலி
னின்று நீங்குவதுபோலப் பாவத்தினின்று நீங்குகின்றனன்” என்றும் ;
உஉஉ - ம் சுலோகம் “பாவஞ் செய்தவனது மனம், எப்படி அந்தப் பாவத்
தை நினைத்துக்கொண்டு பச்சாத்தாபப்படுமோ அப்படியே அந்தப் பாவமும்
அவனை விட்டு நீங்கும்” என்றும் அருத்தமாமாற்றனும் பெறுதும்.] (உஉஉ)

பாவமெ னானினை லோரிட மேபல பவமுறு மென்றுயர்தால்
யாவந் னின்றிடு மென்பவர் சொற்களை யமனென வேறினைதி
சிவனி னைப்பினிழைப்பது மாசறு சிவனது செயலாகா
தாவியு ருக்களை யேனுக ரேலினி யருள்விர தம்பிடியே.

“இது பாவமென்று நினைப்போ ரிடத்திற்குள் பலபாவங்களுஞ் சே
ரும் : (அப்படி நினையாது மனம்போன வண்ணம் எவ்வித காரியஞ் செய்யி
னும் பாவமே யணுகாது) என்று மேலான சாஸ்திரமெல்லாம் முறையிடுகின்
றன” என்பார் வார்த்தைகளை இயமனென்றே நினைப்பாயாக. ஜீவபோதத்
துடன் செய்யப்படும் ஜீவச்செயல் அனாதமல முத்தனாகிய சிவஞ்செய
லாகாது, இனி, பிராணிகளைக் கொல்லாதிருப்பாயாக, அவற்றின் ஊனை

யுண்ணாதிருப்பாயாக இந்த அஹிம்ஸா விரதவழி யுண்டாகுந் தீர்வநூட்டப் பதை யறுத்தடிப்பாயாக. (உஉச)

மேற்படிவிர்த்தம் வேறு.

இந்நயத்த வருணலைப் பலகாலும் படித்துரைக்கு மியல்பி னாலுந் தந்நலத்துக்கெனவுணுண்பவனாயதைவிடப்பிரியொர்தருமத்தாலும் பொன்னையளித் துயிர்காத்தல் புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவினாலு முன்னிழைத்த கொலைமறமு மூன்புசித்த தலைமறமு முடுகி யோடும.

உயிர்க்கு உறுதிப்பயனைப் பயக்கும் இந்த ஜீவயாகுவியாசத்தைப் பலகாலும் தானும்படிதனப் பிறர்க்கும் போதிகருந் தன்மையினாலும், சுய நன்மைக்கென வுணருந்துபவரை அவ்வருந்தலை விட்டொழிக்குமபடி செய் யுந் சமானமற்ற தருமத்தினாலும், விலைகொடுத துயிர்காத்தல் கங்கை முத லாய புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகிய அன்பினாலும், முதலிற் செய்த கொலைப்பாவமும், அககொலைக்குக் காரணமாய்ப் பின்பு ஊன்புசி த்த பிரதானபாவமும் விரைந்தோடும

[காசிகண்டம்.—

“ஆதி யுகத்தில் யோகத்தான முதலிய னடையு மதன்பின்ன ரோது முகத்தி லருந்தவத்தான் முதலி யுளதா மோங்கரிய சோதி ஞானத் தான்முதலி மூன்றா முகத்திற் றனனுமுயி ராத லோடுவ கலியுகத்திற கங்கை படியின் வீட்டையும.”

என்றியம்புமாறு ஜீவான்மாவானது, — கிருதயுகத்தில் யோகத்தி னு லும், திரேதாயுகத்தில் தவத்தினாலும், துவாபரயுகத்தில் ஞானத்தினாலும், கலியுகத்தில் கங்கா ஸ்நானத்தினாலும் சிவாதிகய மோகும் அடையத்தக்க தாகலின், இக்கலியுக நோக்கி, “புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவினாலும்” என் றனர் ஆசிரியர். “ஒருவன், அந்தக் கங்காநதியில் மூழ்கற் கேக உறுதியாய் நினைத்தவுடன் பாவமெல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்கி, இனி யெங்கே செல் வோமென நினைக்கும்.” எனும் அருதத்ததைத் தாத்தக்க,

“கடவுட் கங்கை நதிப்படிவான் செல்ல வொருவன் கருதுமுன மிடர்கூர் பாவ மவனையொழிந் தியாண்டுச் செல்வோ மெனக்கரு தும் விடய மதனின் மனம்போகா தடக்கி ஞான வெறுவெளியி லடையு மவருங் காசிகந ரடைவாரா பெறும்பே றடைவாரால்.”

எனுஞ்செய்யுளை, அக காசிகண்டந் தருமாற்றால், புண்ணியநதி பலவறு றள்ளுந் சிறந்து விளங்கும் அக்கங்கையைப் “புனிதகங்கை” எனறு

முற்பட அங்கனம் விதத்து “முன்னிழைத்த கொலைமறமு முன்புசித்த
தலைமறமு முழுதி யோடும்” என்று கூறியருளின ஸென்க.] (உஉ௬)

கலிவிர்த்தம்.

முத்தியை யீயு முதற்பொரு ளேநந்
புத்தியி லாது புலைத்தொழில் செய்தே
னத்துகள் யாவு மறுத்தரு ளென்னும
பத்தியு நீநனி பண்ணுதல் வேண்மொ.

மேகாஷ்டைதக் கொடுத்தருளும் பதிப்பொரு ளாகிய முதற்பொரு ளே!
கல்லறிலின்மையாற் புலையர் செய்யுங் கொலையையும் புலையையுஞ் செய்து
வந்தேன், அவற்றாலுண்டாகும் பாவமனைத்தையும் நாசஞ்செய்தரு ள வேண்
டும் என்னும் பிரார்த்தனையுடன் மனமொழி மெய்களாற் சநுவேசுரளிடத்
துப் பத்தியையும் விசேஷமாகச் செய்துவரல் வேண்டும். (உஉ௭)

அருளா முள்ளவ ளைக்குக னடிசோ
திருவுள முள்ளவ ளைத்தரி சியருட்
ருருபர சங்கர குண்டல் குமர
பருளா னென்றுரை யென்றனன் ஈகிழ்வால்.

ஜீவகாருணிய வொழுக்கமாகிய தாமாதவ்வுடனத்தை யுடையாரா
யும், சர்வாத்மாக்களின் ஐரிதய ருடைறயின் கண்ணே வசிக்குங் காரணத்
தாற் குறைய னனுமொரு திருநாமத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவு
ளது ஸ்ரீபாதா விநாயகனை ஆச்சிரயக்குந் திருவுளமுள்ள வரையுந் தரிசிப்
பாயாக. உலக முய்யவேண்டுமென்னுங் காருண்ய மேலீட்டினால் ஞான
சாரியராக வெழுந்தருளி னோர்க்குத் அநியுத்திருவ்வுட மாணவனே! சதுர்
தத சத்திரிபாதாக்கு அனாதியாகிய மூலாஞ்ஞானத்தை யொழித்துக் காவ்
டாக்கினிப்போலக் கலந்திருக்குஞ் சிவத்துவாபிவியக்தி யென்னுஞ் சமான
ரகிதமாகிய சநகாரியத்தைச் செய்தருளுபவனே! (இருசெவியிலுஞ் சோம
சூரியர்களுக்குச் சமானமான தேஜஸோடு கூடிய) குண்டலங்களை யணிந்
தவனே! பரம மாதாவாகியும் பரம பிதாவாகியு மிருப்பதன்றிக் குமார ரூப
மாகியு மிருப்பன் அபுதப்பரமனென் றறிந்து உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி குமர
ரூபமுக கொண்டிருக்குங் துமாரக்கடவுளே! நீ யென்னுள் இதுகாறுங்
கலந்திருந்தமையையும், அப்படிச் கலந்திருந்து அடியேனுக்குச் செய்து
வந்த பரமோபகாரங்களையும் அறியுந்திறஞ் சந்தேனுமின்றி அபலனா யிரு
ந்த என்னை அறியவொட்டாது மகறத்துவைத்த மூலாஞ்ஞான ஆணவமல
த்தை, ஞானமாகிய வானையெண்ககருளி, அதுகொண்டு அறுத்தெறியும்படி
யறுக்கொடுஞ் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பாயாக. வென்று சித்த
சத்துஷ்டியுடன் ஆகஞாபிததனர். (உஉ௮)

சீடஸ்வழிபாடு முதலியன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவந்தம்.

இப்படி யாசான் சொற்ற யாவையுஞ் சீடன் கேட்டுத்
தூப்புடை யருளின் மார்க்கஞ் சொல்லிய குரவர் மீள்
யப்புட னுலர்கள் கொண்டுன் னடியருச் சிப்போர் கட்டு
மிப்படி வணங்கு வேனென் நிறையடி வீழ்ந்தெ முந்தான்.

இவ்வாறாக ஆசிரியருளிச்செய்த அனைத்தையுஞ் சீடன் கேட்டு, ஆதம்
லாபமாகிய பெரும்பயனைத் தரும் ஜீவகாருண்ய மார்க்கத்தை யதுக்கிர
கிதத ஆசிரியாகருக்குள னிம்ஹம் ஒத்தவரே! சுததஜலம், குற்றமற்ற புஷ்
பகங்கள் (இன்னுமுள்ள பூஜாத் திரவியங்கள்) உடன் உம்முடைய பாதகங்ளை
யருச்சிப்போர் யாரோ அவாகருக்கும் இப்படியே நமஸ்காரஞ் செயவே
னென்ற ஆசிரியருடைய பாதகங்களில தண்டாகாரமாக வீழ்ந்தெழுந்
தனன். (உஉஅ)

மற்றவை வினவ நாளே வருதியென் நினிய வார்த்தை
சொற்றிட வேண்டு நீயுன் றுவருறு வாயா லென்றான்
பற்றுடை யவனைப் பார்த்தப் பண்ணவ னவ்வா றேறதி
முற்றருள் குருகு கேசன் முழுதுநன கருள்க வென்றான்.

(பின்பு) மற்ற விஷயங்களை யுங் கேட்டறிய நாளேவரக கடவாயென்று
தங்கள் வாயால் மதுரமொழியான கட்டளையை அருளிச்செய்ய வேண்டு
மென்றான். குருபகதியுள்ள அந்தச் சற்சீடனை அந்தத் தெய்வமொத்த ஆசி
ரியரும் பார்த்தருளி அப்படியே ஆக்ஞாபித. “மோகூத்தை யில்லையென
தளிக்கும வானற்றனமையினாய்ப் பரமகுருவா யிருக்கறு துணைசனுனவரீ
சுகல சம்பத்தையும் பிரசாதிடபாராக ” என்றசீர்வதித்தனர் (உஉக)

வாழ்த்து.

பன்னிரு தடந்தோ ளெந்தை பாதமென் கமலம் வாழ்க
தென்னவர் *திருவ தேவ சேனையங் குறமின் வாழ்க
பின்னயி னவிரம் வாழ்க வியனரு ணகிரி வாழ்க
பன்னருட் குரவர் வாழ்க பரிவுடைச் சீடர் வாழ்க.

*“ திருவ ” என்றதிலுள்ள அ - அசை. “ திருவமன்னவன் ” எனச்
சிகீதாமணி இலக்கணையாரிலம்பகம் ௪௨ - ம் செய்யுட்கண்ணும் வருவது
காண்க.

எல்லாத் தேவர்களுங் கொடுக்கும் பேறுகளைவிட விசேஷமாகக் கொடுக்கும் உதாரணையா ரொன்பதற்கு அறிகுறியாகப் பன்னிரண்டு விசாலமான காங்களுள்ள ஸ்ரீ ஷண்முகப்பெருமானைய என் பரம்பிதாவின் பாதசுரோருதம் வாழ்க்கடவன. அழகுக்கழகு செய்யுந் தன்மையவாகிக் கண்டோருள்ளதைக் கவரு மிலகஷணங்க ளனைத்து மமைந்த ஸ்ரீ தேவசேனையாரும், குறவர்குல மீடேறவேண்டு மென்னுங் கிருபா விசேஷத்தால் அக்குலமடந்தையாக அழகெலாம்பிறங்கவவதரித்த ஸ்ரீ வல்லீதேவியாரும் வாழக்கடவர். மின்னலொத்துப் பிசகாசிக்கும் வேலாயுதம் வாழக்கடவது. மயில்வாகனம் வாழக்கடவது. ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளையே வழிபட்டுக் கல்விபறிவுகளின் மேம்பட்டுப் பிறவாப்பேறுபெற்ற ஸ்ரீ அருணகிரிநாதவள்ளலாரீ வாழக்கடவர். ஹிதாபதேசஞ்செய்யுங் காருணயமூர்த்திகளாகிய ஜகாரியர்கள் வாழக்கடவர். குருபக்தியுள்ள சீடரும் வாழக்கடவர். (உரு)

ஆகப்பாவிரு முட்படத் திருச்செய்யுள் - உரு.

உக - வது

ஜீவயா தனையைக்குறித்தவியாச மூலமுமுரையு

முற்றுந்நன.

குமரகுருபரன் நிருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூன்மூலம்:— கலியுகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ்ந்த சுபகிருதுஷ்ட ஆவணிமீ ௧௯௨௨ புதவாரம் சென்னையிற பாடி முடிச்சதாகும்.



மகாமகோபாத்தியாய்
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் விலையம்,
சென்னை - 600090.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்,	வரி,	பிழை.	திருத்தம்.
கக்	௩	வாக்கியத்தின். பொரு	வாக்கியத்தின்பொரு
சஉ	உஉ	சசனுக்கென ஒருமீனையெ	ஒருமீனை யீசனுக்கென
...	உ௩	[டுத்து	[வெடுத்து
நுக	ச	வமாகச்செய்த	வகமாகச்செய்த
நௌ	௯	ரவ்வமய	ரவ்வமைய

வி ள ம் ப ர ம்.

இவ்வியாசத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் -சுவாமிகளா லருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களில் இன்றுகாறும் பல்லோரானும் அச்சிடப்பட்டவை பல. அவற்றுட்சில:— சென்னை வைத்தியநாத முதலியார் தெரு 10 - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் கா. ஆதிகேசவ முதலியாரது “வேதாந்தசித்தாந்தசமரச விஸ்தாரசாஸ்திரங்கள்” எனும் பிரகடனத்தி னன்கு விளங்கும்.

இந்த உக - ம் வியாசம்— சென்னை அருணாசலமுதலியார் தெருவி லுள்ள பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிலும், திருவனந்தபுரம் புத்தன்சந் தைத் தெருவிலிருக்கும் ம-ரா-ா-ஸ்ரீ, நரசிங்கபுரத்திப் பிள்ளையவர் கள் குமாரர் N. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்க ளிடத்திலுங் கிடைக்கும்.

மகாபகிஷாபுரத்தாரா. டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாயகர் கல் நிதியர்

